

Universitätsbibliothek Wuppertal

Scholia graeca in Aristophanem

Dübner, Friedrich

Parisiis, 1842

Plutus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-5255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-5255)

μὲν ἔμμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δὲ ἀπῆσαν ἐπὶ τὰς ἐστιάσεις, οὐδ' ὑπὸ τηρήσεως οὐσης αἰτίας, ἐφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι εἰς πόσας ὥρας προήκει. Inserta ex Suida s. Δεκάπους σχιά.

658 Ἀντὶ τοῦ καί μοι δοκεῖ τοῦτο συμφύρον Γ. Ald.

663 Ald. τῆς αἰκίας: αἰκία εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικὸν ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἐστὶν ὀρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται, ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι ἀδίκημα, οἱ δὲ δικάσται κρίνουσιν. Inserta ex Harpocraton s. Αἰκίας. Scholia v. 665-825 omittit Γ.

681 κληρωτικὰς Ald.

685, 51 τοῦ θ R. — 52 ἵνα κάμπωσιν: ἀπὸ τοῦ — ἐκ τῶν Ald.

724, 12 κατωνάκης δουλικὸς R.

737 Ἐμπλέκτρια—γυναικας habet Suidas s. Κομμώτρια. — 30 ἡ ἀλεκτορίς, 33 κισαρφὸς Ald. δ om. R.

757, 43 τὰ πρασσόμενα Ald. — 44 τῷ δὲ R. πομπὴν αὐτὰ ὡς Ald.

794, 50 γένοιτο etiam Suidas s. Σύμβολα. γέννεται Ald. ἐπετελοῦν Suidas sine οὐκ.

809, 3 χοροδιδάσκαλος temere Portus. DIND.

834 κοινοὶ Γ. — 17 γὰρ εἰσι ταῦτα Γ., qui om. scholion 840.

842, 22 Ὀπτάται. τότε γὰρ R.

844, 25 φασουλίων Γ. — 27 ναύταις δὲ R. Scholia v. 862-880 om. Γ.

868 πᾶσαν τὴν R. — 42 τῶν ἐψημάτων Ald.

883, 45 οἱ τρυφηλοὶ Γ.

904, 2 τὰς χείρας Γ. κατὰ μίαν R.

906, 5 κοσμίον etiam Suidas s. Ἐπὶ κλιντρον. κλισμοῦ dici debuisse animadvertit Kusterus. ὅφιν om. R. ὅφιν δὲ ἡ τὸ αἰδοῖον Ald., omissis ἡ τὸ ζῶον. Scholia 915, 918 om. Γ.

915, 8 ὀρθὸν (immo τὸν ὀρθὸν) τὸ αἰδοῖον ἔχοντα Berglerus.

920, 10 λαϊχάζουσιν Dindorfus. Scribatur λαϊχάζουσιν. Portus λειχάζουσιν. Ald. ἀπὸ τοῦ πρώτου στ. Scholia 922-996 om. Γ.

929, 17 βοτάνη δηλοῖ R. μᾶλλον βοτάνη, 18 τὸ πρόσωπον, 38 δὲ παιτὸν παλίν Ald.

998, 45 πρὸς θάνατον Γ., qui reliqua scholia omittit.

999 τοῦτο ὡς ἐταῖρα οὔσα R. omisso φησι.

1007, 52 κατέβαλες Portus. Legebatur κατέλαβες.

1020 ὑπὸ τῆς β. Ald.

1021, 3 εἶρκεν R. — 7 τι μὴ Ald., quæ om. μὴ εἰεῖναι et 8 οὐδενός.

1026. Ald. ad hunc v. ἐξωμοσία: ἐνορκος παραιτήσις δι' εὐλογον αἰτίαν. ἐξωμοσία, ὅταν τις φάσκη ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην, εἴτα καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὐκ εἰσαγωγίμος ἡ δίκη, εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἐξωμοσίᾳ χρῆσθαι, καὶ οὕτως διεγράφετο ἡ δίκη. καὶ ἐξωμόσατο, ἀπηγόρευσε. καὶ ἐξωμόσασθαι τὸ μεθ' ὅρκου ἀπαρνήσασθαι πρᾶξιν τινα διὰ νόσον ἢ πρόφασιν ἑτέραν τινά. Inserta sunt ex duabus glossis Suidæ.

1029, 16 ἀνδροφόνους Ald.

1034, 20 Εἶδος κοσχίνου, 25 ἔγχευε Ald.

1056, 31. Conf. schol. Ran. 225. — 32 δαίμωνας Ald.

1058 μαλακίων: μαλακὲς ὑποκοριστικῶς habet Ald.

1073, 45 παρὰ τῶν νεκρῶν: παρὰ τῶν πλειόνων Ald.

1086, 47 οἱ om. R. πορθμεῖς Ald.

1089, 52 κρινόμενον etiam Suidas s. Εἰσαγγελία. ἀποκρινόμενον Ald. Vid. Schneider, ad Xenoph. Hist. Gr. 1, 7, 20, et Hudtwalcker. in libro De diatetis p. 95. Sequentia om. etiam Suidas. Fortasse Κρατερὸς δὲ. DIND. Vide Meinek. Com. I, p. 54 sq.

1101, 5 λήκυθος δὲ, τουτέστι διωδηκυῖα τὸ πρόσωπον Suidas s. Φρύνη.

1121, 13 [corrigendum videtur Ἰδαίους, cum Bergkio Commentt. p. 111. Obscura et, ut videtur, defecta sunt quæ de Cratino traduntur. DIND.

1158, 9 τῶν ἐκλεγόντων, 10 εἰπεῖν ἐκλήθην Ald. Scholia 1165-1174 accesserunt ex R.

1165 βυθμός ἐστιν οὕτω καλούμενος Suidas s. Κρητικός.

PLUTUS.

Argumentis Pluti caret R.

ARG. I om. V. Thomæ Magistro tribuit Ald.: nam Vitæ Aristophanis, quæ proxime præcedit, inscriptum est Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου σύνοψις τοῦ τε βίου Ἀριστοφάνους καὶ τῆς τοῦ δράματος ὑποθέσεως. Est in Regio codice 2821, in quo nihil de Thoma. — 1 τὸς om. Reg. — 5 sq. μετὰ τοῦ οἰκείου

θεράποντος ἀπελθόντα εἰς τὸ μαντεῖον Ἀπόλλωνος καὶ διερωτῶντα περὶ Reg. — 12 ἐντύχοι, τούτῳ Reg. ἐντύχη, τοῦτο Ald. — 18 αὐτοῦ τοῦ Πλούτου Reg. et duo Brunckii. — 20 ἐβουλεύσαντο duo codd. Brunckii. ἔσχον Reg. Ald. — 25 μόνοι Reg.

ARG. II. 29 ἐπερωτᾷ, 32 καὶ γέροντι Ald. — 5 τε καὶ ἄλλων V. — 7 τοιαῦτα Ald.

ARG. III. 10 τις om. V. — 13 ἀναθρέψει, 14 τοῖς τρόποις, 15 φαῦλος V. — 18 ὡσαύτως, id est, ut in argumento superiore.

ARG. IV. 21 Ἀλκαίῳ, 22 διδάξει V.

RG. V. Hæc accesserunt in ed. Juntina a. 1525. Margini Aldinæ adscripsit Victorius in exemplari meo. DIND. Sunt in Regio. — 26 δὲ om. Vict. — 29 τὸν χρεωφειλέτην Vict. — 31 legebatur ἄτῃ. Correxerit Hemsterhusius ex Hom. II. I, 373.

ARG. VI est etiam in Regio, præfixo ἄλλως, sine Aristophanis nomine. — 3 ἀκολουθεῖν, 4 περιτύχοι Reg. ἀνέρι ob versum posuit Dindorfius. Libri ἀνδρὶ. Post. Πλοῦτος Hemst. deleuit δ', quod legebatur. Neque habet Reg., qui soluto versu ὁπτάνεται τούτῳ ὁ Πλοῦτος τυφλὸς ὢν. — 5 ἦγαγεν Reg. Ald. — 7 ἀπήγαγον Scaliger et codex Regius. Legebatur ἀπῆγον. — 8 versus non integer. Post ἦ δ' excidit fortasse ἀναφανείσ'. διεκώλυεν autem si in fine versus positum fuit, διεκώλυεν scribendum. DIND. Reg. καὶ ἡ Π. τοῦτο διεκώλυεν. — 9 οὕτως Dindorfius. Libri ὅμως, quod servandum fuisse videtur.

SCHOLIA.

1, 11 τῆς τοῦ codex. — 23-26 post ἀνδρὶ l. 28 ponit Ald. Hoc loco a manu rec. habet V. Scholia ad v. 1-10. om. Θ., habet glossemata. — 23 θαύματος Ald. — 26 τύχην Pauwius [et sic V.]. Legebatur μάχην. Τύχην conditionem, sortem servilem vocat: ut ad v. 21, οὐδὲ μὴν δούλοις ὀνειδίζουσα τὸ τῆς τύχης ὑποδείξ. Τύχαι παρ' Ἑλληνισιν, inquit schol. Eur. Hec. 865, καὶ αἱ ταπειναὶ τάξεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑποταγμέναι, καὶ αἱ δὴλα καὶ ἐπικρατοῦσαι· ubi, quas dudum pro πράξεις reposueram, τάξεις habet cod. Dorv. Τύχην inter alia Suidas interpretatur ἐπιτήδευμα. HEMST. — 28 post ἀνδρὶ sic pergit G. ἀργαλέον δὲ ἀντὶ τοῦ χαλεπόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγους ἀλγαλέον καὶ ἀργαλέον. χαλεποῦ δὲ ὄντος—ὑπηρετῇ (v. schol. ad v. 2). τὸ δὲ ὡς ἐπιτάσεις λαμβάνουσι δηλωτικὸν ἀντὶ τοῦ λίαν, ἵνα ἡ τὸ κοινοῦ, σφόδρα. ἄλλως. ἀργαλέον τὸ δυσχερές καὶ δύσκολον. πεποιήται δὲ πρὸς τὸ ἔργον. ἡ διάνοια πλεκτὴ ἔκ τε σχετλιασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ. τὸ γὰρ ὡς ἐπαμφοτερεῖ, ἡ ἐπίτασιν δηλοῖ. ἀπαυδᾷ δὲ οὐ πρὸς τὸ τῆς ψυχῆς (corr. τύχης) σκληρόν, ἀλλὰ πρὸς τὸ τοῦ δεσποτοῦ ἐπαχθές. Breivius R. ἀνδρὶ. ἀργαλέον δὲ ἀντὶ τὸ (corr. τοῦ) χαλεπόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγους ἀλγαλέον καὶ x. τ. τοῦ λ. εἰς ρ ἀργαλέον. χαλεποῦ δὲ ὄντος τοῦ δουλεύειν, χαλεπώτερον—ὑπηρετῇ. Ib. ἀργαλέον additum ex R. G., om. Ald. et Suidas s. v. Ἀργαλέον. — 43 νηυσὶ—πέλασσε om. R.

2, 12. Σχέσις apud grammaticos est habitus

quidam statusque rei certus per præpositionem aliamve orationis partem expressus: veluti παρὰ dicitur σημαίνειν τὴν ἐκτὸς aut τὴν ἐξω σχέσιν, quod utrumque habet Etymol. p. 651, 30; 652, 44, quando vim illam τοῦ ἐξω sive ἐκτὸς vel in se continet, vel vocabulo, cui agglutinator, conciliat. Παραφρονεῖν igitur hunc in modum erit, extra sanam mentem esse; παρανόμος, extra legem positus. Eustath. ad II. B, p. 217, 21, id agens, ut nunquam a poeta præpositiones in verbis componendis frustra cumulari ostendat, exemplum affert ex Od. Z, 88, ὑπεκπροέλυσαν: ἐκεῖ γὰρ, inquit, ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις τὴν κάτω σχέσιν δηλοῖ, ἡ δὲ ἐξ τὴν ἐκτὸς, ἡ δὲ πρὸ τὴν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Apud Etymol. in Μετάφρονον: ἡ μετὰ σημαίνει καὶ τὴν ἄνω σχέσιν, ὡς τὸ μέτωπον quomodo, monente Thoma, τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῦσαν genitivum jungunt Attici. Apollonium scholiastes reprehendit ad Arg. 1, 242, qui in πόθι significationem motus posuerit: ἔστι γὰρ τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως δηλωτικόν· quæ τοπικὴ σχέσις appellatur ab Apollon. Alex. De synt. 4, p. 329, 330. HEMST.

5, 31 ἀνάγκη μετέχειν τὸ ποιητικόν, 33 γὰρ τῆς V. ἀποτίεται R. εὐρύοπα Ζεὺς om. V. — 34 ἡμᾶρ ἄγχι R. — 35 αὐτῷ διαπραττοντος ἐν τῷ V. — 36 μὴ δύνασθαι ποιεῖν Hemst. ποιεῖν ἄρ' οὐ λέγεται V. ἀλλὰ om. Ald. — 39 τοῖς ἀπειθοῦσι πρὸς τοὺς δεσπότης Junt. [et Reg.] Capiendum quasi scriberetur, τῶν πληγῶν, αἱ ὀφείλονται τοῖς δούλοις, ὅπερ ἀπειθοῦσι τοῖς δεσπότηται. Significat scholiastes, τὰ κακὰ posse dupliciter intelligi, vel stultitias herorum, et, quæ inde proveniunt, calamitates, vel verbera et plagas, quæ servis immorigeris debentur et intentantur. Sequentia jure improbat HStephanus App. de D. A. p. 83; nam si his locis adhibiti non essent articuli, potius ἔλλειψις eorum fuisset dicenda. Tum observari jubet πλεονάζειν active usurpatum pro, uti solent articulorum pleonasmō, adhibere solent articulos supervacuos: quod tamen pluribus exemplis non caret. HEMST.

6 τὸν τοῦ σώματος κύριον: τοῦτο ἀντὶ τοῦ τινὰ ἕκαστον. ἔγγιστα γὰρ οὗτος κυρίως. ἡ ἐαυτοῦ τὸν δοῦλον οὐκ ἔα κρατεῖν ἡ τύχη. (Ad v. 7) ἀντὶ τοῦ ὠνησάμενον. ὅσον αὐτὸν ἐαυτοῦ τὸν δοῦλον οὐκ ἔα κρατεῖν ἡ τύχη. ἄλλως. ἀντὶ τοῦ τὸν etc. G.

7, 1 sq. sic G. et Suidas s. Ἐωνημένοι. λέγουσι γὰρ διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὰς τοῦ ῥήματος κλίσεις V. Ald. — 2 τὸ πᾶν οὐκ G. Perverse autem scholiasta de participio plurali ὠνησάμενοι præcipit quod in universum de aoristo præcipi debebat. Nam πρίσθαι veteres Attici dicere solebant, non ὠνήσασθαι. V. Lobeck. ad Phryn. p. 138, et

Aglaoph. p. 876. DIND. — 4 ἀγορ . . . Θ. Plene Reg., qui sequentia quoque habet. — 9 Καρικὸν Reg. Junt. Correctum ex Synesio.

8, 10 παρ' ἐπιγραφῇ codex. — 18 corrigendum λοῦσθαι καὶ ἀσφαλεῖς. Reg. λοῦσθαι ἦτοι ἀσ. — 19 post δίδωσι pergīt V. ἄλλως. τρίποδι χρῆται — πρό τ' ἐόντα. χρυσὸς δὲ ὁ τρίπους — τίμιος. ἄλλως. ἐτραγικεύσατο — δὲ καὶ τὸ — ὅλμος. τινὲς φασὶν οὕτω — ὡς ἰχθύς. οἱ δὲ ἀγοράσαντες — αὐτὸν τὸν τρίποδα.

9, 26 διὰ τοὺς τρεῖς καιροὺς, confer Fulgent. Mythol. 1, 16. Kust. — 28. Ad versum Homeri schol. ἔστι γὰρ τελείου μάντις τὸ ἐπίστασθαι τοὺς τρεῖς χρόνους ἀκριβῶς. HEMST. ὅς V. ὅς τ' ceteri. ἤδει V. — 29 sqq. De hac historia vide quæ con-gessit Menagius ad Diog. Laert. 1, 28. Kust. — 30 μισθωσάμενοι G. βῶλον, 31 ἦ et βῶλον V. Deinde pergīt ἡγοράσαν οὖν τινὲς· εἴτα ἀννέχθη τρίπους χρυσοῦς. ἐφιλονεύουν οὖν περὶ αὐτοῦ καὶ ἔλεγον οἱ ἄλλοι ὡς ἰχθύς, οἱ δὲ ἀγοράσαντες ὡς πᾶν τὸ ἀνὶόν ἡγοράσαμεν τῇ ἑαυτῶν τύχῃ. οὕτως οὖν — Ἀπόλλωνα. ὁ δὲ ἤτησεν αὐτὸν δοθῆναι τῷ σοφιστῇ. προσήγαγον οὖν τοῦτον τοῖς ἐπὶ τὰ σοφοῖς. — 35 delendum secundum illud καὶ πᾶν : nisi potius existimes, quum ex binis exemplaribus inter se comparatis, quorum in uno πᾶν τὸ ἀνὶόν, in altero πᾶν ὁ τι τύχοι fuerit, hæc scholia describerentur, utraque librarium conjunxisse. HEMST. Recte; v. schol. Paris. infra l. 3. — 39 sq. Oraculum hoc attulerunt Diodor. Exc. Vat. p. 15 ed. Mai. et Diog. Laert. 1, 28. — 40 τίς σ. Diod. τίς (i. e. ὅστις) σ. Diog., recte. DIND. σοφία πρῶτος πάντων Diod. τούτου Diog. Legebatur τούτω cum Diod. τρίποδ' αὐτῷ Diod. et Diog. Legebatur τρίποδα δῶ. — 41 ἕκαστος οὖν V. — 42 sq. εἶναι μὴ (corr. μὲν) λέγων, ἔχειν δὲ σφώτερον ἑαυτοῦ. ἔδοξεν οὖν ἀναθεῖναι αὐτὸν τῷ Ἀπόλλωνι σοφωτέρῳ πάντων. ὅθεν ὁ λόγος ἐσχηκέναι αὐτὸν (αὐτὸν om. G.) τὸν τρίποδα V. — 45 θέσπιν φῶδην Hemst. θεσπιωδεῖν R. θεσπεδωδεῖν Ald. — 46 Θέμιν R. et Suidas s. Θεσπιωδεῖ. θεόμαντιν Ald. Hemsterh. : « Θεσπεδωδεῖν Suidæ jam ætate vox mendosa. Scribendum est sine controversia παρὰ τὸ, θέσπιν αἰοδῆν· sic enim malo quam, quæ propius ad literas accedere videantur, θέσπιν φῶδην, vel θέσπιν ἄδειν, ut ipsum illud Homericum Od. A, 328, ad originem vocis demonstrandam adhibuerit. Eustath. p. 1420, 17 : Θέσπιν αἰοδῆν, ἦτοι θεῖαν καὶ ὡς ὑπὸ θεοῦ ἐσπομένην ἦτοι λεγομένην· τοῦτο δὲ συνθέντες οἱ μεθ' Ὁμήρον θεσπιωδεῖν λέγουσιν, ὁ δὲ ὁλοῖ τὸ μαντεύεσθαι. Deinde Suidas pro θεόμαντιν præbet Θέμιν. Themidi sane suum in tripodem et sortes Delphicas jus constat jam ante Apollinem : imo omnibus oraculis et vaticinis verbis numen præesse dicitur Themidis, ut ait Ammia-

nus Marcellin. 21, 1, p. 287 : unde rationem verbi θεμιστεύειν repetere grammatici solent. Verum non video Themidi, quæ dudum pristinas sedes Phæbo cesserat, quis sit locus, nihil ad interpretationem verbi θεσπιωδεῖν conferenti : nam non metuo ne quis similitudine duarum priorum literarum niti velit : quare tenendum est θεόμαντιν, quam Pythiam vatem intelligo Apolline plenam. Θεομάντις et χρησμοῦδοι junguntur a Platone Apol. Socr. p. 17, E, et Men. p. 427, D, quemadmodum a Galeno lib. 1 ad Hippocr. II. διαίτ. δξ., θεομάντις καὶ χρησμο-λόγοι. Jam porro quicumque cogitarit, quam inusitate dicatur μαντείας ἄγειν, haud difficulter mihi largietur reponendum esse ἄδειν : hoc enim vestigio, quod alioqui nullum est, ducimur ad fontes verbi θεσπιωδεῖν· præterquam quod confestim sequitur οἱ ἄδόμενοι χρησμοί. Nunc eadem opera liquet aptius isto pacto locum totum posse constitui : ἡ δὲ λέξις ἡτυμολόγηται παρὰ τὸ θέσπιν αἰοδῆν, ἡ παρὰ τὸ τὴν θεόμαντιν ἐκεῖ τὰς μαντείας ἄδειν· non enim duplicem diversamque notationem proponit, sed unam duntaxat, quam additis hisce ἡ παρὰ τὸ τὴν θ. ε. τ. μ. φ. illustrat et confirmat. » — 46 χρυσὸς V. — 47 ἄδόμενοι. Ald. In qua sequitur recentissimi grammatici additamentum : καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διείληπται. ὃν δὲ τρόπον τὸ ἐν Δελφοῖς εὐρέθη μαντεῖον, Διόδωρος ἐν τῇ ἐκκαίδεκάτῃ τῶν ἱστοριῶν βιβλιοθήκῃς (c. 26) οὕτω πως φησὶν· « ὄντος γὰρ χάσματος ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, καθ' ὃν ἦν τὸ αὐτόν, καὶ περὶ τοῦτον γενομένων αἰγῶν, διὰ τὸ μήπω κατοικεῖσθαι τοὺς Δελφοὺς, αἰεὶ τῷ χάσματι τὴν προσιοῦσαν καὶ προσβλέψαν αὐτῷ σκιρτᾶν θαυμαστῶς, καὶ προΐεσθαι φωνὴν διάφορον· τὸν δὲ ποιμένα θαυμάσαι, καὶ προσελθόντα τῷ χάσματι ταῦτο παθεῖν ταῖς αἰξί, καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. τῆς δὲ φήμης διαδοθείσης, πλείους ἀπαντᾶν ἐπὶ τοῦτον τὸν τόπον, καὶ τοὺς πλησιάζοντας ἐνθουσιάζειν· δι' ἃς αἰτίας νομισθῆναι τῆς γῆς εἶναι τὸ χρηστήριον. καὶ πολλῶν ἀφανιζομένων διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν, προσφῆτιν μίαν καταστῆσαι. ταύτῃ δὲ κατασκευασθῆναι μηχανήν, ἐφ' ἣν ἀναβαίνουσιν ἀσφαλῶς μαντεύεσθαι, ἔχουσιν τρεῖς βάσεις, ἀφ' ὧν αὐτὴν τρίποδα κληθῆναι. θεσπιωδεῖν δὲ τὸ ἀρχαῖον παρθένον λέγεται διὰ τὸ ἀγνόν. ὕστερον δὲ Ἐχεκράτῃ τῆς χρησμολογούσης ἐρασθῆναι διὰ τὸ κάλλος, καὶ συναρπάσαντα βιάσασθαι. διὸ νομοθετῆσαι τοὺς Δελφοὺς (τοὺς Δελφοὺς huc transposuit Portus. In Ald. legitur post βιάσασθαι) γυναῖκα πεντήκοντα ἐτῶν παρθενικῇ σκευῇ χρηστηριάζειν, καθάπερ ὑπόμνημά τι τῆς παλαιᾶς προφητίδος. » — 49 ἔρριπτον, 50 δόντος, 3 ἔχρ. αὐ· τοῖς ὁ Ἀπ., 4 εἰς τοὺς, 7 οἶδε Reg.

11. Scholiis et glossematis ad 11-45 caret Θ. — 10 δυοῖν R. δυεῖν Ald. β' V. — 11 τοῦδε μέν. R. sine τοῦ θεοῦ, quod om. V. « θεσπίσεως V. et, ut opinor, R. » DIND. θεσπεσίας Ald. τε om. V. — 12 καὶ μὴν καὶ τῆς κατὰ μουσικῆς R. sine ἐπιστήμης. τὴν om. V. — 14 ἀπέπεμψε Hemst. ἐπεμψε R. Ald. — 15 θεσπίσεως R. Legebatur θεσπεσίας. « Τὸ προσεχὲς τῆς ἐκείθεν ἐξόδου, paullo durior locutio, hoc sensu capienda: *artis vaticinandi mentionem fecit propterea quod jam modo templo Pythico exierant.* » HEMST. προσχερὲς R., ex quo addita 16 sq. τὴν δὲ—αὐτῆς ἔχων. — 17 legebatur τριῶν δέ. Est hoc alius scholii initium. — 20 ἔχων. προσθεῖς δὲ καὶ τὸ σοφὸς τὴν, 24 περὶ τῆς V., qui 26 οἰκείων. μᾶλλον ἀρετῶν Ald. ἀρετῶν μᾶλλον Portus. In fine addit Ald. ἥπερ ὠφέλησεν· καὶ διὰ μὲν τῆς μαντείας ἐτάραξεν· διὰ δὲ τῆς ἱατρικῆς μελαγχολίαν ἐποίησεν· διὰ δὲ τῆς σοφίας, ὅ ἐστι φρονήσεως, καὶ τὸ φρονεῖν αὐτὸν ἀφείλετο. τοῦ δὲ ποιεῖν (v. 14) ἡ παραλήγουσα κοινὴ, καὶ οὐ χρὴ ποιεῖν γράφειν. — 28 καὶ τὸ μὲν Reg. — 29 παρῆκε addidit Hemst. Regius habet infra, χρειὰν ἔχειν ἐνταῦθα παρῆκε. — 33 μάτην Hemst. et Reg. μάντις Dorv. — 34 ἀπι- στῶν σοφὸς ἐξ R. — 12 οὐ μὲν V.

15, 42 ἐκ τοῦ κατὰ τὸν πατ' R. Legebatur τοῦ παράπαν. Vera scriptura etiam in schol. Ven. est. — 43 προσήκειν R. Legebatur προσήκει. Correctum ex schol. Ven. τῷ τυφλῷ G. — 47 τοῦ κατὰ V. — 48 sqq. Eadem Moschopolus habet, additis Aristophanis verbis, in Ἀττικῶν ὀνομάτων ἐκλογῇ. HEMST. — 49 ἐλλιπῶς Reg. recte, ut solet.

17, 3 V. pergit ἄλλως. βραχύ. τῇ λέξει δὲ ἐχρησάτο ἐπιτείνων—εὐτελής. ἡ εἶδος νομίσματος μικροῦ ἀνθ' (ὅθεν G.) καὶ γρύτῃ τὰ μικρὰ σκευή. (v. 21.) ἡ στεφανφορία—. In R. est οὐδὲ γρύ. τὸν... ὄνυχος λέγει. τινὲς δὲ τὸν γρυλλισμόν, τούτεστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. ἡ εἶδος μικροῦ νομίσματος. Et inferius, τυχ... καὶ μικρο... ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὄνυ... ῥύπου. — 4 ῥύπος legebatur hic et infra. Reg. ubique ῥύπος. — 9 ῥυποπώλης. Adsentior H. Stephano in Γρυτοπώλης ad hanc scholiastæ vocem notanti: *forsan ῥυποπώλης scripsit*: quamvis enim me non fugiat, quid ad defendendum ῥύπον pro *frivolis, minorisque pretii mercibus* asferri possit, hoc tamen præfero. HEMST. Corruptius etiam Suidas s. Γρύ, ὅθεν καὶ γρύτῃ καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτοπώλης. — Ibid. γρυτάρης. Forma vocis satis demonstrat originem in ceteriore tantum Græcia quaerendam: similiter enim atque ἀμαξάριος et ἀμαξάρης, βασταγάρης et βασταγάρης, κουρσάριος et κουρσάρης, νοτάρης et νοτάρης apud Suidam, φουρνάριος et φουρνάρης dicuntur, sic et γρυτάρης, γρυτάρης,

Scrutarius, de quo simul et ῥυποπώλης Hadr. Junius in Adag. egregie docuit. Hujus generis longe plura v. ap. Ducang. in Glossario. Tale est μυλωνάρης schol. Eq. 253. Hic igitur potius scribendum arbitror, ῥυποπώλης, ὅς καὶ, vel κοινῶς γρυτάρης. Quæ sequuntur, κέχρηται—μόνον δοκεῖ τι, superius subjicienda sunt post ὄνυχος ῥύπος, l. 4, unde dissimilibus insertis male separantur: constat hoc itidem ex scholio codicis Dorv. Factum autem fuit non raro, dum interpretationes diversæ ex diversis libris atque enarratoribus excerpuntur, ut quædam, temere congestis pluribus, alienum locum occuparent. HEMST. — 10 ἀποκρίσεως V. et Victorius in libro Poggiano. ἀποκρήσεως Ald. — 15 δοκεῖ τι Junt. et Victorius. V. infra ad l. 23. δ' ὅτι V. Ald. — Ibid. εἴρηται δὲ—ἐχόντων. Hunc solum istis locum attribuit Ald. et caret scholio, quod totidem fere verbis iteratur ad πράγματα, v. 20, in Juntina. Portus non hæc tantum sede sua deturbavit, sed insuper ista, τὸ δὲ σχῆμα (ῥῆμα ed. Genevensis, erratum arbitror typorum) παρ' ὑπόνοιαν, adnotationi ad v. 20 subjecit. Non probo: certe in πράγματα qualis sit figura præter expectatum cadens, nullus video; quæ tamen hic intelligi quodammodo potest, quod post excitatam responsi spem per καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου subito sequatur, τὸ παράπαν οὐδὲ γρύ. Ceterum ista εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πολυκτημόνων ἀνθρώπων etc. eum in modum capio, ut significet scholiastes, Aristophanem in illis ἀποκρινομένου οὐδὲ γρύ consuetudinem imitari hominum opulentorum, qui præ fastu aliis, præsertim tenuioris fortunæ hominibus et servis, respondere graventur, atque interpellationibus ingratis molestiam sibi creari superba taciturnitate demonstrent. Quamobrem si alterutro loco hæc eradenda sunt, posteriore malim; ideo præcipue, quod apud Suid. in Πράγματα, ubi hoc ipsum παρέξω πράγματα exponit, ἀντὶ τοῦ ἐνοχλήσω, nihil istorum appareat; nec Dorv. aliud habet, quam inter versus δώσω ὀχλήσεις. HEMST. Victorius in libro Poggiano ante εἴρηται inseruit: πράγματα τὰς ὀχλήσεις. — 20 τινὰ Hemst. τὴ Dorv. et Reg. — 21 οὐδὲ Reg. οὐδὲν Dorv. — 23 μόνον δοκεῖ τι. τινὲς δὲ φασιν ἐκ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς, ἥτις λέγεται γρυλλισμὸς, παρωδῆσθαι τοῦτο Reg.

21, 34 ὅτι καὶ R. Legebatur οὖν. Ib. μαντείου οἱ χρησ... (fort. οἱ χρηστηριαζόμενοι) addit R. — 38 διακόσμησις additum ex V., qui 39 om. τὸν cum Ald. ἀπιούσι δούλοις τε καὶ ἐλευθέρους ἱσοτίμως ἐδίδοδο, οὐδὲν Ald. εἰσιούσιν ἐγγυτάτω (corr. ἐδίδοδο) ἱσοτίμως πᾶσι δούλοις τοὺς ἐλευθέρους τυχεῖν (fort. πᾶσιν, ὥστε δούλους τοῖς ἐλευθέρους τυχόν) ἐν ταυτῷ

μετρεῖσθαι ἀξιωματι, κατὰ τὴν ἐνταῦθα εἰσόδον, οὐδὲν V. — 41 οὐτε μὴν R. V. — 42 δυσωπικῶς R. Ald. Post δυσωπτικῶς pergīt V. ἄλλως. ὅτι καὶ (corr. ὅτι οἱ ex G.) ἀντικομιζόμενοι (corr. ἀνακομιζόμενοι) ἐκ τοῦ μαντείου ἐστεφανηφόρου καὶ οἱ χρησόμενοι. καὶ ἄλλως. ὅτι πάντες οἱ εἰς θεὸν ὁρμῶντες καὶ ἀπὸ θεοῦ ἐπανιόντες ἐστεφανηφοροῦντο (corr. ἐστεφανηφόρου), θεοῦ ἰσοτέλειαν δούλου καὶ ἐλευθέρου διδόντος. — 43 sq. ὁ Κάρων—τοῦτο φησι om. R.

22, 46 ἂν οὐ μᾶλλον ταῖς κεφαλαῖς V. De hoc scholio R. hæc tantum habet, ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς. ἢ πρὸ τῆς τοῦ στεφάνου περιθέσεως ἵνα μᾶλλον ἀλγῆς δεχόμενος τὰς τῶν πληγῶν. . . — 47 λέγεται γὰρ G. — 51 ταῖς κεφαλαῖς V.

23, 1 sqq. sic cod. Paris. « Hæc fere scholiastæ fuit mens: *si aperte λῆρος ad herum dixerit Carion, intelliges, Frustra minitere; nihil agis; istis enim tuis dictis non absterereb; quo minus interpellem te: sin vero apud se dixerit λῆρος, sive tacite, ut non audiat (nam istud, Οὐ γὰρ π. clara voce protulit ut ab hero exaudiretur), tum, inquam, λῆρος per se significarit, nugax es, et garritor, qui ista dicas.* Quod sequitur post ed. Ald. invectum non satis capio, etiamsi refingas, ut sane faciendum videtur, τινὲς δὲ φασιν ἐσχηματισμένως εἰρησθαι λῆρος ἀντὶ τοῦ, μαντικῶς· an voluit ex quorundam sententia figurate dici λῆρος, quasi vaticinandi, id est, nugandi (non aliter sæpe de vaticiniis Comici loquuntur) facultate præditus, quia jam modo reversus ab oraculo fuerat? Cic. Pro Sext. § 13: *vaticinari atque insanire dicebat.* » HEMST. εἰ μὲν ἐμφανῶς τὸ λῆρος πρὸς τὸν δεσπότην εἶπεν ἀντὶ τοῦ περιτολογίᾳ, νοήσεις. εἰ δὲ εἰς τὸ οὐ γὰρ παύσομαι πρὶν ἂν φράσῃς μοι, εἰς ἐπήκουον αὐτοῦ εἶπεν. τὸ δὲ λῆρος καθ' ἑαυτὸ, οὕτως εἶποις Ald. νοήσεις. εἰ δὲ καθ' ἑαυτὸν εἶπε τὸ λῆρος, ἡγουν ἡσύχως ὥστε μὴ ἀκουσθῆναι τὸ οὐ γὰρ παύσομαι κτλ. Junt. In Hemsterhusii editione (et Regio cod.) scriptum ἀντὶ τοῦ περιτολογίᾳ νοήσεις· εἰ δὲ καθ' ἑαυτὸν εἶπε τὸ λῆρος, ἡγουν ἡσύχως, ὥστε μὴ ἀκουσθῆναι (τὸ [δὲ add. Reg.] οὐ γὰρ παύσομαι, πρὶν ἂν φράσῃς μοι, εἰς ἐπήκουον αὐτοῦ εἶπεν) τὸ δὲ λῆρος καθ' ἑαυτὸ οὕτως εἶποις κτλ. Postrema sic in Reg., τὸ λῆρος ἀντὶ τοῦ φλύαρος εἰ ταῦτα λέγων. τινὲς δὲ φασιν etc. — 6 ὅ ἐστι φλυαρεῖς. Ἄλλως et καὶ om. G.

25, 15 sqq. Similia tradunt Suid. et Moschop. Ἀττ. Ὀν. Ἐκλ. in v., verbisque ipsis parum discrepant. HEMST.

27, 28 sq. τὸ κερδάλειον καὶ—παραλογίζου habet R.

29, 45 παρ' Ἀττικῶν (scr. Ἀττικῶς) R. — 46 post σκοπός V. a m. sec. habet οἷδ' αὖ φησι πρὸς τί αἰνίττεται τοῦ δράματος ὁ σκοπός. Eadem annota-

tio est in R., sed omissis illis αἰνίττεται δὲ—σκοπός.

30, 47 sq. Τινὲς—ἱερόσυλοι om. R., ex quo of. Ceteri καὶ.

31, 50 Λιμοῦ et 51 τινὲς etiam Suidas s. Συκοφάντης. λοιμοῦ et ὅτι Ald. τὰς ἀφιερωμένας συκῆς V. — 52 ἐκακηγόρου V. — 1 ἄλλοθι που Reg. « Conf. Philem. Lex. techn. ap. Boisson. ad Philostr. Her. p. 320. » BAST. in margine exempli Regiæ bibl.

33, 25 sqq. Scholion recentius ex Suida (s. Ταλαίπωρος), ut videtur, insertum. Duo autem ab Suida versus memorantur Antimachi, alter πῶρον τίν' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο, alter πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος· unus ab schol. Soph. OEd. Col. 14 (qui πωρεῖν pro πνεῖν ab Eleis dici annotavit), πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος· et ab schol. Eurip. Orest. 392 (382 Matth.), ταλαίπωρος παρὰ τὴν πόρην, ὁ δηλοῖ τὸ πένθος. Ἀντίμαχος, πόρῃ τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος. Πορητὸς per ταλαίπωρία, πένθος explicat Hesychius: quod vocabulum Antimacho esse restituendum animadvertit Sopingius, falsus tamen ille in eo quod poetæ verba esse putavit πωρητὸν δ' ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο. Nam sic potius est corrigendum, coagmentatis duobus apud Suidam versibus, πωρητὸν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος | ἔθεντο. quod probabilius videtur quam ἕκαστος | — — — ἔθεντο. DIND.

34, 29 ὄρχομην addidit Dindorfius. — 32 ἄρχεται G. pro ἀντὶ τοῦ. — 35 ἀφέντων G., qui om. ἐκκενωθῆναι—γῆρας. ἐγγὺς ἀπωλίας (sic)—γῆρας a m. sec. habet V. — 38-40 ἐκκενωθῆναι—βέλη exscripsit Suidas s. Ἐκτετοξεῦσθαι.

35, 46 οὐπω corruptum. Post δεσπότην sequitur in codice γράφεται προστιθέμενος οὖν ἑαυτοῦ υἱὸν Ἀριστοφάνους. Quæ non intelligo, nec leguntur in G. DIND.

39, 51 Εὐριπίδους G. — 52 sqq. sic scripta sunt in V. In Ald. est ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων: Τραγικώτερον ἀπεφάνητο προσδιασύρων, ὡς φασιν, Εὐριπίδην. ὁ δὲ νοῦς, τί ἐφθέγγατο ἐκ τῶν στεφάνων τῆς προφητίδος; ἐστεφανηφόρει γὰρ ἡ Πυθία. ἐπεὶ οἱ τρίποδες δάφνη ἦσαν ἐστεμμένοι. τὸ δὲ ἐκ τῶν στεμμάτων, ἐπεὶ οἱ μαντεύμενοι. In R. hæc tantum leguntur, τραγικὴ λέξις, ἐπὶ τῶν στεμμάτων τῆς προφητίδος. ἐστεφανηφόρει γὰρ ἡ Πυθία et inferius illa, ἐπεὶ οἱ μαντεύμενοι—ἐριτίμων. Post ἐριτίμων autem (l. 12) V. pergīt σαφῶς εἰπεῖν ἐμαντεύσατο. τραγικώτερον εἰπεῖν ἀπεφάνητο πρὸς διασυρμόν. Quorum priora sic sunt corrigenda, εἶπε: Ἐμαντεύσατο, et referenda ad v. 40; posteriora, in quibus delendum εἰπεῖν, ad hunc ver-

sum spectant. Apparet ex his lectionem Aldinam προσδικασύρων—Εὐριπίδην corruptam esse ex πρὸς διασυρμέν—Εὐριπίδου. DIND. — 53 τὸν additum ex G. — 3 γράφει V., qui 5 γεγραφότες. Ceteri γράφοντες. — 6 κατὰ πρόθεσιν V. — 7 ἀμφιάσαντες G. ἀμφιστάντες Ald. « Ἄδρῳ epitheton ineptum quorum sum spectet, ignorare me fateor : debuerat potius scripsisse δάφνης vel δαφνίνω. Proxima non minus intricata, nisi profundo vulnere laborare putes, grammatici recentioris atque imperiti notas praeferunt : ἐχειροτόνουν videtur posuisse pro porrigebant. » HEMST. τῷ μαντ. R. μαντιπολεῖ V., non G. ὁ δὲ ἐντυχῶν—τὴν ἀπόκρισιν τοῖς προτεινομένοις ἐποικετο R. Ald. — 10 ὅτι στεφάνην ἔστ. Ald. — 12 ἐξαδύτοις V. ἐξ ἀδύτων G. ἐξάλυτος οὐ literis evanidis R.—14 ἐχρησμήδει. Dorv. Totam hanc notam recentioris alicujus Graeci ejusdemque Christiani esse, cuius facile subolere potest. KUST. Unde fluxerint, aperiet OEumen. ad A. A. 16, 16, p. 130, D : Λέγεται ἡ Πυθία αὕτη γυνή τις οὕσα ἐπικαθῆσθαι τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος, διαίρουσα τὰ σκέλη· εἴθ' οὕτως πνεῦμα πονηρὸν κάτωθεν ἀναδιόδομενον, καὶ διὰ τῶν γεννητικῶν αὐτῆς διαδύμενον μορίων πληροῦν τὴν γυναῖκα τῆς μανίας, καὶ ταύτην τὰς τρίγας λύουσιν λοιπὸν βακχεύεσθαι τε καὶ ἀφρὸν τοῦ στόματος ἀφιέναι, καὶ οὕτως ἐν παροιμίᾳ (lege παρανοίᾳ) γενομένην τὰ τῆς μανίας φθέγγεσθαι ῥήματα. Non dissimilia in aliorum ad hunc locum commentariis traduntur. Vide Origen. In Cels. 3, p. 125; 7, p. 333. Conspirat Josephus in Hypomnest. ap. Th. Galeum ad Iamblich. De myster. p. 215 : Ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἀσχημόνως ἐπικαθημένη διὰ τῶν γυναικείων πόρων τὰς μαντικὰς ἀποκρίσεις ὑποδέχεται. HEMST.

41 om. G. In R. ὁ τινι (scr. ὅττινι) ἐξίων ἐκ τοῦ ἰ. δ.

47. Scholia ad v. 47-57 om. Θ. — 53 Κατὰ τὴν R. Ald. — 54 δὲ om. R., qui ut Ald. τὸ τῆς πολιτείας, sine αὐτῶν ἦτοι. — 1 δυσσείκητον διδάσκειν R. δυσκίνητον διδάσκειν Ald. διδάσκειν, quod recte om. V., ortum est e lemme ἀσκεῖν. μὴ ἐρ-χέσθαι Θ. DIND.

48, 3 a m. sec. V., om. G. — 5 ὁηλονοτιῇ καὶ τυφλῷ V. a m. sec. — 6 τὸν πονηρὸν V. νοῦς γὰρ ὁρᾷ etc. Epicharmi sententia, de qua v. Wyttenbach. ad Plut. Mor. vol. 6, p. 671. — 7. Ex his congruentem sensum vix efficies, nisi legeris vel, ὅτι (Chremylus) καθάπερ ὁ τ. etc., vel καὶ γὰρ οὕτως (ὁ πηρὸς τῷ νῷ) καθάπερ ὁ τ. etc. HEMST. — 10 τουτέστιν Ald. — 11 post ἀνοήτω pergīt V. ἀντὶ τοῦ μωροῦ. αἰνιττεται τὸν Πλούτον ἐπὶ χλεύης. ἢ πρὸς τὸν Πλούτον αἰνιττόμενός φησιν, ἢ τὸν πονηρὸν τῷ νῷ. τὸ δὲ ἐξῆς—τὸ μὴδὲν ἀσκεῖν ὕγιες. Deinde δῆλα addidit Kusterus.

51, 29 sq. ἀντὶ—ζυγοῦ om. G. — 36 ἡμῶν Junt.

57, 39-42 sic in V., ἀπειλητικὴ ἢ πεῦσις τοῦ θεράποντος. καὶ τῷ λόγῳ πεισθέντα (πεισθέντι G.) βέλτιόν σοι σεαυτὸν ἐξεῖπεν ἢ βιασθέντα. Ἄλλως, ὡς μὴ λέγοντός σου βλαδιόν τι διαπράττοιμαι. τὰ ἐπὶ—λέγειν οὖν χρὴ λόγῳ πεισθέντα βέλτιόν σοι ὅ ἐστιν ἐξεῖπεν ἢ βιασθέντα—διαπράττοιμαι. In R., ὡς μὴ λέγοντός σου β. τι διαπράττοιμαι. Et post v. 81 : ἄγε δὴ σὺ πρότερον. ἀπειλητικὴ γὰρ ἢ πεῦσις, ὅσον λόγῳ πεισθέντα βέλτιόν σοι ἐστὶν ἐξεῖπεν. . . . ασθέντα. — 40 ἄνω quorsum pertineat non capio : legendum est, nisi fallor, ἄγαν. HEMST.

61, 6-11 τὴν κληδὸνα—Ἄλλως om. Θ. — 7 ὡς Ἄπ. R. οὕτως—νηί hic om. V., qui post ἐδήλωσεν alterum ponit scholion τὴν κληδὸνα—νηί. — 9 sq. ὄρνιν καλοῦσιν om. V. — 10 τὰ ὅμοια R. Ald. — 12 sq. eum in modum praefert Dorv., ut supra τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ explicatio sit adscripta τὴν μαντείαν τοῦ Ἀπόλλωνος, tum reliqua ἐπειδὴ περ — ἐμαντεύοντο in margine ponantur. Pro ἐκφρακτικὸν non deterius est Suidae ἐφεκτικὸν in Ὅρνις. HEMST. ἐπειδὴ Θ. Qui scholia ad v. 64-204 omittit.

64, 17 ταύτην εἰς ὄρκον Junt. (et Reg.) Ignoratio loquendi formulæ praeposteram emendationem peperit : λαμβάνειν τινὰ ὄρκον, ut ποιέσθαι, de quo H. Vales. ad Sozomen. H. E. 7, p. 307. HEMST.

66, 21 ὅτι οὐ—ἐθελήσετε R., omissis praecedentibus et sequentibus. — 22 μόνον φησὶν ὃ τῶν, ἀλλὰ πρὸς β, ὡς Κρ. V. — 23 scribendum ἄρα γ', nisi haec verba in fine versus posita fuerunt. DIND. — 30 πώμαλα, ἀρνήσεως ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. ἔστι δὲ ἀττικῶς, ἢ πόθεν δωρικῶς. ἢ δὲ λέξις ἀττικὴ, ἢ (scr. ἢ) γραικικὴ, ἢ γουν σκλαδική. Venet.

67 a m. sec. habet V., om. R. G. Τινὲς ἐν προσώπῳ λέγουσιν αὐτὸ εἶναι τοῦ δούλου, ἢ ἢ βέλτιόν ἐστι πεισθέντα εἰπεῖν ἢ βιασθέντα (haec ex schol. v. 57), τινὲς δὲ τοῦ Πλούτου R. Idem scholion V. infert post κατακλασθῆ (v. 70) sic scriptum, λέγουσιν αὐτὸ θεῖναι τοῦ δούλου, ἢ ἢ βέλτιόν σοι ἐστὶν π. εἰ. ἢ β. τ. δὲ τοῦ π. Tum sequuntur illa, οὕτως τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ (del. τοῦ) τῆς γενικῆς λέγουσιν. οὕτως καὶ ἀντὶ τῆς δοτικῆς αἰτιατικῆς. ἔστι δὲ Ἀττικῶν. — 32 Τινὲς et 33 τοῦ δούλου om. V.

72, 37 ἀλλ' ἢν πύθοισθῃ (scr. πύθισθῃ) μ' ὅστις εἰμ' ἐγὼ lemma habet R. ἐπὶ κρημνόν τινα Ald. Pergit R. οὕτως Ἀττικοὶ αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς λέγουσιν. — 43 τὸ om. R. — 49-51 ἡμεῖς—ἀφήσομεν om. G. Sola illa, τὸ ἀπολυθῆναι. ἰδοὺ ἀπολύομεν. τοῦτο δὲ—αὐτόν, habet R.

75, 1 sq. τὸ μέθετόν με νῦν V.

77, 24 ἢ ἔην εἰποτ' ἔην γε V.

78, 25 μακρότατε addidi. In sequentibus πρὸς

τοὺς θεοὺς delendum. Alio modo sententia scholiastæ expressa est in V., μὴ (hoc delendum) πεφεισμένως ἀνδρῶν εἶπεν ἐνταῦθα, ἵνα μὴ κατὰ τῶν θεῶν εἰπὼν κακείνους πάθει προσεύξῃ (scr. προσεύξῃ vel ὑποεύξῃ). ὅτι (scr. ἢ ὅτι) ἐν σχήματι ἀνδρὸς φασὶ (scr. ἐφάνη). εἰκότως οὐκ ἔγνω αὐτὸν εἶναι Πλούτων, οὕτως ῥυπῶντα καὶ ταπεινὸν ὄντα τῷ σχήματι. DIND. — 28 δὲ om. R.

83, 38 ἀντων. πεποιήται R. — 39 τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πρ. etiam Suidas in Αὐτότατος. Kusterus legendum putat τὰ γὰρ ὀριστα, quæ vox haud scio an apud grammaticos sit in usu pro τὰ ὀρισμένα. Laborare videtur πραγμάτων, cujus vice si reponas προσώπων, sensus erit non abhorrens: pronominum enim tertiæ personæ qualitas est infinita, ut grammatici Latini loquuntur. Mox malim, ἢ ὅν ἢ ἀντωνυμία etc. HEMST. ἀνεπίστατα R. — 40 ἀντὶ οὐσίας λαμβάνεται V. Qui 41 post μέρη addit, ἐπαίξε το αὐτότατος. οὐ γὰρ ἐπιδέχεται ὑπερθεσιν ἢ ἀντωνυμία. Regius: Τὰ γὰρ περὶ τὴν οὐσίαν θεωρούμενα δέχονται τὴν ἀνεσιν καὶ ἐπίτασιν, ὅσον λευκότερος ἢ μελάντερος—αὐτὴ δὲ ἡ οὐσία οὐκ ἐπιδέχεται τὸ μέλλον καὶ τὸ ἥττον· οὐδὲ γὰρ λέγεται ζῶν ἐτέρου ζώοντος οὐδὲ ἀνθρώπου ἀνθρώπου ἀνθρωπότερος· τὸ γοῦν αὐτὸς etc.

84, 48-51 τὸν Πατροκλέα—Πελαργοῖς sic in V. In R. Ald. ἐκ Πατροκλέους ἐργομαι: Εἰς τὴν τῶν τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλοῦντων Ἀθηναίων (Ἀθηναῖος R., omisis præcedentibus verbis, quæ infra habet l. 52 post προσίσθαι), πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακὸς τις καὶ φιλοχρήματος καὶ σκνιφὸς κωμωδεῖται, ὡς ἐν (τοῖς add. R.) Πελαργοῖς. — 49 κνιπὸν V. Forma σκνιφὸς utitur Suidas, qui hunc versum explicat s. Πατροκλῆς. — 52 τῆς om. V., habet Suidas. εἶα προσίσθαι R. et Suidas. εἶα om. V. — 2 ἡῦχμει Dindorfius. ἡῦχει codex V., qui addit ἐπειδὴ δὲ πλούσιος μὲν σφόδρα ὢν, διὰ τὸ μὴ λούεσθαι κωμωδεῖται.

88, 10 Ἰνα, φησὶ, τὸ V. — 11 τῆς ῥήσεως ἐπὶ τὴν ἡλικίαν ἀνενέγκη καὶ τὸ Ald. — 12 ὢν addit Hemst. — 14 καταλείπειν R. Ald. καταλαβὼν V. — 15 ὁ om. R. — 16 βουλόμενον, 18 ὅν τοῦτο ὅτι V., qui 19 om. πάντες ἀν διὰ τὸ πλουτεῖν, et 22 τὴν ἀρετὴν post ἀνθρώπους ponit. — 24 τῆς om. idem. — 25 οὐ μὴν διὰ Ald. δι' V. sine τῆς.

90 lemma omittit et ἄλλως ponit V. — 29 ἐχρῶντο, scilicet οἱ δίκαιοι. ἐκεῖ codex. ἐκείνοι sunt οἱ ἄδικοι. DIND. — 30 ἄλλως. παρῳδῆται ἐκ τοῦ, 31 ἐκρυψαν δὲ θεοὶ V. — 32. Quæ post Hesiodi versum sequuntur, male affecta sunt, atque a priore forte annotatione divulsa per errorem huc transierunt. HEMST.

93, 39 εὖρ. δὲ καὶ πρὸς γεν., πλὴν σπανίως Reg.

94, 40 sq. συμφωνῶ solum habet Suidas, reli-

quis, quæ inepta sunt, omisis. HEMST. — 43 ἔστιν μετάφρασις τοῦ R. — 44 ἦδη om. V., qui in fine ταχέως τὸ ἦδη. — 45 om. G.

98, 46 διὰ δὲ, 47 φασὶ πόλιν V. — 48 ἀποσκώπτοντος R. ἀποσκώπτοντα V. ἀποσκοποῦντα G. Ibid. πονηροὺς ὄντας V.

99, 49 φασὶ V.

103, 3 τὸ ἀντιβολῶ additum ex V. — 7 τούτους V. et Suidas s. Πιθοῦ. τοῦτον R. Ald. δὲ οἱ om. Suidas. οἱ om. V.

106, 11 καὶ μόνον Schæferus. ἡ μόνον Junt. Paris. Reg. τὸ οὐχ Paris., non Reg.

109, 13-15 sic in V., ἀληθῶς. τέχνην τὸν δόλον Ἀττικοὶ λέγουσιν. τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές ἐστιν. ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἢ καθάπαξ. ὁ γὰρ τόνος etc. Postrema post ἄλλως sunt etiam in Rav. — 16 τὰ σημαίνόμενα V. — 17 τὸ ἀδιάφορον libri. Post ἀληθές subijci debebat, ἀτέχνως, ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς, [ἀνεπιστημόνως in Reg.] aut simile quiddam, ut commode sequeretur, ὁ γὰρ τόνος etc. Habet Suidas, licet Aristophanis loco, quod alioqui solet, non posito, aliunde sua videatur quam ex his scholiis hausisse. Τὸ ἀδιάφορον τῆς χρήσεως hic alienum est, ubi præcessit διαστῆλιν: præciso capite integrior erit lectio, τὸ διάφορον τῆς χρήσεως quemadmodum Etymolog. in Ἡρία: ὁ διάφορος τόνος διάφορον ποιεῖ καὶ τὴν σημασίαν· et in Πούς: ὁνόματα πρὸς διάφορον σημαίνόμενον διάφορον ἔχοντα καὶ τὸν τόνον. Non satis apte conglutinata puto, quæ separatim inveniebantur binis in codd. quorum in uno, ὁ γὰρ τόνος διαστῆλιν τὸ σημαίνόμενον, in altero fuerit, ὁ γ. τ. δ. τὴν τῆς τέχνης στέρησιν, καὶ τὸ διάφορον τῆς χρήσεως. HEMST. τῆς τέχνης et κατὰ περισσοῦ V. περισσοῦ ὄντος R. — 18 post χ pergīt R. τέχνη γὰρ ὁ δόλος παρ' Ἀττικοῖς. τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές. — 21 τι ἢ μὴ, οὐκ ἔστι Ald.

111, 39 ἀλλ' ἅπαξ ἀλλ' ὁμοῦ πάντες R. — 40 ἅπαξ Dobræus. ἀπαξάπαντες Ald. ἅπαξ ἅπαντες R. — 41 τάττεται melius congruit. Δύο μέρη τοῦ λόγου et ὅφ' ἐν τάττεσθαι plerumque grammaticis quasi opponuntur; velut apud Etymol. in Ἀμωμοῖσι. Propterea duplex observatio: prima veteris grammatici, qui separatis orationis partibus scribi volebat, ἅπαξ ἅπαντες: quam in exemplari suo solam invenisse Suidam patet: altera senioris, ὅφ' ἐν ταῦτα τάττεται. HEMST.

115, 43 τυφλώσεως V., ex quo 44 additum τῶν ὀφθαλμῶν. Ib. φασὶ Ald. om. V. — 46 ταύτης γε V. παύσει Ald. ἢ σ' ἔχει Valckenarius apud Dobræum.

119, 52 lemmati τὰ τούτων addit Hemst. Τὰ τούτων τῶν ἀνθ. libri præter R. — 53 λαμβάνει αὐτὸν V. — 1 post δευτέρῳ addit V. ἄλλως. τὰ

τῶν ἀνθρώπων πάντα, Ald. τὸ δὲ μῶρα μεταξὺ.

121, 9 νόστος additum ex Suida s. Περινοστέιν. κυρίως δὲ G. ἢ ἐπ' V. — 10 ἀφίξις Ald. τοῦ τόπου V. — 11 μετάβ. καὶ πορεία om. Suidas.

122, 17 ὅ ἐστι—μέρος infra l. 22 post ἰδροῦν infert V. Sic etiam Suidas s. Ὀρρωδεῖ, qui inter ἰδροῦν et ὅ ἐστι recte interponit, ἔστι δὲ τὸ φοβεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ὄρρου. Post μέρος autem V. pergit, ἄλλως. κυρίως ὄρρωδεῖν ἐπὶ τῶν ἀλόγων τῶν τὴν οὐρανὸν σεῖοντων ἐν τῷ φοβεῖσθαι καὶ τὰ αἰδοῖα ἐπικρύπτειν (ἐπικρυπτόντων G.) μετὰ τῆς οὐρᾶς. Ib. μεγαπάγειον G. — 18 μὲν om. V. — 19 σεῖοντας V. — 20 ἐν τούτῳ R., non Suidas. — 22 πρῶτος R. et Suidas. πρῶτον Ald., et ante εἴθεν V. ἤγουν ὁ πρῶτος codex Taurin. 145 apud Peyron. Annotat. ad Etym. M. p. 991. ἤτοι ὁ πρῶτος Reg., Junt., quæ ἰδροῦν om. — 28 ὁ οἱ κοινοὶ κολοράδιν φασίν Reg.

123 R. habet ἀντὶ τοῦ ὄντως Ἀττικῶς. — 29 sq. τὸ ὄντως. Ἀττικὸν δὲ τοῦτο ἀληθές προπαροξυτόνως. ἔστι δὲ V. Cum Ald. consentit Suidas in Ἀληθές. δηλοῖ Suidas. δηλῇ Ald. — 31 θαυμαστικὸν καὶ προπαροξυτόνως Ἀττικῶς Ald. — 33 τούτου V.

126, 34 καὶ om. R. V. τὸ ἐὰν νῦν R. — 35 ὡς sp. V.

127 om. G.

133, 45 Ἄπερ, 46 ταῦτα R. Ald.

134, 51 καὶ additum ex R., qui τοῦ om. Idem ἀντικρὺ καὶ παραλλαπαρῆν Ald. ἀντικρὺ δηλονότι.

137, 5 καὶ additum ex V. — 6 μέντοι Ald. θυμιάσειν V. Ald. — 8 δὲ om. V. αὐτὸ τὸ πόπ. Reg., qui 11 ἰδιωτικῶς λαλάγγιον.

139, 13 ὑποστ. ἐρεῖς Reg. Dorv. νοεῖται Dorv. Pergit Reg. : εἰ δὲ συνημμένον τῷ ἐφεξῆς, ἀντὶ τοῦ ὅτι δ καὶ κρεῖττον.

143, 32 οὕτοι που Reg. recte. — 33 sqq. De his diversa præcipit Reg. : εἰ δὲ προπαροξυτόνως ἔστιν ἡ ἐγκλίνουσα λέξις, φυλάσσει μὲν καὶ οὕτω τὸν ἑαυτοῦ τόνον, προσλαμβάνει δὲ καὶ τῷ τέλει ἐτέραν ὀξείαν, ὅσον ἐνεκά σου θανατούμεθα. — 40 οὐ καινὸν etsi non improbem, malo tamen οὐκ ἄκαιρον. Hemst.

145, 45 οἱ γὰρ Ἀττικοὶ G. οὐ γὰρ Ἀττικοὶ V. ἀναπέμπουσι, scil. τὸν τόνον. — 46 κοινὸν om. G.

147, 52 πολῦτιμοι et ἐξευτελίζει V. — 53 sqq. in codice Parisino versui 128 adscripta ita leguntur : ἰστέον ὅτι ἐγὼ γε ἀντωνυμία διαφέρει τοῦ ἐγώ. τὴν μὲν ἐγὼ γε ἐπὶ ἀρχῆς μόνον τίθεσθαι, καὶ ἔστιν Ἀττικόν· τὴν δὲ ἐγὼ ἐπὶ ἀρχῆς μεταξὺ, καὶ ἔστι κοινόν. — 2 διστακτικὸν reposui, præeunte Kustero, pro διαστατικόν. Apollon. De synt. 3, p. 261, ὑποτακτικὴν ἐγκλίσιν ab aliis appellari διστακτικὴν tradit : διστακτικῶς Ammon. in Βούλει. Hemst.

149. Ad hunc v. habet Ald. ἐπίσημοι ἐν Κο-

ρίνῳ ἑταῖραι μνημονεύονται Λαῖς, Κυρήνη, Λαίαινα, Σινώπη, Πυρρίνη, Σικυώνη. Στράβων δὲ ἐν ὄγδῳ τῶν γεωγραφουμένων εἶναι φησιν ἐν Κορίνθῳ Ἀφροδίτης ἱερὸν, ἐν ᾧ πλεῖν ἡ χιλιὰς ἑταιρίδας ἀφωσιωμένους τῇ θεᾷ προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, ἕκαστον τῶν ἀφικνουμένων ὑπαγούσας, μηδὲν μέντοι τῶν μὴ βίῳ διαφερόντων προστιμένους· ὅθεν τὸ λεγόμενον πεπαρομιάσθαι, « οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς. » Φωκίων (corrigere Σωτίων) δὲ ὁ περιπατητικὸς ἐν τῷ κέρατι τῆς Ἀμαλθείας Δημοσθένην ἱστορεῖ, Λαίδος αὐτὸν μυρίας δραχμὰς αἰτησαμένης εἰς μισθὸν παννυχίδος, « οὐκ ὠνούμαι » φάναι « μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. » περὶ δὲ Λαίδος ἐν τοῖς ἐξῆς ἀκριβέστερον εἰρήσεται. Scholion recentissimi grammatici, compositum ex Strabone 8, p. 378, et Gelio 1, 8. DIND. — 13 Πυρρίνη, Σικυώνη R. Conf. Suidam s. ἑταῖραι Κορίνθιοι. — 16 ἔστι om. G. — 17 sq. Regius A., Κυρήνη, Λ., Σ., Πυρρίνη, Σικυώνη.

151, 22 Ὅτι οὐ μόνον. G. Οὐ μ. ὅτι οὐ προσδιλέγονται, ἀλλ' οὐδὲ ὁρῶσι σχεδόν R. Ald.

152, 28 ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζειν R. τὸ δὲ τρέπειν ἀντὶ τοῦ ἀντερεθίζειν V. — 29 οὐ σφόδρα R. V. ἄσημον V. Ald. ἄσχημον Kusterus.

153, 33 ἱερωτικῶς codex. — 34 corruptum est ἔτυχον. Fort. ἔφυγον. DIND. — 36 ἦσαν Hemst. οὔσαν codex. — 37 ἀπειστοι G.

155, 42 τοὺς πόρνους ἀρσενικῶς R. — 45 κατὰ τινα V.

156 Αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι Reg. — 49 δὲ om. R. — 50 διὰ διφθόγγου γράφουσι V. διὰ διφθόγγου γραφῶν R. διφθογογραφεῖται Ald. Sic autem Regius, διὰ τὴν τοῦ προσδιαλεγόμενου ἑνστασιν διφθογογραφεῖται.

159, 7 Οὕτω τῷ πρόσθε τῷ V., non male, si scribatur οὕτω τὸ τῷ προσθέτω. DIND. — 8 θεσμοφόροις Ald. — 9 ὅς' ἦν περίεργ' Hemst. apud Dobræum et, ut videtur, V. ὅς' ἦν περίεργος Ald. — 10 ὅσαι τε Porsonus et, ut videtur, V. ὅσαι εἰ Ald. αὐτὰς Toupius. ἑαυτὰς V. Ald. πρόσθε V. Sequitur in Ald. ἡ περιπέττουσιν ἀντὶ τοῦ περικαλύπτουσι τὴν ἀσέλγειαν. — 12 περιπέττειν δὲ V., qui 14 καὶ om. — 13 libri παραπέτασματος. Correxuit Hemst., collato Eustathio p. 722, 32 : τὸ καταπέτασμα, ὅπερ ὁ κωμικὸς (Ran. 938) παραπέτασμα λέγει, δυνάμενον, ὡς εἰκὸς, ῥηθῆναι καὶ περιπέτασμα, ὡς δηλοῖ ὁ ἐξηγησάμενος παρ' αὐτῷ τὸ, Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. — 15 εἰώθασιν γὰρ, 16 ποιεῖν ἄρτον. δοκεῖ Ald. εἰώθασιν—μοχθηρίαν habet Suidas s. Περιπέττειν. — 17 ἵππου. Respicit ad v. 157.

160, 25 Οἱ μηχανοποιοὶ V. πλοίου κατασκευὴ R. πλοίων καὶ ἄλλων τινῶν V. sine κατασκ.

160, 30 λέγουσι additum ex Θ. — 31 μαθήματα πάντα Ald.

161, 39 Εὐραμεν κατὰ σοφίσματα. τὴν σύνταξιν δὲ παρὰ τὸ V. — 40 λέγε δὴ Ald. et fort. R. κατὰ σοφ. V.

165, 49 Ἀντὶ τοῦ πλέκει. μειδιασμοῦ δὲ ἔνεκεν περιπλέκει ἅμα τὰ γέλοια καὶ τὰ ἀστεία. (hæc om. G.) λωποδουτεῖ ἀντὶ τοῦ ἱμάτια συλᾶται· λώπη γὰρ τὸ ἱμάτιον V. — 1 ὑφαίρεσθαι codex.

166, 3 lemma ὁ δὲ κναφεύει habet R. — 4 τῶν φαρῶν G. — 5 οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ V. τινὲς Ἀττικοὶ τὸ διὰ τοῦ R. — 6 δὲ διὰ V. οἱ παλαιοὶ etc. sunt alius scholiastæ verba, inserto δὲ post παλαιοὶ cum præcedenti scholio conjuncta. Ἀττικοὶ δὲ V. — 7 δὲ καὶ ἀκανθῶδες κνάφος, ὅ V. Vulgatam scripturam habet Harpocratio s. Γναφεύς. — 8 post γνάψιν V. pergit, πλύνει τὰ δέρματα σὺν ἐρίοις κναφεύς, παρὰ τὸ κνώ, ὅ ἐστι ξύω. Ὅμηρος—χαλκείη. οἱ παλαιοὶ δὲ ἀττικῶς διὰ τοῦ κ. ἐστι δὲ ἀκανθῶδες, ὅ ξύουσι δέρμα προβάτου. Ib. κν. μὲν οὖν Harpocratio. — 10 κνέι et κνήσει V. καὶ κνήσει Ald. Correctum ex Homero. — 12 Suidas γάνον adjective: quod satis placet; sed γάνος est frequentioris usus. Γνάπτειν autem oriri a γάνος, non intercedo quin pro futuri grammaticorum nugacium commento explodatur. HEMST. γάνος Harpocratio. — 24 Reg. pergit τὸ γάνος, τὸ λευκόν. ἐστι δὲ καὶ κνάφος εἶδος ἀκάνθης· γνάπτω δὲ σημαίνει τὸ κάμπτω. — 25 scholion Taurinense edidit Peyron. ad Etym. M. p. 923. Est etiam in Reg.

168, 31-35 sic in Ald., παρατίλλεται: Ἔθος ἦν τὸν ἀλόντα μοιχείας παρατίλλεσθαι, ἵνα δοὺς ἀργύριον ποινηῇ (ποινήν Hemst.) λυθῇ. παρατίλλεται οὖν. — 35-41 διασεύεται—ἐπασχον habet Suidas s. Παρατίλλεται. — 36 τοῦ om. V., habet G. διχτίλλεται Suidæ codex Paris. παρατίλλεται cod. Leid. διασεύεται ed. Mediol. — 37 πέννησιν hic omittit et τοῖς πέννησιν post παρατίλλοι habet Suidas: quod præstat. παρατίλλοι Ald. — 38 sqq. Suidas, οἱ δὲ ἀποροῦντες μὴ δυνάμενοι χρήμασι λυτρυῖσθαι τὴν φυγὴν δημοσίᾳ ταῦτα ἐπασχον. — 40 ταῦτα δὲ δημοσίᾳ R. — 41 ἐπασχε V.

170, 46 τῶν et λέγει et 47 γὰρ om. R. — 48 τῇ om. Ald. V., qui Πέρσαις.

171, 6 φιλοδίκια R. et Suidas in ἐκκλησίαν. φιλονεικία Ald. Permiscet scholiasta mercedem iudicium cum mercede concionis populi. — 8 τὸ φιλοδίκαιον codex. Scribendum τὸ φιλοδίκον fuit aut τὴν φιλοδικίαν. DINN.

172, 14 οὐδαμοῦ R. Ald. — 15 sq. habet etiam Paris. — 16 correxi codicis scripturam τριττέρην. Τριττέριον et διττέριον ex Moschopulo et Niceta Choniata memoravit Ducangius, DINN. — 18 ἐκ τοῦ πλ. πάντως Reg.

173, 20-24 Φασὶ τοὺς—αὐτῶν. Ἄλλως ex V. hoc loco posui, omissis quæ similia infra post

ἔτρεπον Κορίνθιοι exhibet Ald. φασὶ δὲ αὐτοὺς ὑφωμένους Ἀθηναίους ξενικὸν τρέφειν συμμαχίας χάριν. ἦν δὲ καταστήσας τοὺς ξένους ἐν Κορίνθῳ Κόνων—αὐτῶν. — 21 συμμαχία κεχοῖσθαι G. συμμαχίαν κεκτῆσθαι V. — 25 sqq. ὡς τῶν Ἀθηναίων etc. Ex adnotatione tota hæc priora tantum usque διεπράττοντο Suidas s. Ξενικόν retulit, forma ora-

tionis mutata. HEMST. — 27 δὲ Κορινθίους V. δὲ Κορινθίους G. — 30 ἐνιοι—χρόνον V. ἰδίως—καιρὸν Ald. — 31 ὅς Portus. ὡς ἐσχάτον V. ὁ Ald. — 32 εἰ μὴ ὅτι περ (ὡς περ G.) δευτέρου V. Πλούτου om. Ald. — 33 sq. ἔχει γὰρ ὁρθὸς ὁ Κορινθιακὸς πόλεμος λεγόμενος συνέστη τρ. ἢ τέτρατι πρότερον V., qui 35 τοῦ om. ἐφ' Petitius Miscell. 1, 2. ἀφ' V. ὑφ' Ald. — 37 Λακεδαιμονικὸν Ald. μετὰ τὸν Πελ. πολ. V., ex quo καὶ additum. — 39 κατ' αὐτό V. Ib. συνέλαβον Dobræus. συνέβαλον Ald. συνέβαλλον V. — 45 sq. οὐ πολυστρατηγεῖτο V. οὐ ἐστρατηγεῖτο G. — 46 prius καὶ om. G. — 48 δακρύων V. Corruptum fortasse ex δ' ἀκούων. DINN. — 49 ἐνίκων G. ἐνίκουν V. ἡμεῖς G. — 50 sq. habet R., omisso δέ. — 51 οὗς R. καὶ V. Ald. — 52 λέγεται ἡ, 54 ἐαυτῶν Reg.

174, 5 ὁ Πάμφιλος om. R. — 8 post ἦν addit Ald. οἶοναί πολιτεύομενος, quæ delevit Hemst. Suidas, Πάμφιλος, δημαγωγὸς Ἀθήνησι. καὶ ἐκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, καὶ φωραθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ κατελύθη, ὡς φησιν Ἀριστοφάνης. — 10 συκοφαντεῖν Hemst. συκοφάντην Ald. Quum autem Platonis Amphiarus nusquam alibi memoretur, ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν, quæ fabula complurium scriptorum testimoniis cognita est, coniecerunt Dobræus et Meinekius Hist. Com. p. 167, mutatione violentiore quam quæ probari posse videatur. Verba ipsa poetæ recte habebunt sic descripta, ut a Bergkio factum est in Commentatt. de com. Att. p. 381:

καὶ νῆ Δ' εἰ Πάμφιλον γε φαίης

κλέπτειν τὰ κοῖν' ἅμα τε συκοφαντεῖν,

hac metri forma

σ ε υ - | σ ο υ - ο - ο

Quam rationem pridem ab me ipso inventam propterea deserui, quia Tragicorum versus ex syllabis illis compositi hanc omnes mensuram admittunt

σ ε υ - - | ο ε υ - -

cui prior quoque Platonis versus est accommodatus, sed adversatur alter. Verum quum Aristophanes alique poetæ versibus usi sint ex dimetro iambico et ithyphallico compositis, qualis est Euripideus

ἔως ἡνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ,

nihil impedit quominus monometrum quoque

iambicum cum ithyphallico compositum esse credamus, licet nulla dum alia huius metri exempla innotuerint. DIND. — 12 δὲ om. R. V. — 15 συνδυστυχεῖν αὐτῷ Ald. Ceterum scholion hoc τινὲς—συνδυστυχεῖν, præfixo ἄλλως, scholio ad v. 175 (post κλέπτων, l. 31) adjungit V. — 16 δημ. δὲ ἀνεδμεύθη, 17 φησι et κλοπὴν, 19 δὲ ἀργύριος codex. — 27 βελωνοπόλιν Reg.

175, 32 ὁ τὰς β. π. om. G.

176 Ἀργύριος Ald. et infra Ἀργύριον. — 36 post αὐτὸν fort. addendum κοιμῶδαι. DIND. — 37 ὅτε G. ὅταν V., uterque πάσχη. Ἀθηναῖος et 38 τοσοῦτον et 40 στρηγνῖ om. R. — 42 ἐκερδάκιζε Paris. (non Reg.). In libro Poggiano, qui idem scholion habet, scriptum est, ὅθεν πορίζεσθαι βίον ἐκορδάκιζε καὶ ἐπερδε—ἵνα λάβῃ ἀργ. — 43 λάβῃ Reg., qui 44 addit, ἑτέροι δ' ἐπὶ θρασύτητι τοῦτον κοιμῶδουσιν.

177, 46 Φιλέσιος δὲ π. καὶ λάλος ἱστορίας λέγων ἐτρέφετο V. — 47 καὶ τερατώδης R. τερατώδης—κοιμικός om. V. Post διαβάλλεται R. pergit λαλῶν ἱστορίας—ἐτρέφετο, ut V. — 49 δὲ καὶ ἱστορίας V. — 52 legendum ἔθελγε, quod conjecit Dindorfius, ex Regio.

178 om. V., præter ea quæ infra ex eo apponuntur. — 10. Vera nominis forma Ψαμμήτιχος est, de qua v. Duk. ad Thucyd. 1, 104. Et Ψαμμήτιχος recte in schol. Vesp. 716. DIND. — 20 imo τῶν Περσῶν. — 22 τοῖς om. G. — 23 corrigendum μυριάδους τρεῖς ex scholio superiore. Conf. schol. Vesp. 716. DIND. Ad sequentia confer interpretes Thucydidis 1, 104 et 109. — 27 πρὸς τὴν Paris. — 28 ἀναπλώσαντες Paris., non Reg., qui etiam ἔλεσι. Ald. et Paris. ἔλλησι, quod correxit Hemsterh.

179, 37 ante ἵνα indicavi lacunam. DIND. Inter Chabriam (olym. 91, 2) et Dioclem (ol. 92, 4) archontes anni intersunt quinque: quod ergo sequitur, ἔστι δὲ ἕως Διοκλέους ἔτη 10, eorum initium est a Laide nata ducendum. Simul apparet, hæc eum in modum esse scripta, ut, quin priorem Plutum in manibus haberet, enarrator iste non dubitarit. HEMST. — 40 ἐπαίρειν. Potius duco ἐπαινέειν. HEMST. — 41 Φάων Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 99, et Meinek. Hist. Com. p. 187. Legebatur Φαίδρω. — 42 Φιλοκλέους Hemst. Legebatur Διοκλέους. Fuit autem Philocles eponymus olymp. 97, 1. Post αὐτῆς excidisse videtur μνησθέντος. DIND. — 44 τὸν ἐν τοῖς Ἀριστοφανείοις ἐγγεγραμμένον δράμασι. Scribendum, puto, τὸν τισιν Ἀριστοφανείοις ἐπιγεγραμμένον δράμασιν, ut sensus sit, nomen Philonidis fabulis quibusdam Aristophanis inscriptum fuisse; sive nomen Philonidis pro Aristophanis in commissione fa-

bularum quarundam ab iudicibus comicorum, volente procul dubio et probante Aristophane, in catalogo victorum scriptum fuisse. Juvat hanc interpretationem quod legitur in argumento Ranarum, Φιλωνίδης ἐπιγεγράφη καὶ ἐνίκῃ. Et apud schol. Vesp. 1013: οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ, φησὶν, ἐπικουρεῖ ὁ ποιητὴς (Αἰριστοφάνης) τοῖς θεαταῖς, ἀλλὰ δι' ἑτέρων ποιητῶν λάθρα, ἐπειδὴ διὰ Φιλωνίδου καὶ Καλλιστράτου καθίει τινὰ τῶν δραμάτων. Confer nos etiam ad Equit. v. 510. Ut autem hoc loco Philonides ἐπιγεγραμμένος dicitur τοῖς Ἀριστοφανείοις δράμασι, ita scholiastes Ran. 78 de Iophonite filio Sophoclis scribit, eum comicorum jocis exagitatum fuisse ἐπὶ τῷ ταῖς τοῦ πατρὸς τραγωδίαις ἐπιγράφεσθαι. KUST. Lege, Φιλωνίδην δὲ οὐ τὸν ὑποκριτὴν φησι, τὸν τοῖς Ἀρ. ἐπιγεγραμμένον δράμασιν. DOBRÆUS. Defendi potest scriptura vulgata. Deinde Hemst. οἶονται ὁμωνυμία, qui articulum servare debebat. DIND. — 49 Nicocharis verba repetuntur in scholio ad v. 303, unde correctum ἦδ' ἑ τ' ἀπ. Aldinæ. Rectius fortasse ἦδ' ἑ τ' Meursius in Bibl. Attica. ἦ δ' ἑ τ' Bentleius. — 50 Φύλλιος Jungermann. ad Pol. luc. 10, 93. Φύλλιος Ald. — 52 Λαίω Casaubonus Animadv. ad Athen. 2, 27. λαῖ Ald. — 1 sq. ὄνον τὸν Bentleius. ἀνόητον Ald. et καὶ οὐκ. — 4 ὠγχεῖθ' Bergk. Melitæus Bentleius. ὠγχεῖθ' ὁ μελίτου Ald. — 5 scribendum numeris melioribus ἔβλασταν πόλει. Videtur autem hic versus ex alio fabulæ loco sumptus esse quam qui præcedit. Vide Meinek. Com. I, p. 793 sq. — 5 ἐπαγομένης intulit Junt.: quod si veterum librorum fide factum constaret, amplecteremur forte: est enim ἐπάγεσθαι aliquando *allicere*, *blanditiis ad se perducere*, meretrici verbum utique conveniens; a qua potestate illa itidem dicuntur ἐπαγογὰ, quæ vim pellacem magnumque lenocinium habent. Verum in ἐπάγεσθαι residet diversa quidem parumper, sed affinis tamen significandi virtus, *dolis aliquem capere*, *deceptumque suæ potestatis facere*: quod a Laidis insidiis, quas non tam Philonidæ, quam divitiis ejus struebat, minime abhorret. Iamblich. in Protr. ex Platone: ἐνεδρεύει καὶ θηρεύεται τὴν δόξαν ἐπὶ ἀπάτῃ, καὶ ἀποιεῖται, ταῦτα καλλωπίζεται ὑπαγόμενος τοὺς ἀνθρώπους: commode scholiastes ad Eq. v. 269, ὑπέρχεται exponit, ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέγων, καὶ κολακεύει: elegantur Ion apud Athen. 13, p. 604, D, ὡς εἰ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, *se bene callido commentis decepisse puerum*. Hæc pro veteri lectione firmanda sunt satis. Præterea distinctionem post Λαίδος sustuli, ut aptior oriretur sequentibusque congruens hunc in modum: *videatur autem amore fuisse captus Laidis istius*,

de qua paulo ante dixi, Siculae, blandas insidias admoventis : neque enim eum amaverit illa Laïs, cui Diogenes (Cratetem alii auctorem dicti ferunt) adscripsit erectum Græcorum intemperantiae tropæum. Opportunum utique erat admonere, ne quis imprudens in eundem, qui sanè multos fefellerat, errorem incideret, de duabus eodem nomine meretricibus, una Sicula, quæ Hyecaris orta Corinthum fuerat venundata, altera vere Corinthia. HEMST. — 9 τούτω R., qui 10 ἐρῶν post πλοῦτον ponit. ἡ Α. διὰ τὸν πλ. G. — 11 Τιμάνδρας R. Πηγάδρας V. Ἐπιμάνδρας Ald. Τιμάνδρας edidit etiam Hemst., «secutus Plutarchum in Alcib. p. 213, D, et Athen. 12, p. 535, C. Non quidem me fugit aliud ejus referri nomen ab eodem 13, p. 574, F, Δαμασάνδραν τῆς Λαίδος τῆς νεωτέρης μητέρας : sed illud quin ex comœdia, ubi Timandra, quæ Alcibiadem, tantum virum, amore domuerit, a Comicorum aliquo risus gratia Damasandra fuerit appellata, sit depromptum minime dubito : neque repertum iri credo, qui mihi neget, ad eandem, quæ scripsit Demetr. II. ἐρμ. § 326, ὅ τῆς Τιμάνδρας κατηγορῶν ὡς πεπορευκυίας, pertinere : unde licet appareat, auctorem hujus actionis Timandram intentatæ haberi incertum et neutiquam reprehensionis immunem, Hyperidi tamen attributam fuisse nonnullorum judicio, Suidas ostenderit in Παιδάριον, siquidem ibi legendum est, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Τιμάνδραν, non, quod edd. obsidet, Τιμάνδρον. » HEMST. ex Καρῶν R. V. Ald. Correctum in edit. Basil., in qua typhotæ culpa expressum est ἐξ ἱκαρῶν. — 16 sq. λέγουσι δὲ etc. Ordo orationis vetat ne quis hæc de alia dici existimet quam Timandra. Jam pone, Timandram olymp. 94, 1, quo mortem oppetiit Alcibiades, annos fuisse natam admodum viginti : quanquam ne hoc quidem ipsum difficultate caret, eam, quæ a Dionysio (is autem tyrannidem invasit olymp. 93, 4) Philoxeno dono data Corinthum pervenit, jam ante cum Alcibiade familiariter consuevisse. Verum ista res in quamcumque partem accipiat, nunc mea nihil refert : illud volebam, inter mortem Alcibiadis, atque Alexandri in Asiam expeditionem, quæ incidit in olymp. 111, 3, annos intervenisse 70. Habebimus igitur Timandram puellam nonagenariam, certe dignam quæ id ætatis juveni regum maximo grata comes adhaereret. Quid ergo ? ut aliqua saltem parte scrupulus eximatur, tentandum est, an inverso duarum periodorum ordine succurri possit : περιόχτος ἦν ἑταιρίς. ἡ δὲ Λαίς ἐπισημοτέρα γέγονε τῆς μητρὸς ἐν Κορίνθῳ : λέγουσι δὲ, ὅτι ἄμα Ἀλεξάνδρῳ ἀπεδήμησεν εἰς Πέρσας ἐκ Κορίνθου : ὕστερον δὲ

καὶ αὐτῇ ἀπεδήμησεν etc., non quod de ipsa Laide nihil impeditum restare putem ; etenim hæc quoque nimium vetula, quam ut Alexandro placere potuisse credatur : sed quod persuasum mihi sit, in errore versari vel sponte sua lapsam enarratorem nostrum, vel pravo duci temere obsecutum, qui pro Thaide literæ similitudine deceptus Laidem supposuerit. Equidem in comitatu Alexandri neque Timandram, nec Laidem usquam inveni : at certos testes citare licet Clitarchum apud Athen. 13, p. 576, E, et Plutarch. in Alex. p. 687, A, qui non adfuisse tantum in Perside Thaidem, sed ejus etiam temulenta protervia factum doceant, ut subjectis facibus regia Persarum conflagrarit : tametsi de toto hoc negotio quid senserit, dum tacet Arrianus, satis clamat. Conf. et Vales. in Not. Maussac. ad Harpocr. p. 310. HEMST. — 19. Is Eurylochus, ut videtur, qui Socratem invitavit ; Diog. L. 2, 25 ; Liban. vol. 1, p. 682 C (3, p. 59, 1 Reisk.). HEMST. in schedis Mss. Hippolochum a Plutarcho Mor. p. 767, F, vocari monet Bentleius. DOBR. — 23 sq. ξυλίναις χελώναις. Timæus an Polemo (uter enim tradiderit, per structuram orationis dubiam minus est apertum) crudele Thessalarum facinus narrat apud Athen. 13, p. 589, A : inde verbis iisdem fere sumsit scholiastes. Vicissim scholiastæ sua debent Suidas, qui hæc paucis omissis in v. Χελώνη descripsit, et Helladius ap. Photium p. 872, 20 : nam, ne dubites, præcedit observatio de μονώτατος, quod licet a grammaticis pro solæco habeatur, usurpasse tamen Aristophanem monet ; atqui tertius ab hoc versus eum superlativum offert. Ab alio fonte derivasse quæ scribit in Ἑρωτικῷ p. 768, A, Plutarchum non obscure liquet, ut qui referat, tum Thessalas in templum Veneris adductam Laida, lapidibusque obrutam interemisse, tum Venerem ex eo casu dictam ἀνδροφόνον : quæ tamen appellatio quandoquidem rei, cujus designandæ causa fuit imposita, convenire non videtur, forte melius in ἀνοσιοφόνου commutabitur. Sunt autem ξυλίναι χελώναι scabella lignea, quæ vel pedibus supponuntur, vel ascensum in lectos præbent : quare χελώνην Hesychius interpretatur ὑποπόδιον, ex Sext. Empir. Adv. mathem. 1, § 246 : τὸ ὑπὲρ ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον Ἀθηναῖοι καὶ Κῶοι χελωνίδα καλοῦσιν : unde dubitari non potest, quin, rejecta grammaticorum explicatione, eadem sit hujus vocabuli potestas amplectenda Judith. 14, 15. Notavit HStephan. in Thes., partim recte, partim secus. Ceterum iram Veneris, quæ cædem in mulierum formosissima patratam ferre non potuit, quin immissa peste ulcisceretur, solus

exposuit enarrator Aristophanis. Illud autem pestilentiae telum, quo majestatem laesam vindicare, acerrimum in promptu habuerunt veterum dii: quamvis enim ratione propria τῶν λοιμικῶν παθῶν αἴτιοι censerentur Apollo ac Diana, ideo tamen neque aliis, si usus ferret, ejusdem mali inferendi negata fuit potestas. Vide schol. Euripid. ad Med. v. 273. Propter ursam Braurone sagittis confixam in templo Dianae λοιμώδης νόσος τοῖς Ἀθηναίοις ἐνέπεσε, teste Suida in Ἀρκτος. HEMST.

180 In V. hic est ordo scholiorum, ὁ Τιμόθεος οὗτος ζάπλουτος ἄμα—Ἀθηναίων, εἰς τοσοῦτον ἤρθη—τούτῳ. τούτου κατασκευάσαντος πύργον καὶ οὐκ ἀπὸ τύχης κατασκευακέναι φήσαντος, ἀλλ' ἀπὸ ἀνδρείας, ὀργισθεῖσα ἡ τύχη πένητα αὐτὸν ἐποίησεν—ὑπόνοιαν ἐμπέσοι γέ σοι. Ἄλλως. Τιμόθεος οὗτος εὐδαίμων πᾶν καὶ πλούσιος στρατηγὸς Ἀθηναίων εἰς τοσοῦτον ἤρθη τύχης, ὡς τὸν δαίμονα φαίνεσθαι (ἐν add. G.) ὅψι τούτῳ. καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ ἐν εἰκόσι κοιμώμενον ἐποίουσαν αὐτὸν οἱ ζωγράφοι καὶ τὴν τύχην ἑαυτοῦ πλησίον φέρουσιν αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν. ὅς ὑψηλὸν πύργον ὡς πλούσιος ἐποίησε. (v. 184.) οἱ γὰρ πλούσιοι etc. — 34 τούτου Ald. — 38 διὰ τὸ πλούσιον, ἀλλ' V. sine ἐγένετο. — 40 ἄμα δὲ καὶ ὀλίγος ἀνὴρ Suidas s. Τιμόθεος om., et sane sunt inepta; tum om. etiam ὡς τὸν δαίμονα φαίνεσθαι ὅψι τούτῳ. HEMST. Suidae locum (s. Τιμόθεος) om. cod. Paris. A. οὗτος ζάπλουτος ἄμα καὶ ὀλίγος. V. — 41 ὅς εἰς R. et Suidas. τῆς τύχης Reg. Ald. τὸν δαίμονα R. et Suidas. — 42 ἐν praebuit V. φαίνεσθαι ὅψι R. et Suidas. ὅψι φ. Ald. Sequentia Suidas aliis verbis expressit. — 45 τὴν δαιμονίαν R. Sequentia 45-50, 3, 4 et 15 in Aldina editione hoc modo scripta sunt: τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. ὅς ὑψηλὸν πᾶν πύργον ἐποίησεν ὡς πλούσιος. Ἐμπέσοι γέ σοι, παρ' ὑπόνοιαν—μέγας. ἀλαζονεύμενος δὲ—στρατηγὸς μέμνηται. Κρατοῦσι γοῦν cet. Correxerunt Hemst. Suida duce. — 47 τὰ κατορθώματα Suidas. Quae de Timotheo scripsit Ulpian. ad Demosth. Olynth. 2, p. 30, A, neque re nec verbis multum ab enarratore nostro distant. HEMST. — 3 Παρ' ὑπ. τὸ ἐμπέσοι γέ σοι R. — 11 παροχός Paris.

184 post scholion v. 190 habet R. ἐπικτῶνται Ald. — 16 περιγίνονται τῶν πολεμίων Hemst. — 18 sq. τὸ ἐκ—πάντοτε om. G.

185, 20 Τὸ δὲ ἐπικαθίζεται V. Τὸ δὲ ἐπικαθίζεσθαι G. τοῦ ζυγοῦ V. τῶν ζυγῶν habet Suidas s. Ἐπικαθίζεται. — 21 καθέζεσθαι—λέγεται Ald. Alio verborum ordine V. καὶ γὰρ τὸ ἐπιβαρύνει ἐπικαθίζεσθαι. Scholion 187 om. R. — 23 sq. Suidas in Μὰ Δία: ἐπεὶ κατωμοτικόν—προτάτῃται αὐτοῦ τὸ ναί.

188, 25 φησὶ G. φασὶ V. — 29 Παρὰ τῷ Ὁμήρῳ V. — 31 φιλότιτος, πλούτου δ' οὐκ ἔστι κόρος V. — 42 τὰ Reg. τὸ Junt.

191, 44 χλανίδιον de edulio nusquam mihi lectum. SCHÆF. Non est in Reg.

192, 48 φακὴ V., om. R.

195, 8 ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐξ πρ. quid velit, intelligi potest ex Etymol. p. 324, 14: ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ εἰς x. HEMST.

197 in R. εἰ μὴ λάβῃ, λέγει τὸ ζῆν ἑαυτῷ μὴ εἶναι ἡδύ.

198, 21 ἀντὶ τοῦ δέ (τοῦ λέγε V.) glossa ad τοι, ut videtur, referenda. Quamobrem δὲ corrigendum. DINN.

202, 42 sq. ἀντὶ—δυνάμει om. G. δυνάμει μου V.

203, 45 Ἄλλως. ἐπεὶ V.—48 sq. χρημάτων. καὶ Εὐριπίδης· δεῖλόν V. — 51 θεὸν ed. Basil. θεῶν Ald.

204, 52 διπλασιάζουσιν. Hæc referenda videntur ad εἰς præpositionem post verbum εἰσδύς repetitam. Nam verba sic sunt construenda, εἰσδύς εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ εἶχεν οὐδὲν λαβεῖν. DINN. — 53 οἰκίας G. οἰκείας V. — 2 γὰρ et τῶν οἰκίων (οἰκειῶν R.) om. Ald. — 3 τις τῶν κωμικῶν. Quis Comicorum elegantem sententiam Diogenis (eum enim auctorem prodit Diogen. L. 6, 51) his iambis expoliverit, equidem ignoro. Ejusdem dicti mentionem quoque fecit Eustath. ad Il. K, p. 812, 56. HEMST. — 6 πρόχλωρον—εἶναι addita ex R. V., Ἄλλως ex V. — 11 εἰσελθὼν R.

206 habet Θ., omisso τὸ ἐξῆς, insertoque post τέλεον, Ἀττικὸν δὲ ἐστὶ ὡς τὸ πώμαλα.

207, 15 ἐὰν λάβῃ om. G. Corrigendum fortasse ὅ ἂν λάβῃ, referendumque ad λαβεῖν v. 205. DINN. ἐκάλεσαν G. — 18 βουλευομένου Schæferus. βουλομένου codex.

209, 21 προθυμηθῇ V., qui 22 ταῦτα om. ὡς R. Ald. — 23 οὐδαμῶς V.

210, 27-45 sic in V., οὗ μέμνηται καὶ Ἀπολλώνιος· ὅς τοσοῦτον ὀξέως ἑώρα ὡς ἰδεῖν δι' ἐλάτης—Πίνδαρος. γεγόνاسι δὲ καὶ Λυγκεῖς διάφορος (διάφοροι G.) παῖς Αἰγύπτου, καὶ ἄλλος Ἀμφιάρας, καὶ ἄλλος ὁ Λάκωνος Λυγκεὺς, οὗ μέμνηται Θεόκριτος· ὅς ἐλέγετο πᾶν εἶναι ὀξυδερκέστερος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ὄρν. τοῦτο μὲν εἴρηται (corrig. λεληρηται), πρὸς δὲ V. — 27 Τοῦ ἀδελφοῦ Ἴδα, ὡς δ' αὐτὸς Θ. Λυγκεὺς, ὡς αὐτὸς Ald. ὡς Θ. pro υἱός. — 28 sq. ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἴστ. λ. Hæc quorsum pertineant, ægre perspicitur, nisi in Danaïdibus Aristophanem statuas, comica forte jocandi libertate, utrosque Lynceos, hunc Ægypti, illum Apharei filium confudisse, alterique, quod alterius erat,

acumen visus incredibile tribuisse. Suidas: Αὐγ-
κείως δὲ οὐκ ἐπὶ τὸν βλεπέει· οὗτος ἐγένετο ἀδελφὸς
Ἰδᾶ· ὡς δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσιν, υἱὸς Αἰγύ-
πτου· τοσοῦτον δὲ δὲ οὐκ ἐπὶ τὸν βλεπέει· ἦν etc. Quæ post
Apollonii versus sequuntur, nihil eorum in
Suida: et sunt sane notæ recentioris minusque
spectatæ. HEMST. — 31 Nem. 1, 115, modo is sit
locus, non alius aliquis ex amissis Pindari car-
minibus, quem in animo scholiastes habuit:
nam ibi quidem δρυὶς ἐν στελέχει sedentem Lyn-
ceus videt. HEMST. καὶ accessit ex Θ., qui 35
ἐνερθεν, 36 om. εἰς, 37 καὶ οὐ, 38-43 om. ἐν τῷ—
καρτερὸς Ἰδᾶς. — 46 οὗτος om. V. Ib. εὖρε μέταλλα
etc. Palæphatū descripsit c. 10, ubi v. Galeum:
item Apostolius 12, 13. HEMST. — 47 et sqq. sic
in V. Θ., ἄλλων καὶ διὰ τοῦτο ἐρρήθη (εὐρέθη V.)
ὑπὸ γῆς ὄρν, ἐπειδὴ τὰ εἰρημένα τύχη τινὶ ἐπενόησε
καὶ εὖρε. — 51 ἀναφέρει. Omnes edd. περιφέρει·
nec discrepat Apostolius. Res ipsa postulat ἀνα-
φέρει, quod legitur in Palæphato: paulo ante:
ἀνέφερε τὸν χαλκόν. HEMST.

211 τὸ π. με-βλέπει om. Paris.

214 Ὁ om. V. ὁ Ἀπ. om. G.

215. Ad hunc versum in V. adscriptum συνα-
ίρει et τοῦδε, quæ om. G. Corrigendum videtur
συναίρεσις, quod spectat ad ὠγαθέ. τοῦδε autem
suppletur ad φροντίζετα. DIND. — 11 χαλεπανῆ Θ.

220 in R. nihil præter hæc, σχετλιαστικόν. ἀντὶ
τοῦ ἀτυχίς, ἀθλίους. In V., πονήρους, ἀθλίους, ἀτυ-
χίς, ἀπράκτους, ὡς φάμεν, πονήρους ἡμῖν ἔχει τὰ
πράγματα. — 22 στικτέον εἰς τὸ π. quo pertineant,
parum exploratum habeo. Nonnihil ab his dis-
crepat Suidas in Πόνηρος: dubitabit autem nemo
quin vocis πόνηρος discordes interpretationes ex
diversis enarratoribus in unum sint conflatae.
Exemplo, quod ponitur, convenit illud Philo-
strati Her. p. 664, 15, πονήριος οὖν τὰ ἐμὰ εἴχεν.
HEMST.

221 om. G. — 26 πόνηροι καὶ Ald. — 29 ἀμετα-
βάτως πρὸς γενικὴν Kusterus.

222, 38 sqq. totidem fere verbis in Moscho-
puli Ἐκλ. Ἀ. Ὁ. leguntur. HEMST.

223 simile scholion in V. προπαροξυτόνως, ὅτι
σύνθετόν ἐστι τὸ ὄνομα, γεωργὸς συγγεωργός, σοφός
πάνσοφος, καλὸς πάγκαλος.

224, 46 aptius τοῦτο δέ. DIND. — 47 ἔστιν γὰρ
πετρώδης R. Θ.

226, 52 male ait τὸ μετέχειν nunc accusativum
regere nunc genitivum. Nam proprie semper re-
git accusativum. Quando autem genitivo jungi-
tur, id fit per ellipsin accusativi μέρος. Integra
phrasis enim est, μετέχειν τινὶ μέρος τινὸς πράγμα-
τος, ut hoc loco apud Comicum. KUST.

227, 3 Ποῖον τοῦτο δ V., qui ἔργεται post ἔχων

ponit, et om. ἐκ τῶν Δελφῶν. — 5 αὐτῆς τῆς θυσίας
Ald. et fort. Θ. τι addit Hemst. — 6 sq. Ἄλλως
— λεβήτιον om. V. λοιπασθὲν R. Θ. λειφθὲν Ald.
Quum λοιπὰς et λοιπαδάριον, quod per *reliqua-*
rium explicatur in Glossariis, recentiores Græci
dixerint, verbum quoque λοιπάζω exstistis vi-
detur, quod Ducangii Glossario inseratur. Sub-
stantivum λοιπασμούς scriptori Philopatridis c.
20 pro vulgato ἐλειπασμούς restituit H. Valesius
in annotationibus ineditis. DIND. — 7 ἔνιοι δὲ, τὸ
λεβήτιον. Non est, quod forte quis suspicetur,
lectio varia; sed nova interpretatio vocis κρεά-
διον· quo spectat glossa Dorv. τὴν χύτραν. Ratio
non dissimilis obtinet in κρεῖον apud Homer. II.
I, 206, quod capiendum foret pro ipsa carne,
an pro lebetes, veteres dubitarunt: v. schol. et
Eustath. p. 767, Hesych. in Κρεῖον, Κρήϊον.
HEMST. — 9 interpunctionem quæ in codice est,
κατεσθίονται. καὶ δαπανῶνται ἐψόμενα ἦν correxit
Schæferus, ἦν ad χύτραν referens. Bastio scri-
bendum videbatur ἦ. De κρεάδιον Bastius affert
Alciphron. 3, 22. DIND. Idem scholion Bastius
in notis mss. enotavit ex codice 2835, ubi ἐν ἡ
καὶ κρεά εἶδ. Regius noster (2821): Κρ. ἡ τμήμα
κρεῶν φησὶν, ἡ τὴν χύτραν, ἐν ἡ τὰ κρεά ἐψόμενα
ἐδόνται ἡγουν κατεσθίονται καὶ δαπανῶνται βραζό-
μενα ἦν ἐν τῇ etc.

229 in R. adscriptum ἐπὶ τοῦ ἀνῦσαι. — 14 Τὸ
εἰσενέγκαι, 17 ἀνυσον, ἡγουν σπεῦσον. περιφρασι-
κῶς, Ἀττικῶς Θ.

230, 18 Καὶ τὸ R. — 21 sq. πάντας εἰς τὴν ὁδὸν
ἔλεγον. Dorv.

233, 29-31 supra ad v. 219 adscripta habet
V. (non G.) hoc modo: δικαίως ἀδίκως τὸ ἀπλῶς
ἔρριπται οἷον πάση τέχνῃ. οὐ γὰρ οὐχ ὑπόκειται αὐτῷ
ἀδίκως οὕτως ἀπειλητικόν, ἀλλὰ μελικτικῶς προσαγ-
γέλλει. — 30 ἀπάση Ald. — 31 προαγγέλλει R. πα-
ραγγέλλει Hemst.

234 habet R. φορτικὸν ἡγοῦμαι· et 235, τοῦ
εἰσελθεῖν. τοπικὸν τὸ ἐπίρρημα, αὐτόθι. ὅπου, φησί,
εἰσελθῶ. Duplex in his proponitur explicatio
vocabuli αὐτοῦ, quod alii pro pronomine acce-
perunt interpretatique sunt τοῦ εἰσελθεῖν, alii pro
adverbio αὐτόθι significante. DIND. — 37 μὴ
om. V., non G.

236, 41 Τοῦ om. Dorv. — 42 ἀπολαύω Regius.
ἀπολάβω Paris.

237, 45 ἦν μὲν γὰρ εἰς φειδωλὸν: Φειδ. V. φει-
δωλός τις Ald. φειδωλός τις ὢν R. Θ. et Suidas s.
Φειδωλός: quod e proximo φειδωλός τις ὢν cor-
ruptum. τὸ εἶναι Θ. τοῦ διδόναι Paris. — 46 ὁ πε-
ρίφηρος additum ex R. V. (non G.) et Suida. «In
calculis sollicitè ponendis occupatus. Vide Sui-
dam s. Λογισταί. » HEMST. τινές—καὶ τὸ δοῦναι om.

G. τοῦ—τοῦ Paris., qui om. 47, ubi φειδωλός τις V. φειδωλός τις et τοῦ τ. Θ. εἰς λ. ἐγένετο φειδωλός V.

239, 53 προβολὴν V. Hoc scholion codex Paris. his scriptum habet, primum sic: — φιλαργυρίας δηλώσῃ προκεκρυμμένης τῶν χρηστῶν φίλων· altero loco sic: — προκεκρυμμένος καὶ τῶν χρηστῶν φίλων. — 1 σημαίνει Junt. προκεκρυμμένης V. προκεκρυμμένην G.

242, 7 sq. sic in V., ἀφρόνως παραπλήχτην ἀπὸ τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ διὰ μεταστάσεως· ἢ ὅτι διὰ τὸν παραδέοντα κρουσμόν. Ἄλλως. παραπλήχῃ τὸν μωρόν. — 9 ἀσωτεία Paris. πεπληγμένη etiam Suidas s. Παραπλήξ. παραπεπληγμένη Ald. Post διάνοια in libro Parisino statim sequuntur hæc: ἄλλως· ὅπερ πάσχουσιν οἱ παραπλήγες ἄνθρωποι, δι' ἀσωτεῖαν τεμνούμενοι, εἰς ἑαυτὸν μετήγαγε. Quæ sunt ex scholio v. 244.

244, 17 τὸ ἀκαρῶς, ἐξ οὗ Suidas s. Ἀκαρῆ. — 19 τὸ κείρομαι τριχὸς Ald. — 19-26 διὰ τὸ ἀτμητον, ὅπερ πάσχουσιν ἔκείνοι ὑπὸ τῆς ἀσωτείας γυμνούμενοι, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρει. Ἄλλως. ἐν ἀκαρεῖ [sic], τῷ ἐλαχίστῳ, ὃ οὐχ οἷόν τε διακείραι καὶ διακόψαι διὰ τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆσαι V. — 20 διακείραι καὶ om. Θ. Reg. Ald. — 25 μετήγαγε Θ., qui 27 om. Ἐλευθέρου.

245, 28-30 om. V. ἐπέτυχες Θ. ἔτυχες Ald. Regius: Μετρίου ἀνδρὸς, τοῦ διαμετροῦντος ἑαυτοῦ τὸ ζῆν. ἀρετῆς γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν καιρῷ μὲν, ὅτε δεῖ, φείδεσθαι, καὶ αὖ, ὅτε δεῖ, ἀναλῶν. λέγεται δὲ μέτριος καὶ ὁ ἐπιεικής καὶ ταπεινός.

246, 33 ἐστὶ om. V., qui ἑαυτὸν, 34 ἀνδρὸς λέγει. — 35 τοῦ ζῆν V. Θ.

247, 36 Ἀρετὴ V. γὰρ ἐπὶ Ald. ἐστὶ τὸ τῷ Θ. — 37 ἀρμολογούμενος Θ. Ald.

248, 41 ἦ Schæferus. ἦν Paris. — 46 δεῖ νοεῖν Reg. pro πρέπει. In V. sic, ἵνα αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν θεωρηθῇ. τὸ γὰρ ἰδεῖν σε ἀντὶ τοῦ θεωθῆναι σε. Ἀττικόν—ἄρθροις. λέγει δὲ αὐτὸν εἰσελθεῖν, ἵνα ἔκείνοι τὸν πλοῦτον ἴδωσι. τὸ δὲ ν. πλεονάζει. ὅτι τὸ ν. πλεονάζει. Postrema illa τὸ δὲ ν. etc., quibus caret G., ad ταυτὸν v. 253 spectare annotat Dindorfius. — 47 τοῖς ἀριθμοῖς R.

253, 19 sqq. conf. Cæl. Rhodigin. Antiq. Lect. lib. 15, cap. 20, et Villosion. præfat. ad Homer. p. XVIII. — 40 supplendum ex Hephæstione, ut integra sibi constet sententia, κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον τοῦ Ἀλκαίου ἔκδοσιν loquitur enim de illa, quam Aristophanes grammaticus curaverat, Alcæi editione. HEMST. — 45 ἦτοι ex cod. Paris. et Hephæst. additum. — 3 εἶδος—γεωργῶν om. G. Ib. θυμὸν: Ἀγριοκρόμμυον, ὃ χροῖνται οἱ πένητες δι' ἄκραν ἀπορίαν· ἐστὶ δὲ τὸ ν. βραχὺ Dorv., et similiter Reg. Ἄλλως, (quod om. G.) ταυτὸν

θυμὸν φαγόντε (φαγόντες G.) ἀντὶ τοῦ, 5 μετέχοντες V. θυμός etiam Suidas s. Θύμος. Θύμον Ald. εἶδος εὐτελοῦς βοτάνης (βοτάνης om. G.) V. εὐτελής βοτάνη R. et Suidas. — 6-14 sic in V., ἀπὸ δὲ τοῦ θυμοῦ, σημαίνει τὸ λάχανον, συνεσταλμένον δέ. Ἄλλως. οὐδετέρως τὸ θυμὸν καὶ βραχυπαράληκτως. ἐν γὰρ τῇ συναλοιφῇ (vocabuli ταυτὸν) ἐπισύγεται τὸ ν. τῆς αὐτοῦ ἀντωνυμίας· εἰ γὰρ ἦν ἀρσενικόν, τὸν αὐτὸν ἦν καὶ οὐκ ἐγένετο (adde ταυτὸν). συστέλλει δὲ νῦν τὸ ν. τοῦ θυμοῦ καὶ βαρυνόμενον γὰρ καὶ ἐκτεινόμενον (corrig. e loco superiore θυμὸν. βαρυνόμενον γὰρ καὶ συνεσταλμένον σημαίνει τὸ λάχανον, ἐκτεινόμενον δέ) καὶ ὀξυνόμενον δηλοῖ τὴν ψυχὴν. τινὲς δὲ φασιν—διαβάλλει. — 6 δέ om. R. πεπαρώδῃται Θ. — 10 καὶ ἄκ. accessit ex V. — 13 καὶ ἀρσ. κλιν. om. Θ.

255, 19 ἀθλητῶν ἐγκονεῖν· οὐ γὰρ V. Deinde Hemsterhusius, aliquid excidisse statuens, conjicit, ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον· ὅθεν καὶ ἀκονιτὶ λέγεται (vel ἀκονιτὶ νικᾶν λέγονται), ὅτε (vel ὅταν) πρὸ τοῦ τῆς κόνεως ἄψαθαι νικῶσιν. Suidas v. Ἐγκονεῖτε vulgatam tenet. — 20 κινῶσιν V. κυκῶσι G. om. Θ. — 22-24 sic V., τὸ δὲ μέλλειν ἀντὶ τοῦ μέλλειν καὶ (μ. καὶ om. G.) ἀναβάλλεσθαι καιρὸς οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ σπεύδειν. — 24 ἐγείρειν Hemsterh. conj., ut est in Etymol. v. Ἐγκονεῖν: οἱ γὰρ ἐπειγόμενοι τι πράττειν, κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν.

256 ἀκμεῖ corruptum. Corrigendum videtur ἀκαματεῖ. DIND.

257, 28 libri συντόμως, quod nihil ad rem facit. Loquitur enim hic comicus de incessu sive gradu propere et contento, i. e. συντόνως, a verbo συνταίνειν, quod de quavis contentione apud Græcos dicitur. Sic Eurip. Elect. 112, σύντεινε ποδὸς δρμῆν, i. e. accelera gradum. Et pro συντόνως Aristoph. infra v. 325 dixit συντεταμένως. KUST. σύνδεσμος ἀποδεικτικός (hoc ex scholio v. 261). προβύμως δὲ ἀντὶ τοῦ συντόμως, 29 βραχύτης V.

259, 34 σοι R. με Ald. om. V. — 35 λ. ὑπερβατὸν V. γε om. R. Ald.

261, 38 Σύνδ. ἀποδ. (scholio v. 259 additum) hic omittit V., sequentia autem post διὰ τὸ γῆρας l. 42 collocat sic scripta, ἄλλως. τοὺς γέροντας παῖζει—διὰ τὸ πεπληρωθῆαι αὐτῶν τὰ ὠτα γῆρα. — 41 καὶ ἐπεγγεῖται τῷ ἀδρῷ αἰσθήσεων V. οὖν om. R.

263, 49 Ἦγουν τοῦ Ald. Ἦ τοῦ R. Θ. — 50 διὰ libri om. præter R. τῷ γῆρα ταῦτα Ald. — 51 δὲ ἐξῆν Θ., qui habet 53 τοιοῦτος—πενήτων.

266, 5 ῥυπαίνω Regius. ῥυπάνω Junt. — 8 et 9 δὲ om. R. V. — 10 γ' οὖν V. γὰρ G. λέγει γὰρ Θ. δὲ om. R. Habet hæc Suidas s. Ψωλός et Μαδῶντα. — 11 μαδ. ἀντὶ τοῦ R. — 14 τοῦ δυσωδῖαν

Dobraeus, frustra corrigens infimi ævi scriptorem. DIND. — 16 ζαρομάγουλον, i. e. qui maxillas habet rugosas. Addendum hoc vocabulum Glossario Ducangii. *Idem*.

267, 26 κλήτην Paris. — 34 τῶν ἔπη Paris. ἴσον ἐστὶ τῷ Reg.

268 sic in V., τὸ ἐξῆς ὡς ἀγγελίας χρυσὸν διὰ τῶν ἐπῶν. ἀττικῶς (corr. Ἀττικῇ) ἢ συνήθεια· ὥς δὲ πολὺπυροὶ et quæ sequuntur l. 40. — 36 ἀγγελίας ἐκ τῶν ἐπῶν R. ἢ om. Θ.

269, 40 τὴν πλουσίαν ὑπ. V. — 41 ἀπογραφὴν Ald. δὲ om. R. V. « Exscripsit Suidas usque ad πλούσιοι εἰσιν l. 47 in Σωρὸν χρημάτων ἀγγέλλεις, omissis σορὸς δὲ—ω μεγάλου, quæ in Ald. adnotationi finitimæ ad v. 270 subjuncta Portus in hunc commodiorem locum revocaverat. » HEMST. — 43 τὸ συνάγω R. σορὸς—μεγάλου om. etiam Θ. — 45 καὶ om. Ald. μεγάλου om. V. — 46 εὐθυνοῦντες Θ. Ald. — 47 εἰσιν om. V.

270, 51 post συμπτώματα in V. sequuntur illa θηλυκῶς (scrib. σορὸς δὲ θηλυκῶς) ἐπὶ—διὰ τοῦ ω.

271, 53 τὸ προκείμενον ἢ προκείμεον V. — 2 Ἀλλως—ἄκος om. R. Θ. et Suidas s. Φενάκη. — 3 κυρίως δὲ V. omissio φενάκη. — 5 ἀπατουσῶν libri et Suidas. ἀπατωσῶν Hemst. τὸ ἐπέισακτον τῆς κόμης Ald.

272, 9 ἢ τὸ—μιαρόν additum ex V. — 10 ἢ om. Θ. βάσιν νεαροποιούσα· ἢ V. — 11 τίς ἐστίν, οἶονεὶ βάσειος Θ. Ald. ἢ τίς τῆς βάσ. G. καὶ ἐν πλεονασμῷ Θ. Ald. — 12 Ἄλλως ex V. additum. πάντες γὰρ οἱ Ald. πάντες δὲ οἱ Θ. — 15 ἀμύνεσθαι Ald.

274 Regius: Τοῦτο φησὶν, ὅτι κακῶς κρίνετε ὑπολαμβάνοντες ἐμὲ φυσικῶς τὸ ψεῦδος φιλεῖν· οὐ γὰρ ἐφενάκισα ὑμᾶς, ἀλλὰ σεμνυνόμενος εἶπον.

275, 25 αἴσιος καὶ βλάβης G. — 29 post τὸ γενικόν addendum ἐπήγαγεν ex scholio Aldino. DIND. πέδαι G. πέδαις V. — 30 ἐξήρτηται G. ἐξήρτημένοι V. Uterque ἐμποδίζουσαι.

276, 33 ἰδικὴ R. — 34 χοίνικες etiam Suidas s. χοίνικες. χοινικίδες Ald. — 36 ἰδιωτικῶς om. Paris.

277. Ad hæc scholia dissertationem edidit Georg. Fr. Schœmannus, ita inscriptam: Dissertatio de sortitione iudicum apud Athenienses ad scholl. Aristoph. Plut. v. 277. Gryphiswaldiæ 1820.—39 τῷ τάφῳ Θ.—42 τὸ πρᾶγμα [sic] V.—43 sequitur in V. ἄλλως. ἐν ταῖς Ἀθήναις—χωρὶς κλήρου δικάσαι. Ἄλλως. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις—παρ' ὑπόνοιαν παίζει. — 44 ἔθος γὰρ R. V. Iudices κατὰ φυλὰς divisos præter scholiastam unus memorat scriptor lexicæ rhetorici in Bekkeri Anecd. p. 262, 10: Ἡλιαία, μέγα δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τὰ

μέγιστα τῶν δημοσίων πραγμάτων ἐκρίνετο. ἦν δὲ χιλίων πεντακοσίων καὶ ἐνός. συνήεσαν δὲ οἱ μὲν χίλιοι πεντακόσιοι ἐκ τριῶν φυλῶν. Quodsi verum hi grammatici dicunt, non intelligitur quomodo fieri unquam potuerit, quod sæpe factum esse dicit Aristophanes v. 1167 hujus fabulæ, ut aliquis pluribus simul decuriis adscriberetur (οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ | σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν), nisi si tribum suam dissimularet atque, postquam inter veros tribules suos scriptus esset, aliam tribum mentiretur, ut etiam in hujus decuriam irreperet; qualis fraus non apparet quomodo vel tantillum temporis latere potuerit, quum, etiamsi forte non omnes tribules, at certe δημόται noti inter se essent, ut alienum statim a multis agnosci oporteret. Manifestus in his error est grammaticorum illorum, sic, ut videtur, explicandus. Decem fuerunt iudicum decuriæ litterarum notis ab A ad K distinctæ: hæ, quum iudicia habenda essent, in sortem a thesmothetis conjectæ ex iisque totidem sunt eductæ quot iudicia eo die futura essent. Idem quum esset Athenis tribuum numerus et annua sortitio iudicum haud dubie tributim fieret, grammatici quidam decurias illas iudicum, quas δικαστήρια vocant Demosthenes p. 702, 24, Pollux 8, 124 et Harpocratio s. Ἡλιαία, cum tribubus (φυλαῖς) confuderunt, quæ plane ab illis se junctæ fuerunt, ita ut qui ejusdem essent decuriæ, tribuum diversarum, qui unius tribus, diversarum decuriarum esse possent. Hæc contra scholiastam monuit Schœmannus p. 16 et 20-23. Non melioris notæ absurdum illud commentum esse de decem iudiciis, verbis proximis expositum εἴτα ἀπὸ μιᾶς—ἐποιοῦν δικάζειν, repetitumque in schol. v. 972, etiam a Valckenario notatum, ut ex ejus schedis refert Dobraeus. DIND. — 46 πέντε ἐλ. ἄνδρας V. — 47 τῶν εἷνα R. τὸν ἔννατον Ald. τὸν εἷνα τὸν Θ. et ed. Basil. — 48 τοῦ om. V. — 49 καὶ τὸ ψήφισμα, ὅ ἐστιν ὁ κληρὸς delet Hemst. ψήφισμα pro tessera electionis dixit scholiasta, quod animadvertit Dobraeus. — 50 καὶ om. V. Fortasse delendum καὶ δικαστήν vel scribendum δικαστήν σε, delete δικάζειν. DIND. καθέζεσθαι Θ. Ald. — 51 πρὸς ἕτερον τὰ παρ' Θ. — 53 φονικῶν, de cæde similibusque criminibus, beneficiis puta, vulneribus occidendi animo inflictis atque incendiis: hæc enim vulgo τῶν φονικῶν nomine designari solent; περὶ δημοτικῶν, de causis civilibus. SCHÖMANN. p. 6. — 54 ἕκαστος δὲ V. sine καὶ. — 1 ἰδικὸν R. V. — 2 ἄλλο λεγόμενον β. Ald. ἄλλο β, γ, καὶ δ ἐς τὸ ε R. — 3 καὶ ε V. καὶ om. Θ. οὕτως addidi ex V. Dobraeo totum hoc τὸ δ καὶ τὸ ε καὶ ἕως τοῦ κ. δέκα γὰρ ἦν τὰ δικαστήρια τὰ πάν-

τα ἐν Ἀθήναις delendum videbatur. Sed probabilius est hic quoque errorem subesse scholiastæ, qui ex decem iudicium decuriis collegerit decem fuisse Athenis dicasteria: quæ aliquanto plura fuisse constat. DIND. — 4 τὰ δικαστ. Ald. omit- tens τὰ πάντα. — 5 πυρῶ V. — 7 ἕκαστα Θ. — 8 post δέλτον addit R. παρ' ὑπόνοιαν δὲ λέγει σκώ- πτων τὸν γέροντα, reliquis omnibus carens. πινα- κίδιον Θ. Ald. — 9 τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Hoc quoque absurdum esse fierique plane non potuisse ostendit Schæmann. p. 8. — 10 πινακίδιον Θ. Ald. δὲ om. V. — 14 ἔχοντος τοῦ α, 15 καὶ ἐξῆς ὁμοίως V. Qui cum Θ. pergit ἀπέρχετο δὲ καὶ πρῶτον. In Ald. ἀπέρχοντο δὲ καὶ πρῶτον. « Delevi ver- bum ex superioribus illatum. » DIND. — 20 κα- τηγορεῖτο καὶ additum ex V. Sequentia ad l. 36 om. etiam Θ. — 21 ἔρχεται, scil. in forum. εἰς τὸ non debebat delere Dobræus. Deinde l. 25 κατὰ φυλὴν ἕκαστος post ὁ γραμματεὺς sunt transpo- nenda cum Schæmanno p. 12, nisi negligentius locutus est scholiasta. DIND. δέκατος Luzac. De Socrate p. 70. ἐνδέκατος Ald. Schol. Vesp. 722 : θεσμοθετῆται καὶ δέκατος ὁ γραμματεὺς κληροῦσι τοὺς δικαστὰς τοὺς τῆς αὐτῆς φυλῆς ἕκαστος. — 26 τὰ λα- χόντα Schæmannus p. 12. τὸν λαχόντα Ald. — 32 ἐγράφοντο δὲ ὅτι, ἐπεὶ. Hæc mihi neque integra esse videntur, sed aliquot verbis in principio mutilata, neque ejusdem auctoris, cuius sunt priora, neque vero ullius pretii. Rursus melio- ris notæ hæc sunt : τὸ δὲ ὁ Χάρων τὸ ζύμβολον δι- δωσι κτλ., pessimæ autem, quæ his subjungun- tur : δέον δὲ εἰπεῖν κτλ. Hæc omnia e diversis au- ctoribus nullo iudicio consarcinata sunt. SCHOE- MANN. p. 13. ἐγράφοντο δὲ οὕτως. εἰ ἦν—Dobræus. — 33 γράμματα Hemst. apud Dobræum. γραμμα- τεῖς Ald. — 35 ista καὶ οἱ δικάζοντες sunt alius scholii initium. DOBRÆUS. — 35 sq. ἐκκληροῦντο δὲ ἵνα μὴ V. — 36 διαφθεῖρη τις τὸ δικαστήριον Ald. — 38 εἰσιόντων V., qui om. εἰς τὸ δικαστήριον. — 41 σύμβολον—δημόσιον Θ. σύμβολα—δημόσια Ald. τούτω Hemst. τούτων Ald. τοῦτον Θ. — 42 ἵν' οἱ Θ. ἵνα Ald. — 44 εἶδει δὲ, 45 ὅς ἐστι καὶ μ. Θ. — 53 ἰ' φυλῶν Kusterus. ἰδ' φυλῶν Junt. ἰδ' φυλῶν Regius. — 4 ἐλάγγανεν liber Poggianus et Reg. Legeba- tur ἐλάμβανεν. — 7 οὖν additum e libro Poggiano et Reg. λαχὼν iidem. λαχὼν Junt. — 8 alterum καὶ om. Pogg., non Reg. — 14 μέντοι Pogg. Reg. μὲν τῷ Junt. — 15 καὶ ἡ διάνοια τούτου om. Pogg. — 19 εἰναι σε Pogg. Reg. — 20 Χάροντα Pogg. Reg. Χάρων Junt.

278 om. etiam Θ. — 25 χρώμα. Vel adjunctum verbum docuerit esse reponendum γράμμα : quis enim Græce sciens dicat ἐπιγράφειν χρώμα? tum etiam, quod statim subsequitur, ἔχον δὲ τὸ αὐτὸ

γράμμα, quamquam illud ἔχον nihil habens, quo referri possit, præter δικαστήριον, itidem vitio vacare non videatur : nisi quædam interciderint, litera mutanda est, ἔχων, nimirum in ista δέλτω vel πινακίῳ, cuius ad præcedentem versum schol. meminit. Βάλλονον autem non aliam intelligo, quam τὸν σφηκίσκον τῆς εισόδου : dicemus ad v. 301. HEMST. Post χρώμα, ab Hemst. male in γράμμα mutatum, lacunam indicavit Dobræus. Quæ fortasse sic est explenda ut scribatur, τοῖς γὰρ δικαστηρίοις χρώμα τέ ἐστιν ἴδιον ἑκάστῳ καὶ γράμμα ἐπιγράφεται ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εισόδου. Non est aliunde cognitus hic usus vocabuli σφη- κίσκος, quod in σφηνίσκῳ mutandum videbatur Schæmanno p. 15, male illud pro ἔτωμα s. ἀετός accipienti. *Supercilium januæ* interpretatur Bec- khii Corp. Inscr. vol. 1, p. 341. Mihi non de toto supercilio intelligendum esse videtur, sed de lapide vel ligno quod in medio supercilio ja- nuæ paullulum eminet superciliūque cunei instar in duas partes dividit : quod et σφηκίσκος et σφηνίσκος apte dici potuit. Huic igitur cuneo inscripta fuit litera dicasterii, quemadmodum hodie numerum ædium non raro inscribi vide- mus. 'Ο δὲ, id est ὁ δικαστής. DIND. — 27 τὸ ὁμό- χρουν. Conf. schol. Vesp. 1105 : ἐδίδοντο δὲ καὶ βακτηρίαι τοῖς δικασταῖς ὁμόχροι τοῖς δικαστηρίοις, ὅπου ἑκάστους εἰσελθόντας δικάζειν εἶδει, ἵνα τὸν δια- μαρτάνοντα ἀπελέγξῃ τὸ χρώμα. Lexicon rhet. in Bekkeri Anecd. p. 220, 17 : ὁμόχρωμοι τοῖς δικα- στηρίοις ἐδίδοντο βακτηρίαι, ἵνα ὁ λαβὼν οἰουδὴ χρώ- ματος βακτηρίαν εἰς τὸ ὁμόχρωμον εἰσέλθῃ δικαστή- ριον, καὶ μὴ εἰς ἕτερον πλανᾶται διὰ τὸ πολλὰ εἶναι τὰ δικαστήρια. Sic βατραχιῶν et φοινικιῶν a co- loribus appellata memorat Pausanias 1, 28, 8. — 29 τὴν βάλλονον glandem sive globulum esse ar- bitror, in summa scipionis parte impositum ; de quo ornamenti genere conf. Herodot. 1, 195 ; et exstant hodieque, præcipue in vasis quæ di- cuntur Etruscis, scipionum in hunc modum or- natorum exempla. Huic igitur scipionis glandulæ inscripta erat dicasterii nota. SCHOE MANN. p. 15. Falsam esse interpretationem Hemsterhusii su- pra ad l. 25 appositam vel ex eo cognoscitur quod ἔχον in ἔχων mutato opus habet : quod si scripsisset Aristoteles, μὲν non post ὁμόχρουν, sed post λαβὼν erat collocaturus. DIND. — 33 om. G. ἀντὶ τοῦ μέλλειν ἀποθανεῖν R.

279, 39-42 Εἶδος—αἰσχροῦς hic om. V., sed in- fra post ὀρχουμένου ponit τινὲς δὲ μόθωνα εἶδος εἶναι λέγουσιν αἰσχροῦς—αἰσχροῦς. — 40 τοὺς παρεπομένους dicit schol. Equit. 631, ex eoque Suidas s. Μόθω- νες. παρατρεφόμενους Harpocratio s. Μόθων. παιδας om. R. — 42 γὰρ et τοὺς om. V. — 44 legebatur

παραστήσαι. Correctum ex Θ. et Harpocracione. κακῇ περιέστησαν V. — 46 seq. ἡ — σπερμ. habet Harpocratio. — 49 Κόβαλο δὲ Θ., qui om. τινες.

283, 12 τοὺς R.

285, 19 ἄγω, νομίζω, τὸ θυμῷ· καὶ τὸ συντρέβω Junt. Regius recte.

286, 24 βαρύνεται codex Cantabrig. ap. Kidd. ad Porsoni Miscell. p. 194.

287, 25 Τοῦτο παροιμιαστικός (-όν G.). ὁ Μίδας V. — 26 εἶχε V. Tum sic pergit, ἄλλως. παροιμιῶδες ἐπὶ τοῦ Μίδου. οἱ μὲν λέγουσιν αὐτὸν ὅσα ἔχειν ὄνου διὰ τὸν (δι' ἃ G.) εἰρήκαμεν. οἱ δὲ ὅτι ὄνους τοῦ Διονύσου παριόντας ἡδίκησε. διὸ ὀργισθεὶς ὁ θεὸς ὅσα ὄνου αὐτῷ περιῆψεν. οἱ δὲ ὅτι ὅσα ὄνου μεγάλα ἔχειν φύσει παρεσκεύασεν. οἱ δὲ ὅτι παροιμιῶδες ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ Μίδου, ἐπεὶ ὄνος μᾶλλον ἀκούει τῶν ἄλλων ζώων πλὴν τοῦ μύδος. καὶ ὁ Μίδας δὲ πολλοὺς ὠτακουστάς εἶχε. λέγεται δὲ τούτῳ τὸν Πακτωλὸν χρυσὸν βρῆσαι. λέγεται δὲ αὐτὸν εὐξασθαι ὥστε πάντα γενέσθαι χρυσά ὅσων ἄψεται, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸν ἀπολέσθαι τῶν βρωμάτων γενομένων. Ἄλλως. Μίδας βασιλεὺς ἦν τῶν Φρυγῶν. οὗτος ἔσχε δηλᾶτορας (δηλῆτορας G.), καὶ μανθάνοντες παραλλήλως (scrib. παρ' ἀλλήλων) τὰ πράγματα ἀπήγγελλον αὐτῷ. ἅτε δὴ οὖν ἀκούων τε ἄλλων ἔσχε τὴν ἐπωνυμίαν, ἥ ὅτι χώραν οὕτω καλουμένην ἔχειν ὄνου ὅσα ἐχειρώσατο καὶ ἀπὸ τούτου ἐκλήθη. R. hæc tantum habet, παροιμιῶδες ἐλέγετο περὶ τοῦ Μίδου ὅτι πολλοὺς ὠτακουστάς ἢ κόμην τινὰ εἶχε Φρυγίας ὅσα ὄνου λεγομένην. ἢ ὅσα ὄνου λέγεται τὸν Μίδαν ἔχειν διὰ τοὺς ὠτακουστάς . . . νοίαν ἐπειδὴ ὁ ὄνος μᾶλλον ἀκούει τῶν ἄλλων ζώων πλὴν μύδος. οἱ δὲ ὅτι ὄνους τοῦ Διονύσου παριόντας ἡδίκησε. διὸ — φύσει εἶχεν. Θ. hæc omnia omittit. — 28 κόμην Φρυγίαν Suid. s. Μίδας. Κατέσχεν est occupavit, expugnavit. Diogenian. 6, 73: Μίδας ὄνου ὅσα: Ὅτι ὠτακουστάς εἶχεν· οἱ δὲ χωρίον αὐτοῦ φασιν οὕτω καλεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενον ἀνάλωτον· et totidem verbis Apostol. 13, 19. Vide Tzetz. Chil. 1, hist. 2. Hemst. — 30 αὐτὸν πάλιν. Locum esse sibi suspectum in margine libri sui notavit Kusterus: in Suida tantum, καὶ αὐτὸν εὐξασθαι, ceteris neglectis, quæ non magnopere desideres: transposito lenior evadet oratio: πάλιν δὲ λέγεται αὐτὸν εὐξασθαι. Hemst. πάλιν om. V. — 34 ὄνους τοὺς τοῦ Suidas. — 35 παριῶν Ald. ἔχειν αὐτῷ Suidas. — 44 ὑπ' αὐτῷ Paris. et Reg. Legebatur ὑπ' αὐτοῦ. λεγόμενά τε καὶ πρακτόμενα om. Paris. « Conf. Eudocia p. 290, et Phavorin. v. Μίδας. » Bast.

290, 49-53 habet margo Dorv. usque ad ἄδων, cui voci statim subiecit, τὸ δὲ ὅρ. τῆς λ. ἐστὶν ἀπήχημα. Θ. nulla ad hunc versum scholia habet præter illa, τοῦτο ἀπήχημα τῆς λύρας καὶ οὐ συνάπτεται τῇ συντάξει. — 52 καὶ ὁ Καρίων ἦν Reg. —

5-7 τοῦτο—κιθαρίζοντα om. Reg. « Post κιθαρίζοντα legebatur ἄλλως τε καὶ τὸ μέτρον συστέλλειν θέλει τὴν λο συλλαβὴν, quæ post ἀμαθείς transposuit Hemst., ego delevi. Illud tamen recte animadvertit Hemst., ab alio grammatico ista esse adscripta et inepte quidem. Nam quod dicit de λο syllaba necessario corripienda in vulgatam cadit scripturam, non in conjecturam illam grammatici cujusdam, in qua metrum et θρεττανελὸ et θρεττανελὼ fert. » DIND. — 9-32 in V. hic est ordo scholiorum, Φιλόξενος διθυραμβοποιὸς πεποίηκε Γαλατείαν ὄραμα, ἐν ᾧ πεποίηκε τὸν Κύκλωπα ἔρᾶν αὐτῆς καὶ κιθάραν κρούοντα καὶ ἐν τῷ κρούειν ἀπομιμούμενον θρεττανελὸ θρεττανελό. ἐστὶ δὲ καὶ τὰ περιγραφόμενα ἐκείθεν, ἀλλ' εἶα τέκνα θαμῖν' ἐπαναβῶντες. Ἄλλως. καὶ μὴν ἔγωγε βουλήσομαι ὑμᾶς ἄγειν· διασύρει δὲ τὸν Φιλόξενον τὸν τραγικόν, ὃς εἰσήγαγε κιθαρίζοντα τὸν Πολύφημον. τὸ δὲ θρεττανελὸ ποιὸν μέλος καὶ κρουματίον ἐστὶ. Ἄλλως. ὁ Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν—δξυδόρκει. Ἄλλως. Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν—τὸ μέλος ἐκεῖνο. ἢ γὰρ κιθάρα κρουομένη τοιοῦτον μέλος ποιεῖ, θρεττανελὸ θρεττανελό. τινές—φωνήν. — 9 βουλήσομαι ὑμᾶς ἄγειν. Nam aliis placebat ex præcedenti repetere χορεύσαι vel χορεύειν, ut proximum scholion ostendit: βουλήσομαι χορεύειν, καὶ ὑμᾶς ἄγειν. Hemst. — 14 Suidas s. Θρεττανελὸ codices τραγωδιοδιδασκαλόν. — 15 prius τὸν om. R. — 20 χορεύειν R. — 22 sq. ἢ γὰρ—θρεττανελὸ huc transposuit Dind. cum R. V. et Suida. Supra ante Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν l. 14 exhibet Ald. præmisso θρεττανελό: Τὸν κιθαρωδόν et sequente ἄλλως, quæ om. R. Idem κινουμένη pro κρουομένη. Reg. ἀνακρουομένη. — 23 θρεττανελὸ θρεττανελὼ R. — 24 φωνήν. τὸν κιθαρωδόν hoc loco addit V., quod om. G. Sequentia om. R., habet Regius. — 25 Δωριεῦσι Reg. Ald. Correxerat etiam Hemst. — 26 τινὶ om. etiam Reg. — 28 τὰ μέρη K. Reg. Ald. — 29 ὄραμα δὲ V. omis- sis καὶ ἐκεῖ. εἰσήγαγε Reg. — 30 τῆς om. V. « τοῦτο δέ. Hoc si mendo carere ponatur, nihil est prius, quam ut eam in suspicionem venias, excidisse unam, quæ huic respondeat, orationis partem: τοῦτο μὲν. . . τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος etc. tum fabulam Cyclopis et Galateæ illo dramate pertractans, tum tacite respiciens ad Dionysium. Alioqui parva plane mutatione rectum erit, τοῦτον (scil. τὸν Κύκλωπα) αἰνιττόμενος εἰς Διονύσιον, quod fere malim. » Hemst. Reg. Γαλατείας, αἰνιττόμενος τὰ κατὰ τὸν Δ. Idem 32 post δξυδόρκει pergit: καὶ ἀνακρουόντος δῆθεν τοῦ Κύκλωπος τὴν κιθάραν, τοῦτο τὸ μέλος ἀποτελεῖτο. Deinde post plura ex superioribus, Veneti verbis l. 23 sq. subiecit, μιμούμενος οὖν καὶ οὗτος τὸν ἀγροικὸν χορὸν τοῦτο

φυσίν. ἔστι δὲ καὶ τὸ «ἀγ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπανα-
βοῶντες» ἐκ τοῦ αὐτοῦ δράματος τοῦ Φιλοξένου.

291 τοῖς ποσίν. οὕτως. ἐτυψε—πυγὴν habet Θ.

293, 40 προβάτια ποιᾷ κεχρησθαι φωνῇ V. et
Suidas s. Βληχῇ. πρόβατα ποιᾷ φωνῇ χρησθαι Ald.
— 42-45 sic in V., ἐαυτούς. τῶν ἐχόντων ἐν ταῖς
μασχάλοις δυσωδίαν. κινάβρη γὰρ ἡ δυσωδία ἡ ἐν
ταῖς μασχάλοις τῶν προβάτων ὑφισταμένη. κυρίως
δὲ ἡ τῶν κυνῶν βορά, κυνοβορά τις οὖσα καὶ κινά-
βρα. — 43 legebatur ἐχόντων ἡ κακῆν, pro quo
τὴν R. κακῆν post δυσωδίαν habet Θ. — 45 βρωσίς
Θ. Ald., quæ post οὖσα addit ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἦν,
ἐγράφετ' ἂν διὰ τοῦ ψιλοῦ. Suidas s. Κινάβρα ha-
bet, ἡ δυσωδία τῶν μασχαλῶν τῶν αἰγῶν. et Κινα-
βρώντων αἰγῶν, τῶν δυσωδία ἀποπεμπουσῶν
(ποιούντων codices Gaisfordi) ἐκ τῶν μασχαλῶν.

295, 51 sqq. Suidas: Ἀκρατεία· ἀκρατεῖσθε.
Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε· τουτέ-
στιν, ἀπεψωλημένοι ἀκρατεῖσθε· ἀντὶ τοῦ, ὡς τράγοι
ἀκρατῇ πράξετε· ἐπεὶ μ. τ. σ. οἱ τ. λ. τὸ αἰδοῖον· τὸ
ἄκρον λείψετε, ὡς τράγοι. Cujuscumque culpa con-
fusa puto, et hunc in modum instauranda: Ἀπε-
ψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατεῖσθε· τουτέστι, τράγοι
δ' ἀπεψωλημένοι ἄκρ. etc.; nam τράγοι apte expli-
cari non possunt per id ipsum vocabulum, quod
in Aristophane connectendum est. HEMST. — 52
λείπει ἡ ὡς R. ὡς τράγοι· τὸ δὲ ἀκρατεῖσθε ἀντὶ τοῦ
φάγοιτε. ἀκρατισμὸς γὰρ λέγεται τὸ πρῶτον φαγεῖν.
ἡ Θ. Ald., quæ om. etiam Suidas. — 53 ἀκρατεῖς
G. πράξετε Suidas. οἱ τράγοι om. R. V. οἱ τράγοι
τὰ αἰδοῖα ἐαυτῶν καὶ ἐαυτοὺς λείχουσιν Θ. — 54
αὐτῶν τὰ R. αἰδοῖα. ἡ λείχετε τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοῖου
Θ. Ald. — 1 ἀντὶ τοῦ φάγοιτε om. G. Regius:
Ἀκρατεῖσθε ἀντὶ τοῦ ἀκρατῶς τοὺς ὄρχεις λείχετε.
λέγεται δὲ ἀκρατισμὸς ἐπὶ τῶν ἐκ πρῶτης ἐσθιόντων
καὶ πινόντων· καὶ Ἀκρατίζομαι τὸ ἀκράτου γεύομαι.
παρὰ δὲ Θεοκρίτῳ (1, 51) ἀκράτιστον τὸ οὐδενὸς
ἐγκρατὲς σημαίνει· ὅπερ ἀρμόζει καὶ ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος.

298, 7-9 sic ex V. καὶ γὰρ παρὰ τῷ Φιλοξένῳ
πήραν ἔχων εἰσῆλθε R. Ald. — 10 ἐφεξῆς Θ. — 11
ποιήματι αὐτοῦ V. — 16 ὡς μελλούσης Jacobs. ad
schol. Theocrit. 6, 7. — 19 sq. εἰς τὸν οἰκέτην
ἀναφέρει Reg. recte. — 24 κραιπαλῶντα δὲ ἀντὶ
R. V. Θ. — 25 μεθύοντα—σφάλλασθαι om. R. V.
μεθύοντα, ἀπὸ τοῦ τὸ κάρα πάλλιν τοὺς μεθύοντας,
ἡ ἀπὸ τοῦ τῶν Suidas s. Κραιπαλῶντα.

300, 29 Μάτην etc. Ab Hesychio depromptum.
HEMST. — 31 lemma εἰχῇ δὲ κατὰδ. habet Θ.

301, 36 sq. σκηφίσκον—Ἄλλως huc transposita
cum V. Θ., quo loco etiam Suidas legit s. Σφη-
κώδεις. Præfixo Ἄλλως post σφηκώδεις φασὶν l. 42
habet Ald. ὀξύμμενον R. ἀπεξυμμένον V. ἀπεξυ-
μμένον G. — 37 ἰσχνὸς ἐκ Θ. — 37 ἐπιτηδεύτῃ

V. Legebatur ἐπιτηδέυται. — 38 μακρὰ V. Θ.
et Hesychius s. Σφηκίσκοι. μικρὰ Ald., Suidas,
Photius p. 560, 12, Zonaras p. 1695, Etym. M.
p. 738, 39, Eustath. p. 897, 58. — 39 ξυνηγμένα
Θ. — 40 ἐπεκταμένην V. ἐπισυνηγμένην Suidas,
Hesychius, Etym. M. λίαν ἔχουσιν V., non G.
ἄγαν ἔχουσιν Hesychius. — 41 δὲ om. V., qui τοῖς
στόμασι.

302 om. etiam Θ. — 49 εἰχοσι Portus. ἐκτὼ Ald.
— 50 στίχοι καὶ κῶλα Kusterus. στίχων καὶ κώλων
Ald. — 51 ἀκατάληκτος. Jure Kusterus scholia-
sten reprehendit, qui primum verum esse dixe-
rit τετράμετρον ἀκατάληκτον, qualis est Alcæi pro-
latus etiam ab Hephæstione ejusque enarratore
p. 16, 86, quum sine dubio sit τετράμετρος κατα-
ληκτικός. Qui in tam manifestum errorem labi
potuerit, miror; nisi credibile putes eum repe-
risse, ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνα-
κυκῶσαν ἄν. HEMST. Regius: τὸ α' καὶ β', ἱαμβικά
τετράμετρα καταληκτικά, ὅμοια τοῖς ἄνω. — 6-8
Anacreontic. od. 38.

303, 13-18 Δέον—Ἄλλως leviter mutata infe-
rius exhibet V. δέον—ἐφαρμάκευεν habet Suidas s.
Ἀπαίδευτοι. — 14 ὁ δὲ om. Θ. Deinde οὗτος ὁ Φι-
λωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθὴς καὶ ὠ-
δὴς addit Suidas. δὲ om. Θ. — 18 ἐφαρμάκευεν ὡς
ὄντας κάπρους Θ., qui om. Ἄλλως. — 19 καὶ om. V.,
qui Κίρκην. — 25 Μελιττέα V. et infra Μελι-
τέως. Idem post ὠδὴ addit Κίρκην δὲ λέγει τὴν
Λαίδα. — 26 Νικόχαρις, 27 ἡ δὲ τ' Ald. ἀπαίδευτός
τε εἶ G. — 28 post Μελιτέως sequuntur in V.,
ἄλλως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὀδυσσεά, Φιλωνίδην εἶπε.
κωμῶδῃ δὲ τὸν Φιλωνίδην ὡς πόρνον καὶ πολλοὺς
παρασίτους τρέφοντα. ἦν δὲ καὶ ὠδὴς ὁ Φιλωνίδης
(ὁ Φιλ. om. G.). τοὺς δὲ ἐταίρους αὐτοῦ κάπρους
εἶπε, τὴν δὲ Λαίδα Κίρκην, ἐπειδὴ τοὺς ἐραστὰς αὐ-
τοῦ (scr. αὐτῆς) ἐφαρμάκευε. Sequentia om. etiam
Θ. Ea in codice Parisino sic scripta: Ἄλλως. ἔστιν
ἡ Κίρκη ἐκ τῶν Λαιστρυγόνων, παρελθοῦσα πάσας
τὰς γυναῖκας μαγαίαις. προσέσχε δὲ αὐτῇ Ὀδυσσεὺς
μετὰ τὸ φυγεῖν—ἐκπέμψας (sine καὶ)—ἵπ' αὐτῆς
ἐγεγονέισαν διὰ τίνος ποτοῦ, νυκτὸς εἰς τὴν τούτων
—μῶλυ—καὶ πρὸς μοιχείαν αὐτῷ συνελθεῖν ἐπ.—
ἐμίγη καὶ ἐποίησεν υἱόν. Θέλων οὖν—ἐκείσε τῆς Λ.
— 33 ἦν ὁ τόπος, 34 διὰ τίνος φαρμακοποσίας Reg.
— 40 αὐτὸν Reg. Dorv. αὐτῷ Ald. — 41 εἰς τὴν
Reg.

305 Reg.: Σκῶρ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σκατόν.
καὶ κλίνεται σκατὸς ἑτεροκλίτως.

307, 14 γρυλλισμός G. γρυλλισμός R. — 16
ὑπὸ et 17 καὶ om. Paris.

309 et 311 om. etiam Θ.

312, 32 εἰπεῖν ὅτι Θ. Reg. Ald. — 33 ἐπιφέρ-
μεν R. Reg. Paris. ἐπιφέρωμεν Ald. ἐπιφέρειν V.

«ἐπιπρόμεν dixit scholiasta, non ἐποίησεν, qui κρεμῶμεν pro indicativo praesentis haberet.» DIND. σοι om. V. δ δὲ om. R. V. — 34. Illa ἐρινεῶν, quem vespertilionis in modum adglutinat Ulyxes adprehenderat, ἐποχὴ sumta est ex Od. M, 432. Melanthii meritissimam poenam ad columnam suspensi graphice descripsit poeta Od. X, 175, 193. HEMST. τοῦ additum ex V. et Reg. Ceterum in V. supra post scholion v. 302 adscripta quæ huc pertinent δέον (δέον om. G.) εἰπεῖν τὸ ξίφος ἐπανατείναντες ὥσπερ δ' Ὀδυσσεὺς τῇ Κίρκῃ. — 35 στόματι Paris. — 38 sq. Ὡσπερ — ἀνέτεινεν habet Θ.

313, 41-53 sic in V., μίνθη κυρίως δ' τράγος, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀνθρώπου κόπρος, ἥ ἐκέχρητο — παταμῶ. Ἄλλως, μίνθη ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν λέγεται. ἐπειδὴν — ἀηδίζονται. Ἄλλως, οἱ μὲν τὸν ἡδύοσμον — οἱ τράγοι. — 41 τὸν ἡδύοσμον. Dioscorides 3, 41: ἡδύοσμος, οἱ δὲ μίνθην, γινώριμον βοτάνιον· et Suidas in Μίνθη. Alibi neutrum genus scholiastes posuit: ad Ran. 1075: Μίνθη δὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύοσμον· οἱ δὲ τὸν θύμον, ἡ κόπρον αἰγῶν. Hesych. Μίνθα, τὸ ἡδύοσμον, καὶ ἀνθρωπεία κόπρος. Idem: Ψώϊζος, ἀφοδὸς ὑγρὰ, ἡ ὄνθος, δυσωδία, καὶ ἣν καλοῦσι μίνθην· οἱ δὲ αὐχμὸν, ἡ μόλυσμα· sanavimus affectum locum et male tentatum. Ap. Etymologum itidem in Μίνθη pro μίθρον rectius est μίνθον. Κωμικὴ λέξις est liber comicorum vocabula complexus et declarans. Schol. Apollon. Rh. 4, 973, de orichalco quum diversas veterum opiniones exposuisset, addit: οὕτως ἦν ἐν τῇ κωμικῇ λέξει τῇ συμμίκτω· neque aliud existimo τὸ κωμικὸν λεξικόν, cujus idem mentionem fecit ad v. 1614. Auctorem Palamedem Etymologus indicat p. 145, 44: Παλαμήδης ιστορικὸς ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών· ubi miror historicum vocari, qui fuerit grammaticus, eo-que titulo signetur a Suida: Παλαμήδης, Ἐλεάτης, γραμματικὸς, κωμικὴν καὶ τραγικὴν λέξιν, etc. Temporis quo vixit indicium Athenæo debemus, a quo Dipsosophistis adnumeratur ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης ὀνοματολόγος 10, p. 397, A. Idem sine dubio Palamedes, cujus auctoritate in verbis obscurioribus explicandis utuntur scholiastæ Apollon. Rh. ad 1, 704; 3, 107; 4, 1563, et noster ad Pac. et Vesp. ter quaterve. HEMST. Vide Bæckhium præfatione ad schol. Pindar. p. xix. DIND. κωμικῇ τάξει V. — 43 φερόμενον V. φερόμενον Θ. — 44 ἡ καὶ ἄλλως Ald. ἡ τοῦ τράγου κόπρος. παραχρηστικῶς. . . . ἐπειδὴν R. Scribendum videtur παραχρηστικῶς δὲ ἡ ἀνθρώπου κόπρος. DIND. — 45 ψυχμῶ V., qui 50 om. αἰ. — 52 οἱ δὲ om. Θ. — 53 ἐκέχρητο περιτρέποντες V. Vulgatum habet Suidas s. Μινθώσμεν. — 54 ἐν om. Ald. et

Suidas. δυσεργήτω Suidas. δυσεργεῖ Ald., corruptum fortasse ex δυσεργεῖ. Capræ δύσρηγοι, alsiosæ, dicuntur ab Aristotele et in Geopon. 18, 9, 5. Deinde τράγων, οἱ δὲ τῷ παταμῶ V. Scholion hoc pluribus verbis esse defectum censebat Hemsterhusius. Mihi ex superiore scholio inepte excerptum videtur. Illud quoque absurdum, quod stercus humanum hircis adhiberi dicitur. DIND.

314, 7-11 sic in V., Ἀρίστουλος αἰσχροὺς ποιητῆς καὶ ἐν ταῖς μουσουργίαις κεχρηνῶς· ἡ ὡς μοιχὸς διαβάλλεται καὶ ἐπὶ μαλακίᾳ, μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις ὡς αἰσχροῦ καὶ ἀρρητοποιῶ. — 10 δὲ δὲ Ἀρίστουλος αἰσχροὺς ποιητῆς habet R. — 12 ὅτι ὡς δ' Ἀρ. R. — 12 ἐπεσθε om. V. μητρὶ χοῖροι et sequentia om. V. Θ., qui om. etiam scholion v. 316.

317 ἀλλ' ὅτι ἐναντίον R. V.

321 V. hæc tantum habet, ἀντὶ τοῦ δι' ἡμέρας οὕτω κάμνειν ἐσθίων. μασάω μασσῶ δέ. — 34 sq. μασσῶ — μασσώμενος ὡς κλώμενος Ald. — 37 τῷ — δεήσεται habent etiam Reg. et Θ., in quo legitur δεήσειεν.

322, 38-41 Κορωνίς — δρῶ om. etiam Θ. Sequentia in V. hoc ordine, περὶ τοῦ — Ἀχαιοῦ. Ἄλλως, ὁ Χρεμύλος — καίνότερον. — 41 Χρ. ὡς καὶ ξενισθεῖς Θ. — 42 τὴν προσηγορίαν V. — 45 τοῦ τε Kusterus. τοῦ V. τοῦτο Θ. Ald. — 46 Dionysius ille quis fuerit, inter tot Dionysios a Meursio, Vossio et Jo. Jonsio De scriptt. H. Ph. 3, 8 recensitos, definire non est pronum. HEMST. — 47 vide Thom. M. v. Χαίρειν, Menag. ad Diogen. Laert. 3, 61. Kust. αὐτὸ om. V. Θ. Uterque deinde γράφοντος δὲ αὐτοῦ πρὸς Ἀθ. ἐλόντος τοὺς ἐν Σ., et 49 ὁ Κλέων Ἀθηναῖος. — 50 περὶ τὴν σύνταξιν ἀσύστατον. Disputat scholiastes, ut Apollon. Alex. 3, p. 231, de usu infinitivi χαίρειν in hac epistolari formula, cujus rationem structuræ legitimæ repugnare monet, nisi quis imperativi vice Homericō more positum accipiat. Videtur tamen e duobus codd. in unum conflata esse binæ sententiæ similis periodi, quarum alterutra fuerat omittenda hunc in modum: λέγει δὲ (Dionysius) αὐτὸ κεῖσθαι περιττόν, καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν ἀσύστατον. εἰ μὴ τις αὐτὸ λάβοι etc., vel, ἐκ δὲ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου φησὶν (Dionysius) ἀσύστατον, εἰ μὴ etc. HEMST. Post ἀσύστατον V. addit οὐ δὲ περιττόν ὡς εἰσκαίμενον. — 52 ἀντὶ om. Θ., qui προστακτικὸν Θ. — 1 ἐμφανέει Dorv. — 4 ὦν Paris. Reg. ἦν Junt. Idem Reg. τούτω, ut legendum est.

324, 14-16 om. G. παρ' ὑπόνοιαν· εἰπὼν γὰρ μὴ προσαγορεύειν ἀσπάζεται pro his ponit V.

325, 18-21 sic in V., μετὰ τάξεως καὶ σπουδῆς,

ἢ ἀντὶ τοῦ καθωπλισμένως, ἢ ἀντὶ τοῦ γοργῶς καὶ μετὰ συγχροτήματός τινος χοροῦ. τὸ δὲ οὐ καταβλακευμένως (καταβεβλακευμένως G.) ἀντὶ τοῦ σπουδαίως καὶ οὐ βραδέως. βλάξ γάρ. — 19 καὶ ante γοργῶς om. Θ. — 20 καταβλακ. R. καταβεβλακ. Ald. — 22 καὶ μαλθακία ἢ Θ. ὑπεροφίας ἀμελεία R. βλακεία ἢ τρυφή Reg.

327, 33 sq. ἔταν bis G. ἔτ' ἂν V. Posui comma post πάλιν. Sed scholiasta fortasse scripserat ἔταν δὲ θέλη, πάλιν ἀνθρώπων. DIND.

328, 36-39 sic in V., δόξεις—πρακτικόν. ἢ ὡς αὐτὸν—σύμμαχον. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ θάρσυνον. νομίζεις γὰρ εἶναι μὲν (scr. με Ἄρη) εἰς τὸ βοηθῆσαι σοι. τῷ Ἄρει· ἄκρως καὶ ἀπειλητικῶς βλέπω πρὸς τὸ βιαζόμενον. Illa τῷ Ἄρει—βιαζόμενον om. G. — 36 αὐτὸν V. ἑαυτὸν Θ. Ald. ἂν R. — 38 vix dubito quin a scholiaste scriptum fuerit ἀρείως καὶ ἀπειλητικῶς, Martis in morem, et comminatorio vultu. Suidas: Βλέπειν γὰρ ἄ. δ. μ' Ἄρη. ἐπὶ τῶν ὑπισχυομένων παντὶ σθένει πράττειν (Mich. Apostol. συμπράττειν, nihil amplius addens) καὶ συνάρασθαι πρὸς βοήθειαν. δόξεις με, φησὶν, Ἄρεα ὁρᾶν κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν· ubi primum post πρακτικὸν illud ἄκρως non comparet: deinde ἀντὶ τοῦ perperam, ut puto, deest: tum laciniam ed. Juntinae [et Regii], quod raro fit, excerptam vides. Notandum autem est, triplicem afferri interpretationem, unam alteramque pravam, tertiam satis commodam. HEMST.

329. Non constabat iudicium merces, vel salariū; sed id pro temporis ratione mutabant: scilicet aut ipse populus Atheniensis, aut populi moderatores et demagogi. Ἰστασθαι in eadem re sapienter usurpat, ad Nub. v. 860; ad Av. 1540: οὐχ εἰστέχει δὲ αὐτοῖς τὸ τριώβολον· Hesych. in Δικαστικόν: οὐ μέντοι ἔστηκεν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο· quod ab Aristotele sumtum in Atheniensium Rep. scholiastes ostendit ad Vesp. v. 682. HEMST. Mercedem iudicium permiscet scholiasta cum mercede concionis populi, de qua loquitur Aristophanes. DIND. — 47 ὁ om. Θ.

330 R. illa οὐδεὶς ἐδίκαζεν—οὐκ εἰσῆρχετο in principio scholii ponit. Sic etiam Reg. incipit ἐν τῇ ἐκκλ. οὐδεὶς etc. — 51 Suidas habet ὥστίας in v. [quem locum om. cod. Paris. A.], ubi priora huius adnotationis descripsit paulo plenius; posteriora totidem verbis in Τριώβολον, omissis ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δέ. HEMST. ὥστίας R. Reg. ἔξω ὦθην τὴν ἐρχομένην R., quasi ἔξωθεν ὦθην voluisset. Sed ἔξωθεν Suidas. — 52 ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ om. R. — 53 ἐπέβη τῶν ξέ' ἐτῶν. ὅσοι οὖν τελ. Reg. φανερόν τι, certum quid. φανερώς Reg. — 6 πάντοτε om. Θ.

331, 11 παραχωρῆσαι uterque codex. Correxī ex G. et, qui παραχωρῆσαι με habet, V. DIND. Regius παραχωρῆσαιμι. καταλείψαιμι om. V. G.

332, 14 κατὰ τοῦτου Dorv.

338, 24-26 sic in V., διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἀργούς καὶ ἐν τοῖς κουρείοις καθημένους καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἱατροῖς ποιουμένους τὰς συντυχίας. τούτου ἔνεκεν εἶπεν ἐν τοῖς κουρείοις. — 25 καὶ pro ὡς, et κουρείων καὶ ἀργούς R. ὡς ἀργούς ὄντας καὶ διημ. ἐπὶ τ. x. Reg. καὶ ἐν Hemst. καὶ οὐκ ἐν V. Θ. Ald.

— 26 ποιουμένων Θ. Ib. ἐργαστήρια ἦσαν τὰ κουρείᾳ Paris. Reg. — 30 μπαρμπερεία, id est βαρβερεία: de quo v. vide Ducang.

342, 35 Σκόπει V., non G. — 36 Ἄλλως. οὐκ ἀκολ., 37 ἀγωγῇ V. ἐπὶ—βλέπος om. G. — 42 φίλοις τῶν οἰκείων χρηστῶν Reg.

345, 46 τῆς εὐπραγίας Θ.

347 R. habet θεός: ἢ ὁ Πλούτος ἢ ἄλλος τις τῶν θεῶν.

349 in Dorv. λέγοντες—τὸ δὲ λέξας ἀντὶ τοῦ λέγε ψυχρόν· ἔχει δὲ οὕτω· λέγε ὅτι φῆς ἀνύσας τοῦτο ποτέ, τουτέστιν εἰς διασάφησιν καὶ τέλος ἀγαγὼν τὸν σὸν λόγον. — 4 ἀντὶ τοῦ μέγας V. ἀνύσας: Σπεύσας om. Θ., qui 5 εἰς τὸ ἂν.

351, 10 ἐπιτρέψῃ Reg. — 11 λέγω om. Paris. — 12 παντελῶς. Ἄλλως. πάντα V. — 13 Ἀττικὸν δὲ τὸ καί μ' οὐκ ἀρέσκει, ὡς προεῖρηται (ad v. 69) Ald.

355, 25-29 nihil præter ἀντὶ τῆς ὑπὸ habet V., quod om. G. περισσῇ ἢ πρὸς. ἢ ἀντὶ τῆς ὑπὸ ὁρβόν. ἴδιον ἀνδρὸς ἐργασμένου Θ. In R. scholion adeo evanuit ut hæc tantum legi possint. . . . πρὸς ἀνδρός. περισσόν. . . . ἀν. . . τῆς ὑπο. . . .

358, 33 ἀντὶ τοῦ μεταμέλη φροντίζεις V., quæ om. G.

359, 36 εἰληφε τοῦτο τὴν V. Θ. In R. nihil legi potest præter λείπει.

361, 41 Ἀπὸ δυσπετείας V., qui 42, Ἄλλως. οὐδεὶς etc. — 43 ὁ δοκεῖ V. Θ. — 46 ὕγιες Dindorfius addidit ex Platone.

363, 51 φράσαι Θ.

365 Dorv. versibus interpositum habet πρῶην δὲ χρηστὸς ὢν καὶ νῦν πανούργος ἐστί. Vel ἦν, vel omittendum erat καί. HEMST.

368 in V. δεδιώς (ἄλλως. δεδιώς G.) θέλει εἰπεῖν, ὁμοίως εἰ πεπανουργευσμένη.

369, 16 δὲ ἐστὶν ἐπὶ V. μάτην additum ex Suida s. Κρώζει et Οὐκ οἶδ' ὁ κρώζεις. Pro eo τὰ ἄνω habet V. θρυλούντων V. Θ. Reg. θρυλούντων R. Ald. ὥσπερ αἱ V. ἀπὸ τῶν θυρῶν· σὺ γάρ Reg. κορ. ἀντὶ τοῦ λέγεις R. — 17 περὶ τὸ κεκλοφ. με V. Θ. Reg. διαλέγει Reg.

370, 26 κοινωνῆσαι—εἴρηται, et 30 ἄθλιος εἰ καὶ x. habet Θ.

373, 33 & Δλ. Reg. Dorv. και Δλ. Junt.

376 Ναί οὐ θέλω et σύναπτε—κατηγορεῖς habet Θ., ex quo 39 τό μου additum.

377 om. Θ. In R. est λείπει ἀναλώματος.

379, 47 φράζας—πεφραγμένος et δὲ addita ex V. βυθός G. βυσός V. — 50 κοινωφέλιμοι τοῦ Θ. Ald., qui omittunt τοῦ εὐρημένου—κέρδεσι. Pergit V., τινὲς ὡς Ὀμηρος ἐπιπλήσας νήματος—βεθυσμένον. — 1 καταστάς Paris. — 2 ἔχω Dorv. δωρ. ἡμῶν Reg. — 4 ἐπιθυμητικῶς G. ἐπιθυμητικὸς V.

381, 5. Illud ἐξοδιάζειν recentioribus quidem Græcis perquam usitatum, sicut ex Ducangio in v. Ἐξοδος compertum habemus; sed longe tamen vetustius, quam viri docti sibi persuaserunt, et magno intervallo ætatem eorum, quos citant testes, scriptorum superans, atque adeo veteri Græciæ non prorsus ignotum: ut enim taceam LXX interpretes, marmorea testamenti tabula monumentum egregium in Gruter. Inscr. Ant. p. ccxvi sæpe suppeditat ἐξοδιάζει et ἐξοδιάζέτω. itidemque columna Sicula, quam mihi D'Orvillius a se descriptam ostendit: eis δὲ τὰν κατασκευὰν τῆς στάλας ἐξοδιάζει τὸ τριάκοντα μέρος· unde jure colligas Doribus in primis hoc verbum fuisse familiare, minusque mireris, quoniam eadem erat Macedonum dialectus, ad Alexandrinos pervenisse. Hinc ἐξοδιασμός, *erogatio*, in Gloss. Ἐξοδον, a quo vocabulo ista proficiscuntur, nonnunquam ita sumi monstrat Hesychii gl., Ἀνάλωμα, ἔξοδος· et narrator Theocriti 15, 35: verum insignis est tabulæ marmoreæ, quam ante designavi, locus p. ccxviii: γραφέτω δὲ καὶ τὰν ἔσοδον καὶ ἔξοδον τὰν γινόμενάν ἐπ' αὐτοῦ. Ex his aberrasse Suicerum liquet, qui ἐξοδιάζειν putaverit esse proprie, Sumtum ad exsequias impendere. De λογαριάζειν v. Ducangium et Vetus Rationarium: rarius apud Suidam ἀπολογαριάζω ad exponendum ἀπολογίζω adhibuit, et a Cangio prætermisum. HEMST. Conf. Valckenar. ad Adonias. p. 339, C. DIND.

383, 9 δέ ἐστι V. κλάδος ελαίας solum habet Dorv. « Pro ἐρίῳ πεπληγμένος Harpocrat. et Suidas posuerunt στέμματα ἐστεμμένος· plura dabit Jos. Wasse ad Sallust. p. 360. » HEMST. — 10 ελαίας κατεῖχον κλάδον Ald.

385, 14 ζωγράφος ἦν Paris. Reg. — 15 ἔγραφε δὲ Dorv. ἔγραφεν οὖν Paris. Reg., qui recte Εὐρυσθέα, non Εὐθέως. — 16 αὐτοὺς om. Dorv. — 18 περιειλημένος Reg. περιειλυμένος Dorv. κατεστεμμένος Plutarchus. — 24 γὰρ om. V. — 25 sq. Ἦρ. τὸν ἐκ. om. etiam Θ. — 26 ἔμφυτον Hemst. — 27 sq. ζωγράφος· κατὰ δὲ τινὰς τρ. V. Π. τραγικός· κατὰ δὲ τινὰς ζωγράφος Θ. Ald. — 29 Ἄλλως. Πάμφιλον μὲν addita ex V. — 33 φασιν ἀμ-

πέλου Θ. Addit Ald. περικλυτὸς δὲ ζωγράφος δ' Ἀπελλῆς. — 35 οὐδείς φαίνεται V. — 36 Ἡρακλέος Θ. hic et infra. « Ἡρακλέους θυγάτηρ est sine dubio Macaria, quæ pro salute fratrum Atheniensiumque mortem voluntariam subire non detrectavit. Pausan. I, 32, 5. Zenobius autem 2, 61, et schol. Aristoph. ad Eq. v. 1148 ipsis fere verbis conveniunt cum Apollodoro 2, 8, 1. Cui non lecti sunt Euripidis Heraclidæ? HEMST. » — 40 ἔγραφεν Ἦρ. V. — 41 θταν Εὐρ. Θ. Ald. — 44 αὐτῶ Θ. — 47 παίδων libri præter R. — 48 παρακολουθούσων λόγον ὑπεῖχον τῷ ἐγκλήματι Ald. παρακολουθήσαις τῷ ἐγκλήματι Θ. Sequitur in ed. Junt. [et Reg.] scholion futilissimum hoc, ὁ Πάμφιλος οὗτος εἰς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς μὲν Αἰγυμίου, ἀδελφὸς δὲ Δυμάου καὶ Δωρίου, ἀφ' ὧν φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι, Πάμφιλις, καὶ Δυμενεὺς, καὶ Δωρεῖς, ἀφ' ἧς οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον μίαν οὔσαν τῆς τετραπόλεως τῆς ἐπ' Εὐβοίᾳ, ἀφικνούνται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης (ἦτις Reg. Junt., quod correctum in ed. Basil.) καὶ Παρνασσῷ Δωρίδα ἐξάπολιν οὔσαν. ἔστι δὲ Ἐρινεὸν, Κύντινον, Βοῖον, Ἀλιαν, Κάρφαια, Δρυόπη. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἡρακλειδαῖς ἀναχωροῦσιν ὁμοῦ (οἴμαι Reg.) ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς Λακεδαίμονα (κατέρχονται addit Reg.), ὡς (ὡς δὲ Reg.) Πίνδαρος φησι « θέλοντι δὲ Παμφίλου. » De quo hæc annotavit Hemst.: « Ineptus aliquis, qui eximiam vetusti enarratoris observationem ad Pindari Pyth. 1, 121, Θέλονται δὲ Παμφύλου καὶ μὲν Ἡρακλειδῶν ἔκγονοι etc., Comici verbis, quibus cum plane nihil habent commune, illustrandis conducere stulte sibi persuasit: Πάμφιλον, ut exactius Aristophanis vel pictori vel poetæ tragico responderet, scripsit, quem omnes Πάμφυλον appellant cum fratre Dyma, Dymane vel Dymante, Ægimii filium. Ergo minus accuratum, quod de suo largitus est, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν· quanquam utrique cum Heraclidis ad occupandam Peloponnesum profecti tradantur. Nunc utrumque scholiasten paucis conferre lubet, ut, quid noster ille acutulus in altero corrumpendo sibi indulserit, pateat. Tale est ad Pindarum adnotationis initium: Πάμφυλος καὶ Δύμας καὶ Δωρος υἱοὶ Αἰγυμίου· ἀφ' ὧν Παμφυλὶς καὶ Δυμανὶς φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι· isti Doro, ne tribu a se orta miser careret, prospexit noster, posterosque tribuit Δωρεῖς. Ego Dorum Hellenis filium, itemque alium Neptuni cognitos habeo; Ægimii nulum, quippe qui, teste Stephano in Δυμῶν, ἔσχε δύο παῖδας Πάμφυλον καὶ Δυμᾶνα, καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους Ὑλλὸν ἐποίησατο τρίτον, χάριν ἀποδοῦναι ἀντ' ὧν Ἡρακλῆς ἐκπεπωκῶτα κατήγαγεν. Quocirca res ipsa diligenter considerata refingi jubet, Πάμφυλος καὶ Δύμας Δωριεῖς, υἱοὶ Αἰγυμίου. Sequitur

paulo post, sed alterius scholiastæ: Οἱ Δωριεῖς οἰκοῦντες πρ. τὴν Π. μ. οὐ. τῆς τ. τῆς ἐν Περραιοῖς, ἀφ. εἰς τὴν μ. Οἷτης καὶ Παρνασοῦ Δ. ἐξ. οὐσαν· ἔστι δὲ Ἐ. Κ. Β. Α. Κάρφαια (Σκάρφαια restituit Berkel. ad Steph. in Αἰαίαι· ego ferme malim Σπερραίαν), Δ. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἑρακλείδαις εἰς Λακεδαίμονα κατέρχονται· ubi primum facinus improbum admisit Comici scholiastes, qui ista præcedentibus agglutinauerit inserto ἀφ' ἧς, scilicet φυλῆς, atque ea ratione vere monstrum nobis chronologicum ediderit. Deinde pravum illud ἐπ' Εὐβοίᾳ, cujus erroris originem detexisse sibi videbatur Palmerius in corruptis Diodori codicibus 4, 67, in quibus sine controversia vitiose legitur Εὐβοίᾳ pro καὶ Βοιω, longe aliud remedium postulat: quum enim in Pindari scholiasta scribatur ἐν Περραιοῖς, inde levi negotio conficere licet ἐν Περραιοῖς· atque ita non multo inferius, Πίνδος δὲ Περραιοῖς ὄρος pro Περραιοῖς, vel Περραιοῖς, quod una tantum litera vitiatum exstat in Theocriti enarratore ad Id. 1, 67; sed optime lectioni restitutæ patrociniatur ipse Pindari schol. ad Pyth. 9, 27: Πίνδος γὰρ ὄρος Περραιοῖς (Περραιοῖς)· ἡ δὲ Περραιοῖς τετράπολις τῆς Θεσσαλίας· ubi Perrhæbia nobis occurrit Thessaliæ tetrapolis, haud sane diversa ab ea, quam hic commemorat, tetrapoli τῇ ἐν Περραιοῖς· nihil itaque minus est intelligendum, quam, quod Palmerius existimabat graviter scholiasten incusans, tetrapolis Attica; de qua si forte cogitasse credatur Aristophanis enarrator ob mendosam scripturam ἐπ' Εὐβοίᾳ et Atticæ mox factam mentionem, tanti erroris certe prorsus immunis est Pindari scholiastes. Meminit etiam Doricæ tetrapoleos loco valde notabili Strabo 9, p. 654. Inter utrosque Locros μέσαι Δωριεῖς· οὗτοι μὲν οὖν εἰσὶν οἱ τὴν τετράπολιν οἰκίσαντες· ἦν φασιν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἀπάντων Δωριέων· πόλεις δὲ εἶχον Ἐρινεὸν, Βοῖον, Πίνδον, Κυτίνιον· ὑπέρχεται δ' ὁ Πίνδος τοῦ Ἐρινεοῦ· παραρρεῖ δ' αὐτὴν ὁμώνυμος ποταμὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν Κηφισὸν οὐ πολὺ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸθεν· τινὲς δ' Ἀκρόφαντα λέγουσι τὸν Πίνδον. Pindi nullum in hac regione vestigium apud reliquos omnes inveniri miror: nam Melæ verba 2, 3, 58, in Doride Pindus, et juxta situm Erineum, in quibus emendandis solitam ingenii modestiam non approbavit magnus Pintianus, quum in omnibus, quæ viderit, exemplaribus abesse testetur Is. Vossius, pro spuris et ex Strabone suppositis habenda verosimillimum videtur. Quare dubito, an decipi se passus fuerit vir accuratissimus, et, quæ scriptor aliquis vetustus de tetrapoli Perrhæbica tradiderat, ad hanc posteriorem Doricæ gentis sedem transtulerit: cui

nostræ suspicioni mirifice favet Pindari schol. Præterea Ἀκρόφας a Stephano describitur πόλις μία τῆς Δωρικῆς τετράπολεως· qua quidem loquendi ratione neque in Ἐρινεὸς, nec in Κυτίνιον fuit usus: inter Ἀκρόφαντα vero et Homeri Κύφον Il. B, 748, nullum aliud discrimen statuo, nisi diversam vocum formam: parvus schol. πόλιν περὶ τὴν Περραιοῖαν exponit, et Straboni Κύφος Περραιοῖκὸν ὄρος ὁμώνυμον κατοικίαν ἔχον 9, p. 675, A: nam quod Stephanus duplicem facit, Perrhæbicam alteram, alteram Thessalicam, errore non vacat: huic autem idem atque Pindo contigit, ut montis, fluvii, oppidique juxta siti nomina non discrepent. Jam Dorienses variis acti casibus alias ex aliis sedes habuerunt; antiquissimas circa Ossam et Olympum in Doride, quæ postmodum Histiaeotis dicta: inde pulsi Perrhæbiam Pindumque incoluerunt, Macedonum quoque nomen gerentes: idcirco ex veteribus ad Lycophronem scholiis Tzetzes v. 1388, Λάκμων, ὄρος Περραιοῖας, ἐνθα ὄκουν Δωριεῖς· neque alibi quam his in locis est collocanda ἡ τετράπολις ἢ ἐν Περραιοῖς, ex qua tandem deveniunt ἐς τὴν Δρυοπίδα, quæ Pindari scholiastæ dicitur ἡ μεταξὺ Οἷτης καὶ Παρνασοῦ Δωρὶς ἐξάπολις οὐσα in sex urbibus numeranti Δρυόπην. Migrationes Doriensium, quas proposui, fide nituntur Herodoti, 1, c. 56, cum quo fere conspirat Andron citatus a Strab. 10, p. 729, A, et Stephano in Δωρίον. Ex his demum postremis sedibus profecti cum Heraclidis partem Peloponnesi occuparunt: idcirco Thucydidi Δωριεῖς ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαιμονίων 1, 107; 3, 92, qui quando tres tantum eorum urbes cum Diodoro recenset, Bæum, Erineon, et Cytinium, id scilicet indicio est, reliquas jam tum avulsas in alienam ditionem concessisse. Mitto errores Meursii Miscell. Lacon. 3, 9; 4, 6, aliorumque: hæc a nobis in transcurso duntaxat breviter delibata. Denique stupor enarratoris nostri ad finem importune inseruit, ἀναχωροῦσιν ἡμῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, quibus apud Pindarum ejusve scholiasten nihil exstat simile. Neque tamen propterea negavero, quosdam Atticorum Heraclidis fuisse comites susceptæ in Peloponnesum expeditionis: nam ita Tzetzes scribit ad Lycophr. v. 1388, μετέσχον γὰρ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς ἀποικίας τῶν Ἑρακλειδῶν. »

386, 50 γὰρ om. V. — 52. ἂν παρέσχον ἂν Ald. τινί. οὐδὲ ἔσπευδον τοὺς χρηστοὺς πλουτίσαι· ἐπειδὴ δὲ τοὺς δικαίους (τοῖς δικαίοις G.) προήρημαι δοῦναι Venet.

388 in V. inversus ordo scholiorum, συνωνυμεῖ — λέξω. Ἄλλως. ὁξυτόνως — προσλαβεῖν. — 7 Ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἀπηρτισμένος (sic V. non G.) ad-

dita ex V. — 8 δέ om. R. ἔστιν om. Θ. ἀμύγ., ὡς ἀπ. V. — 9 αὐτὸ R. sine δέ. In loco Herodoti libri, ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι χίλιοι εἰς τὸν Ἀράδιον κόλπον, omisso ἀπαρτί, quod post χίλιοι inseruit Wesselingius. — 10 στάδιοι R. et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 418, 16. στάδια V. Θ. Ald. ο' etiam Suidas. ἐβδομήκοντα Θ. χίλιοι recte gramm. Bekkeri. Scribendum igitur α. DIND. — 11 κραπαττάλοις R. κραταλοῦς V. Pherecratis locum integriorem affert gramm. Bekkeri, A. τί δαί; τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῷ δ' ἀξιοῖς; φράσον μοι. B. ἀπαρτί δὴ πού προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μάλλον. — 12 δὴ τοῦ προσλαβεῖν R. προσλαβεῖν gramm. Bekkeri. προσλαβεῖν R. Ald. προσλαβόν V. συνωνυμῇ δὲ Ald. συνωνυμοὶ δὲ Θ. — 13 pro ὡς καὶ Καλλίμ. in V. scriptum ἀρτιθεν ἂ βράλλει. Neque hoc neque ὡς καὶ Καλλίμαχος habet G. — 16 διεφθορίας, sic correxi scripturam codicis διαφορᾶς. Περὶ παρεφθορίας λέξεως hic liber vocatur ab Athenæo 9, p. 368, vel ipsius vel librarii errore. In διεφθορίας consentit scholiasta Avium 768. DIND.

394, 30 leg. ἀπελθὼν φθάρηθι, ut Reg.

395 Ἑστία θεὰ ἦν θυγάτηρ Κρόνου (sic etiam Reg.) — φύλαξ habet Dorv. — 35 ὃν εἰς Paris. εἰς ὃν Junt. εἰς ὃν εἰς Reg. — 38 fortasse τὸ λέγεις. In libro quem scriba transcribat, voci Ἑστίας verbum λέγεις, ut a poeta scriptum, male adhaerebat. Id librarius dicit se delevisse: recte enim habuit pro additamento glossatoris, quod debebat ἄνω κεῖσθαι, i. e. superscriptum esse voci Ἑστίας. SCHAEFER.

396, 41 αὐτὸν om. Θ.

397, 44 ἐφ' ἐκ., 45 περιτρέπειν, 46 περὶ τοῦ Schaeferus.

398, 47 Dindorfius addidit διαπέμπεις. Ὅτι om. V. — 48 Οὐ γὰρ V. οὐ—ῆλθε om. Θ. μετέσπειλαν Ald. διὰ ἀντὶ τῆς μετὰ habet R. Tum pergit, τὰ πράγματα ἐν τούτῳ. ὅτι οὐ μετεστελάντο—ῆλθε.

399 οὐκ ἐστὶ τὰ πράγματα οὕτως ἐν διαπέμπειν ἡμᾶς V. πράγματα ἐν τούτῳ ἐν τῷ διαπέμπειν ἡμᾶς G.

401, 1 αὐτός etiam Suidæ (s. Νώ) libri mss. αὐτόν Ald. et vulgo apud Suidam. — 2 χ super νό positum in codd. — 3 καὶ ἀντὶ Θ., qui 4 εἴρηται om.

402, 5 Ἐβλεπε Schaeferus. — 6 Τινί, ἡγουν om. Dorv. μᾶ γέ τινι Reg.

403, 8 τὸ λαμπρόν Θ.

404 in R. haec tantum legi possunt οὐκ ἀλόγως τα συναίρε . . (fort. κατὰ συναίρεσιν) υτός. — 10 Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλόγως V., qui 7 om. — 11 sq. ἐπίρρημα ἀπὸ τοῦ ἐτεὸς συνηρημένον V. ἐτεὸς ἀπὸ τοῦ ἐτεὸς Θ.

407, 25 τοὺς διδόντας Θ. Ald. Regius: Διαβάλλει γὰρ τοὺς Ἀθηναίους ἐνταῦθα ὡς μὴ περὶ τὰ μείζω ἀσχολουμένους, ἀλλ' εἰς οὐδενὸς ἄζια.

411, 34 καταθύσειν Θ. Paris. καταθῆσαι Reg.

414 om. etiam Θ. — 40. Ὀμαλισμός a grammaticis dicitur, quum vox aliqua non cum tono vel accentu, sed absque eo, velut appendix alterius, pronuntiatur, quod enclitici sic dictis contingit. Vel etiam quum vox quaedam eodem cum ceteris tenore absque figura interrogationis vel exclamationis pronuntiatur. Nam figurae ejusmodi faciunt ut vox aliqua tono et pronuntiatione prae reliquis emineat: quod contrarium est τῷ ὁμαλισμῷ, utpote quod proprie *complanationem* vel *aequationem* notat. Confer etiam scholiasten ad Ran. v. 490, ubi τὸ κατ' ἐρώτησιν et καθ' ὁμαλισμὸν inter se opponuntur. KUST. — 44 νῦν τε περισπ.—χροινικόν· ὁ μακρόν αἰε Paris.

415, 47-51 om. etiam Θ. — 52 παράδοξον solum habet Suidas in Θερόν. Cur εὐκίνητον exprobat schol., rationem dabit Etymol. p. 447, 30, et p. 453, 44: ταύτη γοῦν τοὺς μὲν ταχεῖς θερμοὺς λέγουσι, τοὺς δὲ βραδεῖς ψυχροὺς. Vide ad v. 561. HEMST. In V. hoc ordine, Πενία—Βλεψίδημον. Θερόν δὲ ἀντὶ τοῦ παράδοξον ἢ εὐκίνητον. — 1 ἢ πενία δὲ Θ. Ald. ὅτι ἢ π. Reg. παραβαλοῦσα R. ἐντεῦθεν παρελθοῦσα Reg. Ald.

423, 19 Ἐπ. τὴν διὰ τὴν Θ. Ald. — 20 Εὐριπίδου ἢ additum ex V. — 21 παρεισάγεται G. δὲ μετὰ Ald. δεινοπαθοῦσα G. — 22 καὶ ἐν Εὐριπίδῃ V. νεπτέρων Θ. Ald. ἱέρεται libri omnes. — 23 ἢ καὶ ἄλλως Θ. εἰώθασι γὰρ V. — 24 καὶ γὰρ τὰ Θ. Ald. ἐκ τραγωδίας· τὰ γὰρ R.

424, 27-29 om. Θ. — 28 εὔρ. γὰρ Paris. — 30 καὶ οἶαν Hemst.

425, 36 εἰσῆρχοντο etiam Suidas s. Τραγωδία. εἰσῆρχοντο Ald. — 37 τοῦ Hemst. τῷ Ald. — 40 sq. sic in V., διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μὴ εἶναι αὐτὴν κατὰ φύσιν φοβεράν, ἀλλὰ μάτην ἀπατώσαν ἡμᾶς. οἰμώζεται κλαύσει.

426 sine ulla fere mutatione descripsit Suidas in Πανδοκεῦτρια, et posteriorem partem in Καπηλίας. Originem vocis ἄμπελος non dissimilem tradidit Etymol. p. 86, 37, ubi delenda particula negans, ἢ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πηλὸν, quum edatur, ἢ μὴ ἔχουσα. HEMST. — 42 παρὰ τὸ R. ἀπὸ τοῦ Ald. ἐτυμολογεῖται δὲ πανδοκεῦτριαν (—τρια G.) παρὰ τὸ V. — 43 εἴρηται δὲ R. Ald. καπηλίας V. — 45 ἔμπελος V. non G. ἐν ἑαυτῇ Θ. — 47 καπήλισαν Paris.

427 in V. hoc ordine, κυρίως—κεκεῦσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ—ὀσπώλιν ἀντὶ τοῦ ὠα πιπράσκουσιν, ἀπὸ μέρους τὸ ὄλον. ἢ ὀσπρίῳλιν. λέκιθος γὰρ ἐστὶ εἶδος—γραός. — 48 alterum τοῦ om. Θ. Ald. «Horum minimam partem, ceteris vel neglectis, vel in suo libro non repertis, Lexico Suidas inseruit.» HEMST. — 49 λέκυθος Θ. — 50 λίπαι κεκεῦ-

σθαι V. sine τῷ. τῷ λ. τοῦ ὡσὺ κεῦθεσθαι Θ. λέκι-
θος ἔδος R. — 51 πίσος R. πίσος V. Θ. πίσον Ald.
πισσός Suidas s. Λέκιθος. Post πίσον addit Ald. ὅτι
ἐν Πίσᾳ τῆς Ἡλίδος κατακόρυς φέεται. Ib. διὰ τὸ
εἶναι λεκίθων ὡς ὁμοίαν V. — 52 ὁσπριόπωλιν R.

Θ. ὁλοῖ om. V., qui ὡς καὶ ἐν Λυσιστράτῳ. G.
Λυσιστράτῳ. — 53 κέρρηται τῇ λέξει addita ex R.
— 54 νῆ τὸν Δι' libri. — 1 τὸν om. Θ., qui ἐμβ. τὸν
λέκυνθον. — 4 ὁσπριόπωλιν in Dorv. ita scriptum,
ut discernere non liceat utrum ὁσπριόπωλιν sit,
an mendose ὁσπριόπωλιν pro ὁσπριόπολιν sit.
HEMST. πωλῶσα codex.

429, 11 λέγεις· ἐστὶ δὲ τοῦτο Dorv. — 12 λέγετε,
ὅτι Schæferus. λέγεται, ὅπερ codex.

431, 19 ὅπου—ἐνέβαλλον V., qui 20 τούτῳ om.
ἀγκίνοι Θ. ὄγκινοι Suidas s. Βάραθρον. — 21 sqq.
vide de hac fabula Lobeck. Aglaoph. p. 659. —
22 ἐνέβαλλον etiam Suidas. ἐνέβαλλον Θ. Ald. ἔλεγεν
Θ. — 23 ἡ μήτηρ Θ. Ald. — 24 καὶ πάντες τὴν Θ.
— 26 θεὸς Θ. θεῶν V. ἴλεων (ἰλέω Θ.) ταῖς θυσίαις
Θ. Ald.

432 πρέπει. ἡγουν συντόμως Θ.

435, 34 γυνή Dorv. Paris. Reg. ὁλοῖ Junt.
δολοῦν Paris. (« Vid. Suidas v. Ἀπόλλεσσας τόνονον. »
BAST. nott. mss.) ὁλοῦν Dorv. τελοῦν Reg. Junt.

436 V. incipit ab ἥτις, et post ἡμῖς στον l. 45
ponit, Ἄλλως. ἡ παρακλέπτουσα με ταῖς κοτύλαις.
— 41 φησί om. V. μικρομετροῦσα Θ. Ald. κοντός
recentioris Græcitatē vocabulum est *breve* s.
parvum significans. — 42 ταῖς μεταφοραῖς. Intel-
ligo mensurarum subdolas immutationes: illa
caupona Blesidemum minorem pro maiore
mensura subjiciendo deceperat. HEMST. ἡ—δίδω-
σιν om. etiam Θ. — 43 πεποιηχότος V. Θ. — 49
πρæstat καρτερούλαις, quod ex codice Parisino
protulit Ducangius, licet καρτελοῦραν ex Nice-
phoro Blemmyda addiderit. Vide infra ad v. 737
in fine. DIND.—52 ἰσχύον Schæferus collato Hom.
Il. E, 305. ἰσχύον Paris.

438, 3 ἡ V. Θ. ἡτοι Ald. om. R. — 6 ὅτι ἡ πε-
νία ἐστίν, ἀκούσας ὁ Βλ. ἔφευγε Dorv.

440 om. etiam Θ.—16 ἀντὶ τοῦ οὐδ. V. om. G.

442, 18 Ἐν τινι τρόπῳ. Glossator videtur ante
oculos habuisse alteram scripturam οὐδαμῶς
[quæ est in Regio, sed sine gl.]. SCHÆFER.

443, 19 sq. Ἀπολέσθαι—δυνάμενον om. Θ. ἐξο-
λέσαι δυνάμενον ἢ ἀπολέσθαι ὀφείλον ἢ ἐξολοθρευτι-
κώτερον V. ἀντὶ τοῦ ἐξ. R. — 20 ἡ χεῖρον Suidas s.
Ἐξωλέστερον, pro verbis ἡ—δυνάμενον.

445, 25 Παντελῶς, πάννυ, σφόδρα, ἡ πάννυ πολὺ.
καὶ Θουκ. ἐν α V. καταπαλὺ. καὶ Θουκ. ἐν α Θ. —
26 καὶ om. V.

447, 32 παρὰ τὴν (τὸ τὴν Θ.) ἔραν, δ σημαίνει

τὴν γῆν Θ. Ald. δ σημ. τ. γῆν om. Suidas s. Ἐρη-
μος. Sequentia om. etiam Θ., « quibus non dis-
similia tradit Thom. Mag. in Ὅποι. » HEMST. —
35 sq. γράφεται. ἐπὶ δὲ στάσεως διὰ τοῦ η. καὶ τοῦτο
ὁῖον ἐκ Reg.

448, 43 προμαχέσασθαι τοῦ θεοῦ Reg.

449, 44 μαχόμεθα αὐτῇ post ἐνδείας ponit Θ.
αὐτὴν Dorv. γάρ om. Θ. — 45 τῆς ἀδικίας Dorv.

450, 47. Voci ὅπλον pro lorica locus concedi
debuerat in Glossario Ducangii. Sic apud Mau-
ricium in Strat. atque alios usurpatur. HEMST.—
48 σουσάνιον, conf. ad schol. Nub. 70.

451, 50 sqq. Eos ferit hæc observatio, qui ab
Atticis ἐνέχυρον singulari numero usurpari nega-
bant: Thom. Mag. in v. Suidas ordinem inver-
tit: οὐ μόνον ἐνέχυρον φασίν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρα,
cetera nostri scholiastæ fideliter exscribens.
HEMST. — 52 ὅτι om. V. — 54 μὴ ἐνέχυρα V. —
1 δέον γὰρ εἰπεῖν Ald. ἔδει εἰπεῖν R. ἔδει δὲ εἰπεῖν Θ.
ὅτι om. R. — 2 πολέμοις Θ. Ald., qui omittunt
οὐκ. Sequentia εἰκότως—τίθεασιν om. etiam Θ.
εἰκότως εἶπε τίθ. Reg. Dorv. — 3 δεικνύς ὡς οἱ πέ-
νητες διὰ παντὸς δανείζονται. Dorv.

453, 6 προπερισπῶσιν R. et Suidas s. Τρόπαια
et Etym. M. p. 769, 16. Legebatur περισπῶσιν.
— 6 ὡς et sequentia om. etiam Θ. Est recentis-
simi grammatici annotatio, cuius pars prior ὡς
παρά—οὐραῖον ex Gregorio Cor. sumpta est p.
21-23. DIND.—11 σφίσιν ἡ τοῦτο Hemst. σφίσιν
τοῦτο Ald. σφίσιν οὕτω Greg. Cor. — 13 seqq. ἐστὶ
δὲ τρ. sunt in Dorv., sed mendis infecta, et in Reg.

454, 21 καθαρμάτους δὲ codex. — 23-27 om.
Θ. — 24 λιμοῦ Ald. Correctum ex Thoma M. s.
Καθάρα. — 27 φλέγχεσθαι, 28 βδελύματι Dorv.

456 om. etiam Θ. In cod. Parisino scrip-
tum παθητικῶς μὲν δοτ. συντ., ἐνεργ. δὲ αἰτ., δ
καὶ ἀγνοοῦντες τινὲς λοιδορεῖς κτλ. Unde δ pro vul-
gato εἰ ἀσιν. DIND. ἀγνοοῦντες om. Ald., habet
Junt. — 36 τινες ἐνταῦθα, τὸ ἡμῖν οὐ πρὸς τὸ ἐλ-
θοῦσα, ἀλλὰ πρὸς τὸ λοιδορεῖς συνάπτουσι Reg.

466 sic in V., τότε, φησί, κακὸν ποιοῦμεν μέλ-
λοντες ἐκβάλλειν σε ἐπιλαθοίμεθα. Ἄλλως. εἰ τοῦτο—
ἐπιλαθοίμεθα, μέγα ἂν ὀράσαιμεν κακόν. — 1 εἰρη-
κῶς Θ. εἶρηκεν ὡς Ald.

468, 9 τὸ αὐτοῦ Hemst. τὸ αὐτό Reg. Junt. — 11
ἐκ τοῦ π. E.

469 om. etiam Θ. V. habet οὐκ ἀποδέδωκε σύν-
ταξιν—δοκῇ. ἀλλὰ (scrib. ἄλλως.) σχῆμα τοῦτο Ἀτ-
τικόν, ὃ καὶ Ὀμηρὸς ἐχρήσατο, ἀλλ'—Ἀχαιοί· ἀρ-
σαντες κατὰ θυμὸν καὶ τὰ ἐξῆς. τοῦτο οὖν ἐμμήσατο
τὸ σχῆμα. — 14 ἡ ἐν ἀρχῇ τίθεται Reg. Dorv. ὡς
ἐν τῷ ὅπως Reg. Pergit Dorv. ὡς τὸ ὅπως μὴ ποιή-
σεις τὸ δὲ νοοῦμενον, ἔξωθεν τοῦ σκοποῦ ἡγουν ἐν τῇ
μέσῃ· ὡς ἐνταῦθα· ἡ ἐν τῷ τέλει ὡς ἔχει etc. —

18 καὶ γὰρ καὶ Reg., qui post σκαῖον sequentia omittit. — 25 ἀνταπόδοτον Ald. Correctum in ed. Basil. Bastius in notis mss.: «Sed quidni leg. ἀνταπόδοτον, quod exhibet schol. ad Aves v. 7, omnesque codices Gregorii Cor. vide Koen. p. 19.» — 29 πρότερον referendum videtur ad τὸ πρῶτον versus præcedentis. SCHÆFER.

470, 33 post Ὀμηρικῶν pergit Θ., ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί. οὐ γὰρ ἀποδέδωκε — δοκῇ. Ib. δώσωσι, 34 δώσω R. προσυπακουστέον τὸ additum ex Θ.

474, 41 λέγοντας si scripsit glossator, ante oculos aut habuit aut habere sibi visus est ἀμαρτάνοντας. SCHÆFER. λέγοντα Regius.

476, 45 sq. Τοῦτο—οὐσης om. Θ. — 46-48 τύμπανα, βάκλα, παρὰ τὸ τύπτειν. κύφωες ξύλα οἷς τύπονται ἐν V. Bastius in mss.: «Suidæ codex Sangermanensis 177: Βάκλα, τιμωρητικὰ ὄργανα, λῶροί τινες.» Est baculum. — 46 ἐν οἷς Suid. in Τύμπανα, βάκλα παρὰ τὸ τύπτειν· ξύλα, ἐν οἷς ἐτυμπάνιζον· ἐχρῶντο γὰρ ταύτῃ τῇ τιμωρίᾳ. Probat, accedente Kustero, Gatakerus Adv. Misc. c. 46, p. 912, B, Suidam vicissim e scholiaste supplendum monens: neutrum mihi placet. Duplicem τῶν τυμπάνων potestatem scholiasta tradit, primam equulei, sive stipitum ita constructorum, ut iis astricti illigatique rei membris expansis distenderentur, totoque corpore plagis paterent: eo spectat, ἐφ' οἷς· alteram fustium, quibus cædebantur: solam posteriorem, seu de industria, sive potius verba scholiastæ minus intelligeret, quod potius credo, Suidas adnotavit: quapropter ut hic commodè scripsit ἐν οἷς pro οἷς, sic ille non minus bene ἐφ' οἷς. Hemst. — 49 τιμωρούμενοι. ἔστι δὲ σύνδεσμος V. — 50 Hesych.: Κάλιον, κυνάριον, βακτηρίδιον. Κάλιος, τὸ δεσμωτήριον, καὶ ξύλον, ὃ ἐδέοντο. Καλιῶσαι, πατάξαι· nam quod præcedit πράξαι, ex hoc verbo corruptum auguror, atque ideo rejiciendum; intellige vero *percutere fuste*, vel *ligno*, quod Græcis καλόν. Idem in Κύφων quæ protulit, quamquam resectis pluribus sunt imminuta, adeo parum a nostro scholiaste distant, ut ab eodem fonte uterque videantur hausisse: legendum autem, Κύφων, ὅνπερ ἔνιοι κυνάγχην καλοῦσι· quod, si conferre libeat voces Κυνάγχη et Δερριστής, vix in dubium vocari poterit; ad medicorum certe συνάγχην vel κυνάγχην nullum est, quo deducamur, in verbo κύφων vestigium. Hemst. κάλων V. ὀνομάζουσιν, vulgo post κλοιὸν lectum, huc transpositum cum R. et Suida. — 51-3 sic in V., τάσσεται δὲ—καὶ τυφάνισμός καὶ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. οἱ δὲ κύφωες οἷς κύφειν ποιοῦσι τὸν κρινόμενον. οἱ δὲ δεσμολογῶντες, εἰς οὓς οἱ ὑπεύθυνοι τοὺς τρα-

χίλους ἐνέβαλλον καὶ διὰ τοῦτο ἡναγκάζοντο κεκυφέναι. τὸ δὲ ἐξῆς ὃ βασανιστήρια ξύλα ἔστι ἐν οἷς ἀναβαίνοντες ἐτύποντο, τὰ λεγόμενα βάκλα. Ἄλλως. κύφωες εἰσι τὰ ἔρανα ἃ ἐπιτιθέασιν ἐν τῇ τραχήλῳ τῶν καταδικασθέντων· ἐνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἀνθρώπος κύφων ὀνομάζεται — 51 ἐνθα Θ. δὲ om. R. καὶ ἐπὶ R. V. — 2 ἀναγκάζεσθαι Θ. Ald. — 3-5 διπλῶς—δύνασθαι om. etiam Θ. et Suidas. — 5 ἢ ἄλλως Θ. Ald. τύμπανα βάκλα παρὰ τὸ τύπτειν. κύφωες δὲ ξύλα εἰσὶν R. ἔστιν Ald. — 7 καὶ—κύφειν om. etiam Suidas. — 13 ἀξία αὐτῇ. ἔστι δὲ τὰ τύμπ., 14 ἐτυπον. ὡς δ' ἔνιοι, βάκλα. ἔστι δὲ καὶ τύμπανον εἶδος ὀργάνου κρουστοῦ ψόφον ἀποτελοῦν ἐν τῇ τύπτειν. κύφ., 15 ζυγῶ βῶων, ὅς κατὰ τοῦ τραχήλου τῶν καταδικῶν τιθέμενος κύπτειν αὐτοὺς παρεσκεύαζε, διχόθεν αὐτοὺς κολάζων, τῇ τε τοῦ τραχήλου πιέσει τῇ τε μηδαμῶς αὐτοὺς ἀνανεῦειν ἐὰν Reg.

480, 23 Ἐπέβαλον γὰρ ποτε V. — 25 τῇ ante τιμωρίαν addidit Hemst. Post τιμωρίαν in Θ. et Ald. sequuntur εἴθιστο—κρινόμενων, quæ scholio v. 482 Dindorfius addidit auctore V. Una cum præcedenti τῇ δίκῃ δὲ τῇ τιμωρίᾳ om. R. et Suidas s. Τίμημα. — 30 seqq. ἐπειδὴ ὀφείλεται τιμωρηθῆναι σε, ἐὰν ἡττηθῇς, τίνα κολάσιν ὑπόσχῃς. — πρὸ τῆς κρίσεως, ὡς τ. ἡττ. δοίῃ, ἐπιγράφειν δὲ, ἡγουν ἐπὶ τῇ πρ. — τοιάντε τιμωρίαν, ἢ βίου τύχως (sic) ἀφαίρεσιν ἢ κεφαλῆς Paris. In Regio prorsus ut Junt. — 31 ὑπόσχῃς Reg. ὑπέσχῃς Junt. «Nihil tamen est unde pendeat ὑπόσχῃς, nisi pro τίνα simul scripseris ἴνα. Sed verius arbitror, τίνα κολάσιν ὑπέξεις. Est autem scholion hocce recens, et plane nugatorium, cujus auctor, dum formam judiciorum apud Athenienses penitus ignorat, insulsam distinctionem comminiscitur inter γράφειν et ἐπιγράφειν, quasi hoc foret, *iterum litem aestimare vel taxare*, designato jam pœnæ genere quod scilicet prius fuerat omissum. Hemst. — 32 πρὸ Reg. πρὸς Junt.

482, 39 αὐτὴν προστιμίαν Ald. δὲ om. R. — 41 Ἄλλως. τιμωρίαν addita ex V. — 42 ἥδη καὶ V. Θ. καὶ om. Ald. et fort. R. «Scribendum videtur ἥδη εἶναι.» DIND. ὀριούμενον Θ. Ald. et fort. R.

483, 46 ἔξοδον Θ. δὲ Suidas s. Ἰκανός.

485 in Dorv. inter versus ad πράττοντ' legitur adjectum πάσχοντι, vitiose pro πάσχοντε· margo rationem exponit: πράττω καὶ τὸ ποιῶ, καὶ τὸ πάσχω· tum sede sua dimota paululum observatio huc revocari debet: Τοῦτο διπλοῦν· ἢ ταχέως πείσεσθε τοῦτο· ἢ ταχέως ποιήσετε τοῦτο πρὸς με ἡττηθεῖσαν· ubi, quæ deterius aliquanto scribebantur, correxi. Igitur ambigua sententia hæc capi voluit: *Quin vos, quam potestis celerrime, id agite, ut alterutra pars ex conditione pœnam*

*patiat*ur : quid enim quis causæ dicat, cur, quando victus fuerit, legem propositam subterfugiat? Hæc ille. Primus autem scholiasta verba Comici istum in modum intellexit : *Pos enimvero nullam interponite moram, quin mortem statim oppetatis* : Paupertas, inquit, hoc ut e vestigio faciant, per jocum hortatur; nam, si causa sint superiores, non amplius justum fuerit eos morte plecti. Alter ab illa ratione multum discedit, tali pacto sensum enucleans : *Me ut in hac lite vincatis, omnino fieri non potest : quod si tamen fiat, nihil erit iniquius : quid enim est tandem, quod ad causam meam arguendam jure quis proferat?* HEMST. — 3-7 sic in V., οὐκ ἂν με—νικήσητε, οὐδέν ἐστι δίκαιον ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπάρχει δίκαιόν τι (τι om. G.). — 5 ἀπελθόντες delet Dobræus. — 7 γε om. Ald. — 8 sq. τοῦτο διπλῶς νοεῖται· ἡ ὅτι ταχ. Reg.

487 om. Θ. — 13 sq. Κομμάτιον—τέταρτον infra post δακτύλον l. 19 ponit V., qui est om. — 14 τὸν δ V. εἰς τὸ τέταρτον Ald. — 17 τετρασύλλαβον R. V. — 18 εἰς συλλαβὴν om. V. δέχεται δὲ τὸ ἀναπαιστικὸν κατὰ πάσας χώρας ἀνάπαιστον Ald. — 19 καὶ om. R. V. σπονδαῖον ἱαμβὸν R. ἱαμβὸν καὶ δακτύλον libri quidam Hephæstionis p. 44. Post hæc R. ponit χρὴ λέγειν ἡμῶς ἀντιλέγοντας. Reg. : Ἔστι δὲ ἀναπαιστικόν, οὐχ ὅτι πάντας τοὺς πόδας ἀναπαιστούς ἔχει, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ὅτι πλεονάζουσι, καὶ ἐτι μᾶλλον διὰ τὸ ἐκ παντὸς τὸν τελευταῖον ἦτοι ἔ' πόδα τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς ἀνάπαιστον εἶναι. ἐπιδέχεται δὲ διὰ μέσου ἀδιάφορον καὶ σπονδαῖον, ἱαμβὸν τε καὶ δακτύλον. — 22 καταληκτικῶν ριὰ Reg. — 24 πρὶν καὶ Ald. — 28 σεληγνοντῶ Ald. Correctum ex Hephæstione.

488, 37 χυνοῦδες Θ. — 38 τῇ πενίᾳ μὴ καταμυλακισθῆτε V.

493, 50 sq. Βούλευμα ἡ ἰδίως ἐκάστου γνώμη, βούλημα δὲ ἡ δημοσία γνώμη V. τὸ δημόσιον R. et Suidas s. Βούλευμα. Paullo rectius autem dixisset βούλημα esse τὸ ἴδιον, βούλευμα autem τὸ δημόσιον. DIXO. Sequentes infimæ ætatis grammaticorum annotationes om. etiam Θ. — 3 δηλοῖ. Structura labat : fulciendam opinor hoc pacto : δῆλον ἐκ π. τ. σημαίνειν, sive potius σημαίνον. HEMST. — 14 οἱ πονηροὶ etc. Hæc paulo maculatus ora cod. Dorv. [et Regii] ostendit e regione v. 502, 503 : Ἰδόντες γὰρ οἱ πονηροὶ τοὺς ἀγαθοὺς διὰ τοῦτο εὖ πράττοντας, ἐβελήσουσιν τὸν πρῶτον [πρόσθεν Reg.] ἀφέντες βίον [addit Reg. μεταπεσεῖν ἐπὶ τὸν ἀμείνω]. ἵνα δ' αὐτὸ εὖ πάθωσιν. Ex scholiis editis, quæ loco aptiore collocantur, emendati sunt facilia. HEMST. — 22 δὲ σημειοῦ vel σημειώσαι Hemst.

496 φυγεῖ. Mira neque usquam mihi, nisi hoc loco, lecta futuri forma. SCHÆFER. Reg. recte φύγῃ.

505 sic in R., Οὐκοῦν εἶναι φημι ὁδὸν ἦντινα ἰὼν ὁ πλοῦτος βλάψει ταύτην καὶ ἀγαθὰ μείζω ποιήσῃ. Ἄλλως, τὸ οὐκοῦν ἀποφατικόν ἐστὶ ἐπὶ ἐὰν βλέψῃ—κακοδαίμονία εἴη. Ἄλλως. οὐκ ἐπιλύσει ταῦτα ὁ πλοῦτος, ἦν ποτε βλέψῃ, φημι εἶναι ὁδὸν, ἦντιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ μείζω ποιήσῃ. — 53 εἰ παύσει Dobræus. ἐπιλύσει libri. « Hoc unum est intricatissimorum in hanc fabulam scholiorum. Illud ἐπιλύσει aut mendo laborat inveterato, quod sine membranis integrioribus plane tolli nequeat, aut ejusmodi versus Aristophanei scripturam postulat : Οὐκοῦν εἶναι φημι (ἐπιλύσει ταῦτ', ἦν βλέψῃ ποθ', ὁ Πλοῦτος) Ὅδον etc. Neutiquam esse aio (solvat eas difficultates et discutiet, si visum tandem aliquando recuperarit, Plutus) viam etc., quorum ut structura est molesta, ita sensus satis perspicuus : ergo reformandum videtur hoc loco : ὁ νοῦς, οὐκοῦν (ἐπιλύσει—βλέψῃ) φημι etc.; hujus autem scholii finis est statuendus in ἀμετρος l. 2; exinde aliud incipit : Ὁ νοῦς δῆλος ἀναβ. ποιῆσαι· quod ego metuo ne quadam parte sit mutilatum : οὐκοῦν certe legi debet, et ἀγαθὸν τι μείζον· forte etiam, λέγω δὲ ὅτι etc. Vix autem dubites quin illud ἦ ἵν, quod restituendum putavi, hujus enarratoris auctoritate firmetur. Sequitur l. 5 sq., Ἐὰν δὲ τις προσθεῖη—πορίσειεν, iterum ab alio profectum; quippe qui sententiam eum in modum explanet ut poscat οὐκοῦν· ceterum sicut absurdissimam lectionem pauloque post merito notatam invenit, Οὐκοῦν, εἶναι φημι, παύσει ταῦτ' ἦν βλέψῃ ποθ' ὁ Πλοῦτος, Ὅδον, ἦντιν' ἰὼν, τοῖς ἀνθρ. etc., ita fieri non potuit aliter, quam ut explicationem promeret non dissimilem. Eandem prorsus illi scripturam habuerunt, quibus γὰρ extrinsecus asciscendum videbatur; tametsi ratione paulum diversa ordinem orationis constituerent. » HEMST. Primus scholiastes legit οὐκοῦν εἶναι φημι· εἰ παύσει ταῦτ' ἦν βλέψῃ. ἐπιλύσει error scribæ pro εἰ παύσει. Secundus, incipiens, κακόμετρος δὲ οὗτος, οὐκοῦν εἶναι φημι, παύσει ταῦτ' ἦν βλέψῃ. Illi autem, qui illo iudice plane ἀμετρως legebant, forsitan exhibebant φημι, παύσει ταύτην ἦν βλέψῃ. In istis l. 9, τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικόν (quam vocem male, ut puto, in ἀποφατικόν mutat Hemsterhus.), major difficultas. Nam verba, ἀποφαντικόν ἐστὶ οὐκέτι κακοδαίμονία εἴη, satis clare indicant lectionem vel, φημι ἢ παύσει ταῦτ', ἢ—vel, φημι παύσει ταῦτ' ἦν—certe ταῦτ', non ταύτην : nisi forsitan ad ταύτην arcessebat homo futilis κακοδαίμονίαν ex v. 501. His vero interjecta manifestò explicant aliam lectionem, εἰ παύσει ταύτην. An legendum, τὸ οὐκοῦν ἀποφαντικόν—πλοῦτος, οὐκέτι κακοδαίμονία ἂν εἴη :—Τὸ ἐξῆς· οὐκοῦν—ὁ Πλοῦτος βλέψας (vel

βλάψας) παύσει ταύτην τὴν Πενίαν. Hic scholiastes legisse videtur, οὐκοῦν εἶναι φημι, ταύτην παύσει βλάψας—, certe voculam post φημι omittit, ut liquet ex istis, καὶ τὰ ἀγαθὰ etc., collatis cum fine scholii secundi. Vel potius, ὅτι, ἐὰν βλέψῃ ὁ Πλούτος, οὐκέτι κακοδαίμονιά εἴη: — τὸ ἐξῆς· οὐκοῦν—Πλούτος βλέπει, παύσει ταύτην, καὶ τὰ ἀγ. Ut hic legerit, οὐκοῦν εἶναι φημι, παύσει ταύτην, βλέπει. Aliud incipit l. 13, Ἄλλως. οἱ γράφοντες—. Lectio, quæ reprehenditur, οὐκοῦν εἶναι φημι παύσει ταύτ' ἢν βλέψῃ, eadem est quam habet scholiastes secundus. Ipse schol. legit, φημι' ἢ παύσει ταύτ' ἢν βλέψῃ, plane ut nostræ edd. Ceterum omnes οὐκοῦν et ἦντιν—Μεῖζω scil. explicant ut Hemsterhus. et τις de suo supplent, non e textu citant, ut in Pac. 567, ubi vide. Omnis tentatis redeo ad primam suspicionem, corrigendum in tertio scholiaste, ἰὼν ὁ Πλούτος, βλάψας [παύσει] ταύτην, ut ille legerit, Οὐκοῦν εἶναι φημι, παύσει ταύτην βλάψας. — In scholii initio an legendum ὁ νοῦς pro ὅτι? vel, ὁ νοῦς ὅτι? — Ceterum non puto alius interpretis esse τὸ ἐξῆς etc. DOBRÆUS Adversar. vol. 2, p. 140 sq. In codice Harleiano 5725 scriptum οὐκοῦν εἶναι φημι' ἢ παύσειτο ταύτ' ἢν βλέψῃ—ἦντιν τοῖς ἀνδρῶν ἰὼν ἀγὰρ ἢν μ. π. cum scholio alius manus, ἢ σύνταξις οὕτως· οὐκοῦν παύσει ταύτ' ὅτε ὁ πλοῦτος ἐὰν ἀναβλέψῃ. ἦντιν ὁδὸν ἐλθὼν—πορίσειεν ἢν τοῖς ἀνθρώποις μεῖζω ἀγαθὰ. προτάττει (forsan πρόταττε vel προτακτέον) τὸ εἶναι φημι, ἀντὶ τοῦ, δυνατόν τοῦτο λέγω. πολλοὶ δὲ ἀγνοοῦντες οὕτω συντάσσουσιν, λαμβάνοντες γὰρ ἔξω (leg. ἐξωθεν) πρὸς τὸ φημι etc. Legebat ineptus ille οὐκοῦν, εἶναι φημι, παύσει ταύτ' ἢν βλέψῃ—ἦντιν'. Sequitur alia annotatio etiam recentior, ὃ Τζέτζη, οὐκ ἔστιν ὁ στίχος κακόμετρος. σὺ γὰρ εἶναι φημι γράφεις· διὰ τοῦτο καὶ ἄμετρον αὐτὸν ποιεῖς καὶ οὐδὲ συνταχθῆναι δυνάμενον· Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἐγὼ εἶναι φημι' ἢ γράφομεν etc. DOBRÆUS in annot. ad Porsonum. Reginus: Ἡ σύνταξις οὕτως· οὐκοῦν, ἐὰν βλέψῃ ποτὲ ὁ Πλούτος, φημι εἶναι ὁδὸν, ἥτις παύσει ταῦτα, ἦντιν' ἰὼν καὶ ἐλθὼν ὁ Πλούτος δηλονότι βλέπων γενόμενος πορίσειεν ἢν τοῖς ἀνθρ. μ. ἀγ. ἵνα δὲ μή τις εἴπῃ ὡς ἀδύνατον εἶναι ἀναβλέψαι αὐτὸν, προτάττει τὸ εἶναι φημι, ἀντὶ τοῦ δυνατόν εἶναι τοῦτο λέγω· ἵνα τῷ μέλλοντι πρὸς αὐτὸν ἀπορήσειν ὁδὸν ποιήσῃ καὶ παύσῃ τῆς ἀπορίας αὐτόν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ὁδὸν· ὁ γὰρ πάσχει τις, ὁσὸν εἰ τοῦτο ἔρχεται. — 1 μεῖζω ποιήσειεν Θ., ut R. — 2 Scholion hoc Tzetzae tribuere videtur scholiasta codicis Harleiani. Sed non esse a Tzetza profectum ex eo liquet quod in codice Veneto legitur. DIXO. δὲ οὗτος Θ. Ald. Ib. ὁ στίχος additum ex G. ἐν δὲ ἐνίοις V., qui om. ὁ δὲ νοῦς δηλός. — 3 οὐκοῦν V., qui om. ἦν,

non G. — 4 μεῖζω additum ex V., qui τοὺς ἀνθρώπους. Ceteri τοῖς ἀνθρώποις. Ib. ἐργάσεται V., qui 5 ὅτι om. προσθεῖναι Ald. καὶ, δύναται σταθῆναι ἢ φρ. ἦν βλέψῃ ὁ πλοῦτος. οὐκοῦν εἶναι φημι ὁδὸν, ἦντιν V. — 8 ταύτην καὶ V. ἢν addidit Dindorfius.—9 οὐκοῦν V., quod ipsum reponerebat Hemst., ἀποφαντικὸν in ἀποφατικὸν mutato, quod confirmare videtur R.; sed ἀποφαντικὸν V. Θ. « Ut ἀπόφανσις est *enunciatum* vel *pronunciatum*, sic ἀποφαντικὸν, quod vim *effati per adfirmationem* vel *negationem* formandi continet, de quo Budæus Comm. L. Gr. p. 293 sq. Sic ἔγκλισις ὀριστικῇ itidem appellatur, teste Apollonio Alex. p. 243, ἀποφαντικῇ· εἶγε καὶ τὸ ἀποφαίνεσθαι κατὰ πάσης φράσεως παραλαμβάνεται· ἀλλὰ καὶ ἐπιρρηματὰ τινὰ ἀποφαντικὰ καλοῦμεν. Talis potestas in hunc locum non convenit; nec periculum est, ne quis Apollonii verbis ad tuendum ἀποφαντικὸν abutatur: id enim solum in controversiam venit, utrum in Comici loco οὐκοῦν eo accentu ornari debeat, qui affirmationem, an illo, qui negationem infert: posterius quia huic scholiastæ probatur, idcirco scribendum etiam fuit οὐκοῦν, non, quod priores ediderunt, οὐκοῦν. Pari plane modo notatur ad v. 916, γράφεται δὲ καὶ ἐν σχήματι ἀποφατικῷ οὐκοῦν· quo fulcro causa nostra satis est firma. Deinde l. 12, uti πορίσεις, sic et scribi malim βλάψαι vel βλάψει· ex quo verbo ceperit aliquis suspicionem, forte ipsum illud βλάψαι nonnullis in Comici codicibus extitisse pro βλέψῃ. » HEMST. — 13 et sqq. om. etiam Θ.

509, 29 εἰ τοῦτο γένοιθ': εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψει πάλιν διανέμει τ' ἴσον ἑαυτὸν πᾶσι (διανέμειεν ἑαυτὸν πᾶσιν ἴσον Θ.) δηλονότι οὐκ Θ. Ald.

510 ἐπίσης om. Θ. — 34 Ἱστορίαν, 36 αὐτῆς Dorv. μεταχειρίσιν Reg.

512 οὐδέεις: Ἐθελήσει δηλ. ἀμφοῖν: Ἡγ. τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης Paris. τῆς—τέχνης et 41 τροχὸς ἀμάξης ποιεῖν habet Θ. ἀμάξης ποιεῖν Dorv. — 45 πλίνθος Paris.

515, 46 sq. Ἀντί—ἐπιμελεῖσθαι post ὅζει habet R. γεωργοῦς Ald. — 47 τοῦτο τὸ ἔπος V.

516, 52 ἄνω R. θελήσει V. — 54 Ἄλλως et sqq. om. etiam Θ. — 1 μὲν τοῦτο τίθ., 3 τοῦτων ἀπάντων et ἦν ἐξῆς ζῆν λέγ., 4 καὶ τὸ σκ. et οὐ καλῶς λέγουσιν Reg.

517, 8 τὸ σχῆμα Ἀττικὸν ὡς τὸ V. omissis Ἀττ.—φρ. Ib. δὲ additum ex R. et Suida s. Ἀἴρον ληρεῖς. — 9 μαίνῃ καὶ φυγῇ φεύγει Ald. Pergunt post μαίνῃ Θ. et Suidas, τὸ σχῆμα δὲ Ἀττικὸν τὸ εἰπόντα τὸ πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν τὸ ἀπό—φεύγει, nisi quod Suidas ἔστι δὲ Ἀττικὸν τὸ σχῆμα etc. — 10 ἐπάγεται Junt. ἐπαγάγεται Ald. — 12 Ἀπρηύμηνσας. Nimirum λέγειν sæpius exponunt grammatici

ἀριθμεῖν. Hesych. in v. et Ἐλεξεν. Vide schol. Pindar. ad Pyth. 4, 336. HEMST.

518 ποιήσουσι Θ. pro ἐργάζονται. De λούβεις vide ad v. 534. Scholion v. 520 habet Reg. iisdem verbis conceptum.

521, 19 πραγματευτικὸς V. et Suidas s. Ἐμπορος. πραγματευτὴς ceteri. — 20 παρὰ τὸν πόρον V. — 24 καὶ ἀσχροκερδεῖς et infra ἐν Ἴνοι addita ex V., qui cum Θ. omittit sequentia αἰ—φησιν. — 27. Paulo diversam lectionem suppledit schol. Eur. Phœn. 1416, λοιδορεῖ δὲ Θεσσαλοὺς ὁ Εὐρ., Πολλοὶ γὰρ εἰσιν, ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλοῖς· quæ minus est, quam nostri enarratoris, intellectu facilis. Ab Euripide profectum auguror: Πολλοὶ γὰρ εἰσιν (vel πάρεσιν, aut παρῆσαν)· ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλῶν, vel Θετταλῶν· idque propius etiam accedit ad paræmiam memoratam, quæ ipsa principium est iamibi, fort. sumti ex aliquo veterum Tragicorum, ut creberrime solent versus celeberrimum poetarum in proverbialia transire: certe Demosthenes eo respexit Olynth. 1, p. 4, C (p. 15, 15), ubi notatur etiam ab Ulpiano Iason, qui Medæ datam fidem violando locum proverbio dederit: ἄπιστοι δὲ Θετταλοὶ ἐνομήθησαν, ἢ διὰ τὸ τὸν Ἰάσονα, Θετταλὸν ὄντα, ἄπιστον ὀφθῆναι περὶ τὴν Μήδειαν etc., quanquam scholiastæ consentit Eustath. ad Odys. A, p. 1416, 25: τοιοῦτόν δὲ ἀνδρὶ συγχροτεῖται καὶ ὁ ἀνδραποδιστής· οἷοι (ita legendum puto pro οὔ) ἐν τοῖς μάλιστα οἱ ἄπιστοι Θετταλοὶ, ὧν καὶ Ἰάσων ἀνδραποδίσας τὴν Μήδειαν· ideo peregrinum latronem vocat Medea spreta in Ovid. Her. 12, 110. Præterea Θεσσαλῶν ἀνδραποδιστῶν meminit Eustath. ad Il. B, p. 331; H, p. 692, 27, quibus in locis ante oculos eum habuisse Aristophanem et scholiasten apertum est: vide Erasmi Chil. in Thessalorum commentum. Horum quædam excerptit Suid. in Θετταλῶν σόφισμα et Ἀνδραποδίζω, ubi est, ὅς ἄνδραποδίστατο [ἄνδραποδίσσε codd. Gaisfordi] τὴν M., et quæ pejoris sunt notæ, ἀνδραποδὸν δὲ — σώματι, prorsus omittuntur, subjectis statim, εἴρηται δὲ ἀνδραποδιστῆς παρὰ τὸ ἀποδίδοσθαι ἄνδρα, τουτέστι, πωλεῖν· ὁ τοῦς ἐλευθέρους καταδουλούμενος. HEMST. ἀλλ' om. V., qui ἄπιστοι καὶ Θεττ. Scribendum cum Hemst. videtur ἄπιστα Θεσσαλῶν. DIND. παρῆσαν ἄπιστοι Θεττ. Reg. δὲ ὡς V. δὲ ἐστὶν ἰάσσωνος Θ., qui 30 τοῦ om. — 33 Καὶ αὐτὸς etc. cum præcedenti scholio conjungit V., præfixo Ἄλλως. — 35 ἀποδίδοσθαι ἄνδρα V. — 36 ὁ Θ. Reg. et Etym. M. p. 102, 8. om. Junt. — 38 ἐπὶ τῷ et sequentia om. Etym. M. — 41 et 42 om. Junt. Post ἐκαλοῦντο in Θ. sequitur scholion Aldinum καὶ αὐτὸς—πωλεῖν. — 47 ἡπεύρους καὶ πόλεις Reg.

524, 53 ψυχῇ et sequentia huc derivata sunt

sunt ex scholiis ad Euripid. Hec, 177, paulo brevius contractis: unde simul discere licet, prave παρ' Εὐριπίδῃ poni pro παρὰ Σοφοκλεῖ· est enim revera versus ille Sophoclis in Electr. 775. Vid. Thom. Mag. in Ψυχῇ. HEMST.

526, 14 ὀδὺν. βιώσει βίον Reg.

527, 15 δὲ om. V. — 16 ἐπὶ δερμάτων κατακλιθῆναι Reg.

528, 18 οὐδ' ὁφείναι R. pro ἐν τάπησιν. — 20 sqq. Eadem propemodum verba ap. Thom. Mag. Paria scribit Ammon. in Τάπητες, nisi quod apud eum vitiose legitur μαλακὸν pro μαλλόν. Codex μαλόν vice μαλλόν. Δάπιδας usurpari genere feminino Nicander ostendet Ther. v. 326, ad quem verum egregia notat antiquus enarrator. HEMST. — 29 εὐρηται, 31 οἱ μέντοι Reg.

529, 34 ὕγροις ἢ V. — 35 χρισίμοις Θ. χρησίμοις Ald. δοκίμοις R. V. et Suidas s. Στακτοῖς. — 36 ῥοδοστάμασιν recentiores pro ῥοδοστάγμασιν. Vid. Ducang.

530, 39 Ἀλλοχρόων additum ex V. ἐτεροχρόων posuit Suidas s. Βαπτά. — 40 αἱ νύμφαι hic et apud Suidam Toupius. — 41 τεκμήριον οἶμαι τῆς βαφῆς Θ. Ald., non Suidas. — 42 ἐπὶ τὸ R.

531, 48 ἀπορεῖτε ὧν χρῆζεσθε Ald.

534 λούβεις. Frustra quæras id verbi apud Ducangium. Conf. gl. Dorv. ad v. 518. HEMST. Est λάβης, λάβη, ut dixi in notis ad Nicephori Tactica. HASE in notis mss. Bastii.

535, 1-7 sic R. V., Ἀπολλόδωρος—πυρὸς, δτι οἱ πένητες ἀπορούντες ἐνδυμάτων—καθεύδουσι καὶ ἐκ τῆς θερμασίας φλυκταίνας ποιοῦσι. — 2 τὸ om. Θ., qui 4 τῆς θερμῆς Θ. ἐκ θερμῆς—προσβαλόντος om. Suidas s. Φῶδον. ἢ ἄερος—προσβαλόντος om. etiam Θ. Est recentioris scholiastæ additamentum. — 6 ἐρευνήματα et στύλους Θ. — 7. Eustath. ad Il. P, p. 1123, 21: παρὰ τῷ κωμικῷ φῶδες τὰ ἀποκαύματα· sic et Suidas in Χιμέτλα· utrum scribatur, nihil interesse docui ad Lucian. Δ. Ἐν. 11, p. 317. Hunc eundem Comici locum ob oculos habuit Eustath. ad Il. N, p. 962, 50: Φῶδες αἱ ἀπὸ φλογὸς φλυκταίναι, ὧν καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται. Verum scholiastæ verba nonnihil perturbata sic ponenda puto: Ἀπ. τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρυθήματα, ἢ τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς, ἢ ἐκ ψύχους· ἢ τοὺς τύλους, ὡς τῶν πενήτων διὰ τὸ αὐτοῦργεῖν τοῦτο πασχόντων· scilicet non pustulas ab igne natas, sed callum contrahunt pauperes ex eo, quod ipsi operi faciundo insudent. HEMST. — 8 sqq. τὸ δὲ—συρομένων om. Θ. — 12 φούσκα proprie vesica, ut patet ex Ducangio, sed et vesicula vel pustula vi ignis in cute excitata. HEMST. — 13 στιβίλιδας vocem omiserunt Meursius et Ducangius. SCHAEFER. Non habet Reg.—14 ἐκείσε,

15 προσβάλλοντος Reg. « De constructione verbi προσβάλλειν cum dativo v. not. ad Gregor. Corinth. p. 37, ubi Bastius usus est hoc scholio. SCHEFER. Regius : Οὐκ ἔστι τὸ πλήν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ, λαμβανομένου κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ κολοσυρτόν πρὸς τὸ φώδων. φλυκταίνας γὰρ ἀνθούντες οἱ πένητες δυσχεραίνουσι καὶ βοῶσι, καὶ ὡς περ κολοσυρτόν ἐγείρουσι δι' ὧν δυσχεραίνουσι. φαίη δ' ἂν τις κατὰ δεύτερον λόγον, ἐπειδὴ τὸ πλήν καὶ ἀντὶ τοῦ χωρὶς καὶ ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ εὐρηται, πρὸς μὲν τὸ φώδων τὸ τοῦ χωρὶς σημαινόμενον νοοῦμεν, πρὸς δὲ τὸ κολοσυρτόν τὸ τοῦ εἰ μὴ ὡς περ δὲ τὸ κολοσυρτόν καὶ πρὸς τὸ παιδαρίων ὑποπεινόντων λέγομεν, οὕτω καὶ τὸ ὑποπεινόντων πρὸς τὸ γραιδίον λαμβανόμεν. εἶπε δὲ τὸ φώδων ἐκ βαλανείου, διὰ τοῦτο ὅτι — sequuntur l. 13-17.

536, 18 κεκράγῃσι V. κεκράγασι G. — 20 Πεινώσαι γὰρ Θ. — 22 κάλα γὰρ τὰ ξύλα λέγονται recte Reg.

537 Τοῦτο τὸ ἀριθμὸν πρὸς τὸ οὐδὲ λέγω σοι σύναπτε Θ.

538, 26 Ἰδίως δὲ V. — 28 παραπλανηθέντες Ald. De hoc scholio habet R. ἰδίως εἶπε τὰς ψύλλας βομβεῖν· οὐ γὰρ προΐσσι φωνήν. — 29 ὥρθησαν εἰρησθαι, 30 τὸν ψύλλον λέγουσι V., qui sequentia θηλυκῶς—ἐμπίδας omittit. — 31 τὴν κώνωπα κατὰ om. Θ., qui 33 περιπίπτει. Ald. περιπίπτει ἢ περιπίπτει. — 36 Ἄλλ' ἀπὸ V.

539, 40 οὐχ ὅτι δὲ αὐταὶ V.

541, 48 κερκίδος ὕμνοις. Sic correxi scripturam codicis οὐ κερκίδος ὕμνους. DIND.

542, 53 ψιάθιον. Ita schol. Thucyd. ad 2, 75; 4, 48. Vid. Moschopul. II. σχεδ. p. 43, et inprimis Ducang. in v. Ψιάθιον. HEMST. — 1 τάπιτος Dorv. ἐπευχίου Reg.

543, 4 μεμάλακται Ald. et fort. R. Post vñ addit Ald. μάκτρα δὲ θυσία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ex scholio v. 545.

544, 7 ὕμεις V. utrobique. « Legebatur ῥάφα-νον. Correxī ex Suida et Ammonio, ad quem v. Valcken. Animadv. p. 203. » DIND. — 8 δὲ ῥάφα-νον παρὰ τὸ ῥῆον V. ῥαδίως etiam Suidas et Athenæus 2, p. 56. — 9 γὰρ om. Θ. ὡς ἐπερόμεναι R. σπειρόμεναι Θ. et Suidas, qui habet ἀνάσιν.

545, 14-16 ὑποποδίου, ἐνθεν καὶ θρανίτης R. ὑποποδίου κεραμίου κλασθέντος (hæc duo verba spectant ad πιδάκνης v. 546)· ἐνθεν καὶ οἱ θρανίται οἱ παρὰ τὸν δίφρον V. θράνος ὑποπόδιον μὲν καὶ θρανίτης ὑποκοριστικῶς ἢ πολίχνης Θ. ὑποποδίου σκάμνου Reg. — 16 post θρανίτης Ald. addit ὑποκοριστικῶς ὡς πολίχνης, ex scholio proximo. Sequentia om. etiam Θ. — 17 καθῆσαι Ald. Correctum ex Eustathio p. 982, 64; 1400, 24. — 23 δ δὲ στάμνου x. Hemst. — 29 ἰμο γράφει.

Kusterus maluit, ἐν τισι δὲ τῶν ἀντ. Credi potest conflatum ex duobus exemplaribus, in quorum uno fuit, Τινὰ δὲ τῶν ἀ. δ. στ. κεραμίου, in altero tantum, ἀντὶ στάμνου κεραμίου γράφεται. Κεραμίου vero quum versum intrare nequeat, sine dubio scriptum fuisse oportet κεράμου. HEMST. — 39 σχῆμα κάλλιστον Hemst.

546, 3 ὑποκοριστικῶς δὲ αὐτὸ G. ὑποκοριστικὸν δὲ αὐτὸς V. — 3 πολίχνη G. — 8 Ἀποδεικνύω σε Hemst.

548, 11 Suidas ἡνίξω. ἐκ μεταφ. V. — 12 κοσούντων τὴν additum ex R., κιθάρων Ald. κιθαρωδῶν V. — 13 ὀργάνου τοιούτου Θ. τοιούτου om. V., qui πενία πτωχείας. — 15 sq. ἢ δὲ πτωχείας—καὶ ὁ μὲν πένης additum ex V. et Suida : om. Θ. Ald. — 20 αἰνιγμ. ἐδήλωσας Θ.

550, 21-50 hoc ordine in V., « Ὅτι ὁ μὲν Διονύσιος—ἄνους. Ἄλλως. τὰ ὁμοία—τὴν τυραννίδα. Ἄλλως. ὁ μὲν ἀξιωματικὸς—σφόδρα ἀνομοίους. ἢ ὅτι—δημοφιλής. — 21 μὴ om. V. — 22 ὡς ἂν τις V. λέγοι Kusterus. λέγει Θ. Ald. λέγει V. In R. sigla quæ plerumque λέγει est. — 23 τῷ λύκῳ R. V. Post Λύκῳ pergit R., ὅτι ὁ μὲν ἀξιωματικὸς καὶ μέγας, ὁ δὲ μαινόμενος, ceteris omissis. — 24 καὶ παντὸς—(50) ἐν Σικελίᾳ. Ἄλλως om. Θ. καὶ πάντα κρείττονι διὰ τε τὰς ἐπιφανείσας V., qui 25 κατὰ om. δίκας Ald. νίκας καὶ ἐπὶ τὸ καταλύσαι τὴν τυρ. V. — 28 ὁ ἀξιωματικὸς. Indicari videtur is Thrasylbulus, cuius fit mentio in Ecclesiæ. v. 203 : nam ibi quoque describitur a scholiaste αὐθάδης καὶ δωροδόχος (vid. v. 356) et ὑπερόπτης τοῦ δήμου· idemne fuerit qui Colyttensis, nec ne, non affirmavero. HEMST. — 33 ὁ addidit Dindorfius. — 34 ἔχων χραιδὸνα codex. « Correxī χλίδωνα. τρύφημα et χλίδωνα inter mundum muliebrem memorat Aristophanes frag. 309. » — 35 Ἀθ. αἶδι μακαρίζεται V. Ἀθ. αἶδι βαυκαλίζεται (id est βαυκαλίζεται) G. — 36 ἐπὶ τὴν ὄψιν περισκώπτει Ald. Tum sequuntur hæc, ὡς ὁμοιούντων (ὁμοιούσης V.) σφόδρα ἀνομοίως (corr. ἀνομοίους ex V.), quæ delenda esse vidit Dobræus. — 39 priores edd. Κωλυττεύς· ejusmodi scriptura peperit errorem Suidæ : Κωλυπὲς, δῆμος τῆς Αἰγῆδος· unde natus est, auctore Meursio in Rel. Att., novus et ignobilis Atticæ regionis demus. Ex parte Kusterus ope MSS. Paris. maculam abstersit : Suidas deceptus dederat, Κωλυπεύς. Κωλυπὲς, δ. etc. pro Κολυττεύς· Κολυττὸς δ. etc. Dicitur autem Thrasylbulus hicce Colyttensis, ut ab illo nobilissimo patriæ libertatis vindice distinguatur, qui Στειριεύς, sive Stiria demo oriundus : quod eo diligentius veteres observant, quia easdem reip. partes secuti ætate propemodum fuerunt æquales. Utriusque meminit Xenophon, hujus Hell.

4, c. 8; illius 5, 1, 26, Θρασύβουλος ὁ Κολυττεύς· ubi quod ex uno codice notat H. Stephanus Κολλητεύς pro Κολλυτεύς, plane cum ea scribendi forma congruit, quam, monente Sponio, antiqui lapides ostendunt. Eundem habet Θρασύβουλον τὸν Κολυττέα Demosth. in Timocr. p. 794, A, quem refert δις δεθέντα καὶ κριθέντα ἀμφοτέρως τὰς κρίσεις ἐν τῇ δῆμῳ· καὶ τοι, inquit, τῶν ἐκ Πειραιῶς, καὶ ἀπὸ Φυλῆς οὗτος ἦν. Quo jure conglutinari possint, ἀδελφὸν ἔγγιστα συγγενείας εἶναι, mihi non liquet: melius erit huic loco consultum, si interjecta particula separemus ἀδελφὸν ἢ ἔγγιστα συγγενείας εἶναι· sensus enim: *potius autem suspicetur aliquis alium esse Dionysium Thrasybuli Colyttensis, aut fratrem, aut genere proximum*: qui scilicet facie fuerint tam dissimili, ut, si quis res longissime disparatas inter se componere aggrediretur, idem jure contendere dici posset, Thrasybulo similem esse vel fratrem, vel propinquum ejus Dionysium. His quæ continuo subjiciuntur, velim mihi dari qui vel exponat, vel potius, quoniam id ne sperandum quidem est, apte corrigat: in mentem mihi venit, ἢ ἔγγιστα συγγενείας εἶναι· καὶ ἐν Γηρυτάδῃ σαφέστερον οἶδεν. Ἡ κατὰ Δίδυμον, ὡς εἰ τις λέγοι etc., et istum quidem Dionysium Aristophanes in fabula Gerytade clarius novit ac descripsit: exinde sequitur explicatio prorsus alia: *Aut enodandus est hic versus secundum Didymi sententiam; ac si quis dicat etc.* Ista jam initio fuerant prolata; sed nunc auctor Didymus accedit minime contemnendus, quem sane grammaticorum laboriosissimum constat commentarios etiam edidisse ad fabulas Aristophanis. Quam difficile vero fuerit visum definire, quem Thrasybulum Aristophanes, quemque Dionysium cogitaverit, illa varietas opinionum permolesta luculenter prodit; quæ potissimum orta mihi videtur ex duplici fabulæ Pluti editione. Si in solo versus hic exstiterit Pluto secundo, fieri non potuit quin quivis interpretes historiæ veteris haud imperitus sponte delaberetur ad Thrasybulum et Dionysium, qui tum utrique in Græcis fama rerum gestarum, sed longe diversa, celeberrimi ferebantur: at eundem versum si primus iidem habuerit Plutus, jam nihil erat absurdius, quam istorum a Comico factam esse mentionem putare, qui post Dioclem demum, quo archonte prior Pluti fabula fuit commissa, factis insignibus flouruerunt: atque adeo opera fuit danda, ut in Atheniensium civitate iis nominibus homines investigarentur, quibus et tempus actæ fabulæ, et dissimilitudo faciei vel morum ab Aristophane notata convenirent. Hæc igitur ad eos enar-

ratores cura pertinuit, qui versantes in isto versu illustrando primam Pluti fabulam in manibus habere se credebant: recte an secus, nunc non disputo; quanquam, si Phylon occupatam consideres v. 1146, litem dijudicare in proclivi sit: ibi tamen quod unus scholiastarum observat, non leviter est animadvertendum: Τοῦτο οὖν εἰσὶ τις ἐκ τοῦ δευτέρου Πλούτου μετενεγκὼν ἐνθάδε ὀλιγορῆσαι τῆς ἀλογίας ταύτης. HEMST. Valde incerta hujus loci emendatio est. Dobræo verba illa ἀδελφὸν ἔγγιστα συγγενείας εἶναι scholion esse videbantur versus præcedentis, τῆς πτωχείας πενίαν φασὲν εἶναι ἀδελφὴν, ut corrigendum sit, εἶναι ἀδελφὴν: Ἐγγιστα συγγενείας εἶναι. Sequentia autem καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σαφέστερον οἶδεν non corrupta magis quam loco alieno illata videntur. Et illa quidem καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι leguntur infra in scholio recenti v. 589. DIN. Qui in Addendis: « Verba ἀδελφὸν—οἶδεν secludenda esse recte monuit Hemsterhusius, cui quod objicit Schneiderus, proxima verba ἢ κατὰ Δίδυμον usui loquendi constanter in scholiis observato repugnare, quem ἄλλως· Δίδυμος, aut Δίδυμος δὲ postulare, nullius momenti est. Sic supra schol. v. 313 pro usitato illi simplici ἄλλως in ed. Ald. ἢ καὶ ἄλλως scriptum est. Καὶ οὕτω in cod. Veneto schol. Nub. 213. » — 48 ὧν ed. Basil. ἤς Ald. — 50 εὐνοὺς Dindorfius. ἄνοὺς libri. — 1 εἶναι λέγοις vel simile quid additum desiderat Kusterus. — 5 ἐαυτοῦ Paris. αὐτὴν Dorvillianus. τὴν πόλιν αὐτοῦ Reg. Idem 6 sq. φυλὴν μίαν ὑπελθὼν, καὶ σὺν αὐτῇ λάθρα τοῖς τυράννοις ἐπελθὼν, πάντας ἀπέκτ. —

554. Moschopol. Ἐκλ. Α. Ὁ. et Thom. Mag. in Περιεγέμετο. HEMST.

555, 20 Ὅτι om. V., totum scholion om. Θ. — 21 ἄρα om. V. — 22 νεκροῦ βίον etiam Suidas s. Μαχαρίτας. νεκρόβιον Θ. Ald. Sequentia om. etiam Θ. — 23 οἱ additum ex Paris. et Reg. ὅταν τι iidem. ἰδῶσι Paris. — 24 οὕτω δὲ καὶ Reg.

559, 45 βίου additum ex Paris. et Reg.

560, 51 καὶ γαστρῶδεϊς. ὑπὸ γὰρ ἀργίας R — 53 ἀντὶ τοῦ καταφερεῖς om. G. — 54 ἀσωφρόνως proprie pertinet ad explicandum ἀσελγῶς. HEMST.

561, 3 Οἱ γὰρ πένητες τοῖς ἐχθροῖς εἰσιν ὀργίλοι. λεπτοὶ δὲ κατὰ V. Θ. μέσον οἱ σφῆκες Θ., qui sequentia om. — 4 καὶ om. V. — 6 σφῆκες. ἢ ἀντὶ τοῦ λεπτοί· λελέπρυνται (corr. λελέπυνται ex G.) γὰρ ἐν μέσῳ οἱ σφῆκες V., reliquis omissis. — 13 τὰ σώματα additum ex Θ.

563 om. etiam Θ. — 19 αὖ om. Reg. Junt. Dindorfius malit τοῦναντίου. — 20 sq. ἔλεγε τοὺς ἀνθρ., ἀσελγεῖς ὑπὸ τοῦ πλ. ἔλεγε γίνεσθαι, 22 εἰς τοῦτο Reg. Junt. — 25 ἀλλ' ἢ τὸ Reg. recte.

564, 31 καὶ om. Dorv. — 33 Εἰρωνικόν· οἱ γὰρ πέν. Θ.

566, 36 sq. om. Θ. — 37 δὲ om. R. — 38 ὅτι om. Θ. « Εἰ μὴ φωραθεῖς κλ. Respexit procul dubio scholiastes ad mores et instituta Lacedæmoniorum, quippe apud quos furta olim licita erant et impunita, modo ita fierent, ne quis in ipso furto deprehenderetur. Vide Cragium De republ. Lacedæmon. 3, 12. Kust. — 39 κλέπτῃς ὑπ. Ald. ὅτι κλέπτῃς ὑπ. Θ. ὑπὲρ ἤρχῃ R. — 40 λανθάνων Θ., qui deinde δὲ om.

570, 47 Εἰς τοῦτο δὲ συναγορεύει τάτῃ, ἵνα διαβάλῃ τοὺς ῥήτ. Θ., sequentia omittens. — 48 λαμβάνοντες Ald.; reliquæ λαμβάνοντας. Kusterus, ut orationis male coherenti structuræ subveniret, distinxit παρὰ τῶν πολεμίων. Ἀσύμφορα etc., atque ita fere Dorv. : Διαβάλλει τοὺς ῥήτορας ὡς δῶρα λαμβάνοντας παρὰ [ἐκ Reg.] τῶν ἐναντίων. ἀσύμφορα τῇ πόλει συμβουλευούσι· ceteris omissis. HEMST. Regius : — ἐναντίων καὶ ἀσύμφ. τῇ π. βουλευόντας, οὐκ ἀμύνεσθαι.

571, 53 Συνάδει ἰσχυρίζομενος V. Deinde legabatur τὸ κατὰ τῶν. — 54 σχῆμα V. πρᾶγμα R. Θ. Ald., quæ διασύρειν. Ib. αὐτόν R. αὐτοῦς V. om. Θ. Ald. « Spectat hæc annotatio ad prima versus verba ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν. » DINN. Ad quæ hoc scholion habet Reg. : Συναγορεύει δὲ τούτοις καὶ ὁ Χρέμυλος εἰς πλείονα τῶν ῥητόρων διαβολήν. — 1 ἀπλῶς om. V., habet Suidas s. Βασκανία.

572, 4-6 Ὅμως—πίσῃ post καυχῆται ponit V. — 5 φρονήσεις Θ. — 6 κομῆσης δὲ om. V., qui υπερηφανίσσης. G. υπερηφανύσῃ. Ib. τὸ om. V. Θ. Ald., habet R. G. et Suidas. — 7 τοὺς om. G. Sequentia post καυχῆται om. etiam Θ. Regius, qui κομῆσης a pr. m. habuisse videtur : Γράφεται καὶ κομῆσης, ἥγουν ἐπαρῆς, ὅπερ ἐστὶ ταῦτόν τῃ κομπήσῃ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κομῶντων δένδρων, ἃ τὴν κόμην etc. — 10 πρὸς τὸ Reg. τὸ πρὸς τὸ Junt.

574 Dorv. καὶ ζητῶ τοῦτο εἰκότως.

575 in V. πειράξεις πολλὰς ἀνηνύτους—φορὰν. Ἄλλως φλυαρεῖς διὰ—ἡλικίας. Ἄλλως πάντως οὐδὲν ἀνύεις. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀρνέων. οἷον, θέλεις τι ἀντεπεῖν, ἀνύεις δὲ οὐδέν. Ἄλλως, κούφως λέγεις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νεοσσῶν, οἱ μάλιστα τὰς πτέρυγας κινούσιν· οὐ γὰρ ἵπτανται. — 18 οἱ πειρ. Suidas s. Πτερυγίζειν. — 19 δύναται Θ. ἀντεπεῖν V. et Suidas. εἰπεῖν Ald. — 20 sq. sine dubio sunt mutilata Ἀλλὰ φλυαρεῖς διὰ λόγων· hunc in modum explenda labes, Ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις : ἀντὶ τοῦ θορυβῆ διὰ λόγων· sic plane Suidas, nisi quod omittit διὰ λόγων, quod tamen ad hunc locum bene quadrat. HEMST. — 21 ἡ καὶ, 22 παροιμία ἀπὸ μετ. V. — τῶν νεοσσῶν Reg. Suidas. — 28 ματαίξεις Dorv. « Ματάζειν, ματαιάζειν

et ματαίζειν sunt usitata : duo priora verba sæpe descriptores permutant, ut in Sexto Emp. Ἀντιρρ. 9, § 282, pro, ἐνθεν καὶ ματαίξουσιν οἱ μαθηματικοί, cod. Ciz. ostendit, ὅθεν καὶ ματαιάζουσιν etc., quod apud eundem invenies 3, § 107. » HEMST.

577, 32 εἶγε καὶ Ald.

578, 36 ἐνταῦθα. Jungenda monet διαγινώσκειν δίκαιον. Præfigitur autem γνῶ, quomodo sententiam vel dictum morale solent indicare. HEMST. ἐνταῦθα τὸ δίκαιον σύναπτε Θ., qui scholion ad seq. v. omittit.

581, 45-54 sic in V., ἀρχαίαις καὶ μωραῖς ἐσκοτισμένοι διανοίαις καὶ ὥσπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμίωντων. ἡ ἀντὶ τοῦ βεβλαμμέναις (βεβλαμμένους G.) λήμη γάρ ἐστι τὸ πεπηγὸς δάκρυον—ὀφθαλμούς. σημαίνει—ὄψεις. τοῦτο δὲ διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς γέροντας φησι. τὸ τῶν γερόντων γὰρ δάκρυον παχὺ, ὅπερ καὶ λήμας μεγάλας ποιεῖ. παροιμία δὲ ἐστίν—ἥτις καὶ ἐν Νεφέλαις εἴρηται. Idem addit γρ. γνώμαις, quod om. G. — 45 Ἦγουν om. Θ., habet Suidas s. Κρονικαῖς et Ἀήμη. Hæc qui scripsit, non Κρονικαῖς λήμαις, sed Κρονικαῖς γνώμαις, ut lemma Ald., legisse, sequentia autem παροιμία δὲ—ad alteram spectare scripturam Κρονικαῖς λήμαις, animadvertit Hemst. et clarius apparet ex scholio codicis Veneti ἀρχαίαις καὶ μωραῖς διανοίαις. — 48 λήμη, λέγεται τὸ R. Vulgatum habet Suidas utroque loco. τοῦτο—φησι addita ex V. — 51 τὸ γὰρ—ποιεῖ om. Suidas. — 54 ὀφθαλμίωντων V. et Suidas s. Ἀήμη. ὀφθαλμίων ἰόντων Θ. ἐμποδίζονται om. V. ἐμποδίζόντων R.

586, 12 ab στεφανώσας incipit V. Ab οὐ κοτίνῳ incipit Paris. Reg. et Suidas s. Κοτίνου στεφάνῳ. Ἄλλως additum ex V. — 14 ἐτρέφεοντο, ἀλλὰ τῇ (τῇ om. Suidas) καλλιστεφάνῳ V. et Suidas, qui ἐστέρ. — 15 οὐκ ἀκριβῶς δὲ ἡ ἐλαία πολυστεφάνος λέγεται V. οὐν om. R. « Post λέγεται addebatur ταύτης δὲ τὰ φύλλα ἔμπαλιν (excidit πέφυκε) ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις· ἔξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ λευκά, quæ e loco Aristotelis huc illata delevi. Paris. [et Reg.] non his tantum verbis, sed etiam præcedentibus οὐκ—ἀκριβῶς λέγεται caret. » DINN. — 16 τοῦτο R. ἐκφαυλίζων δὲ κοτίνῳ λέγει. καὶ Ἀριστοτέλης περὶ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας (ἐλ. om. Reg.) ταῦτα φησίν, ἐν δὲ τῷ Paris. Reg. κοτίνου Ald. « Vera scriptura κοτίνῳ est. » DINN. — 18 πανσταθίῳ Paris. πανστηθίῳ Reg. Junt. De Pantheo, quod fuit Olympiæ, schol. Pindari Ol. 3, 60 : τὸ Πάνθειον (πάνθιον codex), ἐν ᾧ πεφύτευται ἡ ἐλαία, ἣν δρέπει ἀμφιθαλὲς παῖς χρυσῷ δρεπάνῳ, κλάδους ἐξ τέμνων, ὅσα καὶ τὰ ἀγωνίσματα : et ad 8, 12 : πρὸς αὐτὸ τὸ τῆς Πίσσης ἄλσος διαλέγεται, ἡ πρὸς τὸ Πάνθειον (πάνθιον codex), ὅπου αἱ ἐλαῖαι φύονται. Ib. καλλ. δὲ καλεῖται Reg.—19 ταύτῃ Paris.

Reg. Apud Aristotelem, ταύτης πάντα τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις ἐναντία πέφυκεν. — 20 ἔξω—λευκά addita ex V. et Suida. — 21 χλωρά apud Aristotelem. — 22 συμμέτρους om. Paris. Reg. Apud Aristotelem συμμέτρως, libris quibusdam συμμέτρους præbentibus. — 23 καρπὸν R. V. Θ. Suidas, om. Ald. Paris. Reg. φυτὸν λαβὼν δ' Ἦρ. Aristoteles. — 24 πλέκονται Paris. Reg., qui addunt ἔξω δὲ, οὐκ ἐντὸς τῶν φύλλων ἔχει τὸ λευκόν, ceteris omissis. ἐδίδοντο Suidas. ἔστιν R. — 25 περὶ τὸν G. Θ. Ald. Ἰλισσόν. In hac scriptura vitiosa consentiunt libri Aristotelis et Suidas. Scribendum cum Hemst. Ἐλίσσονα vel potius Ἐλίσσονα, quem fluvium in Alpheum influere constat ex Pausania 2, 12, 2, ubi Ἐλίσσων scribitur ὀξυτόνως. Ἐλίσσων ἢ Ἐλίσσα vocatur ab Strabone 8, p. 338. DIND. σταδίου—ἀπέχουσα om. Suidas. σταδίου R. V., non Θ. « Ἐξήκοντα etiam apud Aristotelem. In stadiorum numero finiendum multum abijt schol. Theocriti 4, 7 : ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οὗτος (ὁ Ὀλυμπιακὸς στέφανος) ἐκ τῆς καλλιστοῦς ἢ καλλιστεφάνου ἐλαίας γενόμενος δίδεται, ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτώ, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. Quin autem hic scholiastes ex Aristotele sit emendandus, ideo non dubitat Kusterus, quod ἐξήκοντα etiam legatur apud scholiastam Aristophanis. Mihi sententia longe alia sedet : ut enim Theocriti scholiastæ suum ὀκτὼ libenter relinquo, sic stadiorum numerum in nostro atque Aristotele magis etiam imminutum velim. Equidem valde mihi persuadeo, a philosopho venisse σταδίους ἔξ, cuius voculæ prima litera quum forte evanisset, ξ pro numeri signo fuit acceptum, et peperit ἐξήκοντα. Jam si ex propinquo notoquo loco determinanda sit oleastri Olympici sedes, utram stadiorum designationem commodius instituto respondere dicas, sex an sexaginta? eam rationem quivis facile, vel me tacente, collegerit. HEMST. τοῦ ποταμοῦ Ald., ut apud Aristotelem. — 27 scribebatur θίγοντι. — 29 et sequentia om. etiam Θ. — 32 Gelenius καταρρητορεύσει. Sed καταρρητορεύσει ita explicari potest : nam figuram istam Chremylus oratoriam adversus Paupertatem intorquebit, et superatus dicet : sic autem intellige, τῆς Πενίας : sin quartum casum addideris, καταρρητορεύσει τὴν Πενίαν, capiendum erit hoc pacto : artibus et more oratorum Peniam depellet ac rejiciet. HEMST. — 48 sq. οὕτω καὶ τις II. Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 463, ubi ducta locorum a plantis arboribusve nomina recenset, dum fere nostrum enarratorem exscribit [imo scholiasta Eustathium exscripsit. DIND.], hæc tamen, in quibus aliquid hære vitii manifestum est, omisit. Auguror interci-

disse vocem οἶνος : οὕτω καὶ τις οἶνος Πιτυούσιος. Πιτυοῦντα vero intelligo τῆς Παριανῆς, cujus apud Strabonem mentio 13, p. 880, C, in quo tractu, qui vitium satis ferax, urbs quoque Πιτυεῖα. Quin et Lampsacus in propinquo sita olim appellationem habuit Πιτυοῦσαν. neque ignotum est vinum Lampsacenum; illudque oppidum Themistocli tributum eis οἶνον. Multo plures autem et regiones et urbes ex copia pinuum idem induisse nomen constat. HEMST.

589. Hoc quoque scholion (quo caret etiam Θ.) recentissimi est grammatici, fortasse ipsius Musuri, ut alia hujusmodi. Sumptum autem maximam partem est ex Eustathio ad Homer. p. 125. DIND. Regius hæc : Τὸ λήριος ἡ γράφη καὶ μὴ διφθογγον, ὡς οἶονταί τινες, λέγοντες ὡς λειρίοις ἦν, ἥτοι ἀνθεσι, καὶ κατὰ συγκοπὴν γέγονε λείροις. λήριος γὰρ ἡ φλυαρία. λέγει δὲ ἐνταῦθα τὸν ἐξ ἐλαίας στέφανον λήρον, ὡς φαῦλον καὶ οὐδένως ἄξιον. — 16 ἐκφυλκρίζεσθαι Kusterus. ἐκφυλκρίζεσθαι Ald. — 35 δι' ὅλου σώματος. Illud, opinor, voluit scholiastes, fasciam candidam non capiti tantum circumvolutam, sed quacumque corporis parte adstringatur, dici diadema : quomodo Pompeio tali fascia crus alligatum habenti Favonius, *Non refert, inquit, qua in parte corporis sit diadema*, regias vires exprobravit, teste Valer. Maxim. 6, 2, 7. Ἀναδέσμη apud Suidam : Damasc. in Phot. Biblioth. p. 561, 35, ἀναδέσμεν ἡ τὴν κεφαλὴν ἀναδέσμη. γυναικείος τῆς κεφαλῆς ἀνάδεσμος apud Etymol., qui sic μίτραν interpretatur. HEMST.

590 om. etiam Θ. Reg. — 49 sq. οἷς ἐλπίζουσιν ἐπ' αὐτά. Hæc Christiani hominis ingenium ac stylum redolent, quæ alibi quoque, tametsi locus non succurrat, me legisse memini. Posteriora claudicant : vitium sustuleris, si scribas, οἷς ἐλπίζουσιν, vel, ὅτι, sive ὅσον ἐλπίζουσιν ἐπ' αὐτά. Sensus est, *περίπατα dici, quod iis appensis mali sibi persuadeant, se melius habituros; sic ut ipsi potius dicendi sint ex illis pendere, in quibus spem prosperæ valetudinis aut fortunæ collocent : sive, quia spem salutis in iis habeant repositam*. De περιάπτω autem, quorum virtutis opinio Christianæ quoque plebis animis alte inhæserat, quid censuerint Patres, exponunt Is. Casaub. ad Spartian. Caracall. p. 131, Lindenbr. ad Amm. Marcell. 19, p. 251, Jac. Gothofred. ad L. 3 C. Th. de Mal. et Mathem. In Constit. Apost. 8, 32, cautum est, qua conditione περιάμματα ποιῶν, ejusque farinæ alii ad baptismum admitti debeant. Περιάμματα vero sunt, ut in Lexico veteri Ms. ap. Ducang. explicantur, τὰ κατὰ τοὺς τραχήλους, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πό-

δας βεβαμμένα κλωσμάτια, ἅτινα αἱ γυναῖκες περι-
πτουσι. Pro κλωσμάτια, quod Glossario suo
inserere non debebat Ducang., legendum est
sine dubio κλωσμάτια, *fila*, quae variis coloribus
infecta collo corporisve partibus aliis adligari
solebant. Eadem apud medicos etiam dicuntur
περιαρτήματα, et ἐξαρτήματα Tatiano. HEMST. —
52 ἐλευθέριος melius dictum fuisse ostendit Hemst.
— 54 σκνιφός ed. Basil. quod emendatius, prae-
sertim si vocis originem attendas, quam σκιφός
legi, nullus abnuo. Verum tamen ideo penitus
improbendam esse non concesserim scripturam
veterem, quam genuit forsitan atque in usum
vulgi produxit expeditior pronuntiandi cursus.
Hesychius certe non tantum Σκνιπὸν, μικρολόγον
adnotavit, sed etiam Σκιπός, σκνιφός ὁ μικρολό-
γος· quamquam alibi saepius ipse σκνιφός et σκνι-
φός usurpet in Γλίσχρος, Ὀλιγώρως, Φειδωλός.
Suidae quidem testimonium ita disertum, ut du-
bitandi locus non sit: Σκιφός, ὁ παρ' ἡμῶν λεγό-
μενος σκνιφός. Neque aliunde, me iudice, sunt
explanandi, quos Crantor vocabat, σκίφης με-
στοί στίχοι apud Diogen. 4, 27, quorum mentem
solus percepisse mihi videtur Kühnius. Indidem
oritur σκιφία vel σκιφεία, quod in Hesychii loco
leviter adfecto restituendum arbitror: Κυβία,
σκυφία, μικρολογία· quamvis enim aliquis suspi-
cari possit, confudisse lexicographum, ut cre-
berrime solet, τὰ κυμβία, quibus interpretatio
σκυφία non inepte conveniat, et τὴν κυμβίαν vel
κυμβείαν, malo tamen unius literae prona muta-
tione huius erroris eum absolvi.... Theophanes
Chronogr. p. 248, B, ἐγένετο δὲ ἐν τῷ χρόνῳ τού-
τῳ θανατικόν, καὶ κνιπία παντὸς εἶδους· quorum
propterea mentionem eo libentius feci, tum quod
codd. ibi scribendi in isto nomine varietatem
clare designent; nam velut a κνιπός, quod Ety-
mologus habet v. Φειδωλός, in editionem defluxit
ex Regiis membranarum κνιπία, sic a σκνιφός vel
σκνιφός Barberinus liber σκνιφία, Peirescianus a
σκνιφός σκνιφία praefert: tum quia viris erudi-
tis, licet significationem ab Historia Miscella di-
dicissent XVII, p. 529, *inopia omnis speciei*, na-
tiva tamen vocis potestas atque incunabula mi-
nime fuerunt perspecta. Ducangius in Glossario
accentus vitio deceptus, quum κνιπία reperisset,
formam vocis inusitatam atque abhorrentem
κνιπιον effinxit. Illud praeterea notatu non indi-
gnum, κνιπία a Theophane, quemadmodum ab
inferioribus Latinis *parsimonia*, aliter atque
usu vulgari solet pro caritate rerum necessa-
riarum ac penuria poni, quando nimirum anno-
nariae species, ut Icti loquuntur, non nisi parce
strictaeque praebere comparare possunt. Κίμβικας

et σκνιφός, tanquam proximi plauae generis,
junxit etiam Aspasius ad Aristot. Eth. Nic. 4,
f. 51, a, κίμβικες (λέγονται) καὶ κυμινοπρίσται καὶ
γνίφονες καὶ σκνιποί οἱ μικρὰ προΐεμενοι καὶ διδόν-
τες. Forte mirabitur aliquis, ubi γνίφονας hic
memoratos et σκνιφός vel σκνιφός ab una ori-
gine dixero pendere; quo tamen, si quid est in
notationibus verborum exquirendis firmum, ni-
hil esse verius existimo. HEMST. Vid. Gaisford.
ad schol. Theocriti p. 188. DIND.

592, 10 ἐπιστομηθεὶς etiam Θ. et Reg. Kuste-
rus: *Rectius ἐπιστομισθεὶς*. «Non dissentio; quam-
quam memini formam utramque multis in verbis
promiscue saepius usurpari, λοιδορεῖν, λοιδορίζε-
ν· ἀπολογεῖσθαι, ἀπολογίζεσθαι· sed ἐπιστομίζειν per-
petuae consuetudinis auctoritatem habet: vid.
Aristoph. Eq. v. 841, et Suicer. Thes. HEMST.
Hæc tantum habet Θ., τοῦτο παίζων φησὶ Χρεμύ-
λος, ἐπιστομηθεὶς παρ' αὐτῆς.

593 om. etiam Θ. — 23 ὡς ἐγκ. aptius esse
animadvertit Hemst. — 29 ἡμῶν εἰς τούτους· καὶ
τοὺς ἀσ. ὥθησε λόγους Dorv., reliquis omissis.

594, 33-45 sic in V., ἔθος ἦν τῇ Ἑκάτῃ τὴν
τριακάδα ἐν ταῖς τριόδοις τιμᾶν, διὰ τὸ αὐτὴν καὶ
Σελήνην καὶ Ἀρτεμιν καλεῖσθαι. ἐτίμων δὲ αὐτὴν οἱ
πλούσιοι ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ τιθέντες ὥσπερ θυ-
σίαν. ἐλέγετο καὶ ὅτι οἱ πένητες ἀπ' αὐτῶν λαμβά-
νοντες ἤσθιον καὶ ἔλεγον ὅτι ἡ Ἑκάτῃ αὐτὰ ἔφαγε,
λέγει οὖν, — ἐσθίουσιν αὐτά. — 34 οἱ πολλοὶ
Reg. pro τὸ παλ. — 35 Ἀρτεμιν V. Reg., qui τε
καὶ Ἀ. Ἀρτέμιδα Ald. — 36 οἱ πλ. δειπνον ἐσπέρας
ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ προσάγοντες ἐπὶ ταῖς τριόδοις
ἐτίθουν Reg. Junt. ὡς Ald. — 38 πειν. om. Reg.,
qui 39 ἔφαγε ταῦτα. Ib. ἐμάθομεν V. — 40 fort.
κάλλιον. DIND. — 41 αὐτὴ V., ex quo deinde ac-
cessit καὶ τίνες ἐσθ. αὐτά. Sequentia ἔθος—πένη-
τας habet Suidas s. Ἑκάτην.

595 ἡ εἰς etc. Hoc scholion ad αὐτὴν spectat.
DIND.

596, 52 τηγανισμένου Dorv.

598 om. etiam Θ. — 17 sqq. Cratini locus ex
Hephæstione est p. 47. — 18 νῦν Ald. In Junt.
ἔχε σιγάν· καλεῖται δὲ καὶ παροιμιακὸν διὰ τὸ πολ-
λὰς παροιμίας τούτῳ πεποιθῆσθαι τῷ μέτρῳ. Ἄλλως.
παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων τί. καὶ πάντα etc.
Illa, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων τι, perti-
nere suspicor ad v. 600 [cui ascriptum est in
Regio, additis λέγει δὲ ὅτι οὐ μὴ με πείσεις καὶ ἐάν
δοξῇς πείθειν], quasi ab iis proverbialiter usur-
pari monere voluisset, qui de veritate cujusvis
rei persuasi a suscepta semel sententia nullis
machinis dimoveri se patiuntur. HEMST. — 28
Ἀντὶ τοῦ φθέγγῃ V.

600, 37 σοι om. R. σοι et seqq. om. Θ.

601, 40 Ταῦτα om. R. ταῦτά φασιν Ald. διὰ Τηλ. Θ. « Hæc, ὧς πόλις Ἀργούς, κλύεθ' οἷα λέγει, reperiuntur itidem in Equit. v. 810, ubi scholiastes observat sumtam esse partem priorem ex Euripidis Telepho, ex Medea posteriorem : idque verum; exstant enim in hac tragedia v. 168, κλύεθ' οἷα λέγει, pauloque ante præcedit etiam, ὧς πόλις. Idcirco quod hic scribit enarrator noster, versum illum in Phœnissis haberi a Polynice pronunciatum, effugere non potest, quin ejus culpam in memoriæ malam fidem rejiciat : quamvis simile quidpiam offerre non negem v. 608, 614, 616. » HEMST. — 41 sq. ἐκ Φοινισσῶν—λέγοντος et 43 sq. διαβάλλει—πένητας om. Θ.

602, 48 συνδιαίτητὴν V. Θ. et Suidas s. Ξύσσιτος et Σύσσιτος. διαίτητὴν R. Ald. ζωγράφος. — 49 ὦν om. G. — 51 sq. ζωγρ. ὦν et τὸν σὸν om. Dorv.

604 scholion V. reperitur in scholiis ad Nub. 133. — 7 Παγαστικὸν codex.

605, 15 Ποῦ om. Θ.

606, 18 sq. ὁν—λέγουσι om. etiam Θ. — 19 κυφῶνα ὄνομα κύριον R. omisso φασιν. — 20 οἱ—καλούμενον om. etiam Θ. — 22 κυφῶνα recte Reg., 23 γράφουσιν idem. οἱ δὲ—καλούμενον habet Dorv. — 25 Τὸ δὲ οὐ μέλλειν, ἀλλ' οὐ γράφει V.

607, 28 Ἀντὶ τοῦ ἀνύειν· πλεον. V. γὰρ R. δὲ V. Θ. — 29 sq. καὶ ἀνύω Hemst. ἀνύω καὶ Reg. Junt. — 32 συντόμως Paris.

608, 34 δέ om. Θ.

610, 38 σε additum ex R. — 39 ἔθει R.

612, 43 τὸ additum ex R. — 44 λείπει V. λέγειν R. Ald. ἀλλ' et 45 τὸ σχῆμα om. Θ.

616, 53 ἀντὶ τοῦ ἀνθηρὸς R. λιπαρὸς ἀνθηρὸς Θ. ἀπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρὸν ἀνθηρὸν V. — 54 ὁ ληλημμένος R. — 4 ἐπιτωματικῶν Kusterus. ἐπιτωματικῶν Junt. Est autem ἐλαίον ἐπιτωματικόν, quia vim habet velut operiendi atque occludendi tennes corporis meatus, ne vel sudorem internosque simul spiritus justo citius transmittant, vel aerem ac frigus extrinsecus hauriant : quam ob rem oleum a Dioscoride dicitur 1, 30, δυσπερίφυκτον φυλάσσειν τὸ σῶμα. De utraque olei dote multa disputat Lucian. in Anacharsi. HEMST. ἵνα ἐπειδὴ οἱ τοῦ σώματος πόροι ἄδηναι τῇ θερμῇ ἡνεώχθησαν, ὑπὸ τοῦ ἐλαίου (ἐμφραγνέτες addit Reg.) κλεισθῶσιν (κλ. ἐπιτωματικῶν ὄντος Reg.) καὶ μὴ δέξωνται ἄερα ἔξωθεν Dorv. Reg.

619, 18 ἐπιτρίφει Paris., qui 19 sq. ἐπείπερ—καταπαρδεῖν om. R. ante ἢ ἀξία habet ὥσπερ ἔλεγε—καταπαρδεῖν. — 22 Τὸν om. Paris.

621, 26 διευθετεῖ Reg. Edebatur δι. θετεῖ. « Quæ de varia verbi ἄγειν significatione notata

vides, ex recentioribus grammaticis, præsertim Moschopulo, congesta satis alieno loco inculantur. Apud Synesium Ep. 4, p. 161, D, ἄγειν est celebrare, observare, ut in ἄγειν ἐορτήν. Paulo post Synesius : ἄγουσιν ἀπραξίαν. » HEMST. Conf. schol. v. 285. — 33 δηλαδὴ om. Θ. — 36 ἔ δὲ ἐκτὸς ἐν Reg. « Puto significari templum Æsculapii in Piræo. Cario enim v. 656 narrat Plutum a se et hero, simul ad templum pervenerunt, fuisse ad mare ductum ut lavaretur : a templo urbano longior fuisset via. » BOISSONAD. in Wolfii Analectis 3, p. 82. τὸ μὲν—τὸ δὲ V. ἢ ἐν Ἀχαρνέσιν G., omissis ὡς φασιν.

623, 42 verba τῶν ἀναγκαίων in V. præcedit τῶν προέργων, corruptum e lemme τῶν προῦργου. τῶν ἀναγκαίων om. R., qui ante τῶν σπουδαίων habet ἀορίστου ἐτέρου μετοχή, quæ ad ἐλθόν sunt referenda. DIND.

625, 53 καὶ ἔθος ἐστὶν ὡς ἀντὶ Θ.

626, 4 παρὰ τὴν Θ., qui om. 6-25

627, 15 σημ. — 23 sunt in Regio, omissis 20 sq. ἀλλὰ—καὶ ἤμα. — 17 ἀναβλέψαιεν. Observat Kusterus, voluisse scholiasten, vel debuisset dicere ἀναβλέψαι ποιήσαιεν· quod ut, si castigatam scribendi legem spectes, minime negari potest, sic nostrum enarratorem tuetur usus recentiorum, quos non piguit verbis ejusmodi neutris, qualia sunt ἀναβαίνειν, ἀναβιοῦν, ἀναζῆν, ἀναδύειν, ἀνακύπτειν, ἀνανεύειν, ἀναβάλλειν etc. agendi vim induere. Neque abhorrent prorsus ab illo more veteres; sed consideratius illi ac majore cura linguæ patriæ rationes exigebant. Præter alios hunc usum illustravit Jo. Davis. ad Cic. Tusc. D. 3, 31. Vir tamen doctissimus mallet omissis Euripidis exemplum ex Rhes. v. 446 (443, ubi v. intt.)... Attamen in scholiasta poterat aliquis, offensus insolentia locutionis nusquam alibi, licet ἀναβλέψαι sæpius occurrat, ab eo sic usurpatæ, legendum suspicari, μέγρις ἂν ἐκείνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντες ἀναβλέψαιεν ὁ Πλούτος· quo pacto nominativi pro absolutis accipiendi sunt, quasi scriptum foret, ἐκείνων ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντων. HEMST.—24 sq. Ὁ θεράπων—ἀναβλέψαντα post τιμὰς νέμουσι ponit R., omittunt V. Θ. — 25 ἀπαγγέλλων Ald. Θησεῖα ἐορτὴ ἀγομένη ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾗ ἄρτοι τινὲς δίδονται, ἃς καλοῦσι μυστίλας, ἐστιώμενοι παρὰ τισι. γίνεται δὲ ἐν τῇ ἐορτῇ τοῦ Θησεῖος καὶ ἐσθίει προῖκα. μεμυστιλημένοι οὖν ἐστιώμενοι, ἢ μυστίλοις ἀρύντες τὴν ἀθάραν καὶ ἐσθίοντες ἢ ἄρτους φαγόντες ὡς μύστρα. ἐγίνετο δὲ τὰ Θησεῖα ὀγδόαις, καὶ πᾶσα ὀγδοὴ ἀνιερούτο Θησεῖ. Ἄλλως. μετὰ V. Apud Suidam, Θησεῖοισιν : ἐορτὴ τις τελομένη παρ' Ἀθηναίους. μετὰ γὰρ τὸ—. « Historiæ rarius obviæ Theophrastum testem citant

sane luculentum Suidas in Ἀρχῇ Σκυρία, et Eustath. ex Pausaniæ Lexico ad Il. I, p. 782, 54, ut indicavit Jo. Meurs. Thes. c. 29 : quibus accedit quem ex iisdem fontibus sua derivasse credi par est, scholiastes Aristidis mendosissime multoque segniori cura quam decuerat non ita pridem editus vol. 2, p. 241 : Θησεὺς ὑπὸ Λύκου Ἀθήνησιν εἰς τυραννίδα συκοφαντηθεὶς ἐξωστρακίσθη τῆς πόλεως, καὶ ἦλθεν εἰς Σκύρον, ἧς Λυκομήδης ἤρχεν etc. Λύκου perperam vulgatur. Eum Lycum Thesei patrum facit enarrator Lycophronis antiquus ad v. 1324, qui utinam integer, detractis emblematis Tzetze nugacissimis, ad nos pervenisset. Hoc traditum, ut opinor, ab aliquo τῶν Ἀθηδίων scriptore si certam fidem habet, Lycum oportet valde senem Athenas rediisse : nam pulsus ab Ægeo fratre regni paterni hereditaria parte, non tantum in vicina Peloponneso vitam egit, auctisque Magnorum Deorum initiis apud Messenios vir religionum peritissimus inclaruit, sed et in Lyciam usque penetravit, tanta pollens auctoritate, ut Termilas barbaram gentem non pœnituerit novo ab eoque ducto Lyciorum nomine censi. Videtur autem in patriam reversus eo temporis intervallo, quo Theseus apud Molossorum regem quadriennium in vinculis exegit : dum enim Ægei filius Athenis et rerum gestarum laude et amore populi beneficiis ingentibus obstricti florebat, nihil erat, quod Lycus se causæ suæ patronos inventurum speraret. Verum eo amoto ab civium oculis, vates publicæque superstitionis moderator, ut solet hominum illud genus ad flectendos plebis animos esse callidissimum, opportunam conciliandi favoris occasionem nactus fratris injurias in filium ulcisci constituit. Usus igitur impulsore Menestheo, quem primum ἐπιθέσθαι τῷ δημαγωγεῖν, καὶ πρὸς χάριν ὄγλῳ διαλέγεσθαι Plutarchus affirmat, Theseum, abalienata mobilis vulgi voluntate, eandem exilii, quæ ipsi olim obtigerat, subire sortem coegit. Hinc clarius intelligitur ratio proverbii satis alioquin obscuri, Λύκου δεκάς, de quo nonnulla collegit Jo. Meurs. Att. Lectt. 3, 9. Quem vero Lycum alibi bis terve vocaverat Strabo, eum τὸν Πανδίωνος Λύκωνα dixit lib. 12, p. 859, A; quod etiamsi Casaubonus mutari jubeat, ego propterea retinendum existimo, quia nihil obstat quin putemus, Lycum ab aliquo scriptore vetusto, quem ibi secutus sit Strabo, fuisse nominatum, qui plerisque Lycus audierit : sunt enim in nominibus propriis quædam formæ scribendi valde affines, sic ut ab aliis nunc hoc, nunc illo modo effeantur; quæ ratio minus animadversa nonnun-

quam viros eruditos in errorem induxit. Hic ipse Lycus bis intra paucos versus Λύκιος est Pausaniæ 1, 19, 4, nec secus sese res habet in *Icarus*, *Icarius* et *Icarion*, *Iasus*, *Iasius* et *Iasion*. *Actæus* et *Actæon*, *Glaucus* et *Glaucôn*, *Hyblus* et *Hyblôn*, *Eurytus* et *Eurytion*. Quem Callistum dixit Socrat. H. E. 3, 21, Callistion est Libanio, notante Valesio. Pendet ab illo more quorundam patronymicorum intellectus : nam ut a Δεύκαλος existit Δευκαλίδης, sic a Δευκαλίων Δευκαλιωνίδης. Iapeti filius Prometheus non tantum *Iapetides* Ovidio Met. 5, 111, ubi quæ scripsit Capoferreus, partim bona sunt, partim mala; sed etiam *Ίαπετιονίδης* Hesiod. Op. 54, quomodo *Iapetionides* Atlas eidem Ovidio, et Perseus *Acrisioniades*. Contra Κύβελος Ἡετίδης in oraculo apud Herodotum 5, 92, § 5, qui patre genitus erat Eetione. Similiter itaque Λύκος, Λύκιος et Λύκων. Jam Ptolemæum audiamus in Photii Bibl. p. 252, 29, ubi Achilles antiquæ memoriæ clarissimos recenset : καὶ ὁ τὸν δστρακισμὸν ἐπινοήσας Ἀθήνησιν Ἀχιλλεὺς ἐκάλειτο υἱὸς Λύκωνος. Quid si Λύκωνος? ut eundem illum Lycum Ægei fratrem intelligamus : quam suspicionem haud parum adjuvat ostracismi repertio : quippe non est alienum, filio scriptorem aliquem attribuisse, quod plures de patre narraverant : neque tamen diffiteor, aliunde mihi de hoc Achille nihil esse compertum. HEMST. — 28 ἐς Suidas. Σκύρον libri, præter Θ., qui χύρον. Reg. εἰς Σκύρον νῆσον Δολόπων. — 30 λοιμώζαντες. Utriusque mali pestiferi λιμοῦ et λοιμοῦ nomina literæ tantum tenuissimique soni discrimine separata quas sæpe dubitationes pepererint, ex notissimo Thucydidis loco 2, 54 testatum est. Non potuit ea de causa non contingere, quin altera vox frequenter sedem alterius invaderet : multis quidem in locis, utra sit eligenda reique narratæ maxime conveniat, haud difficulter iudices, velut apud Hesiod. Theog. 227, ubi v. Grævium; at in aliis optare non ita planum atque expeditum : vid. Strab. 12, p. 862, C, et Casaubon. Hic tamen vel invito Suida, qui editionibus opitulatur, secundum Meursii sententiam in Thes. c. 31 λοιμώζαντες prætuli; quippe testimonium est Æneæ Gazæi disertissimum p. 72 : λέγεται δὲ Ἀθηναίοις, ἐπειδὴ ἐνόσουν, τὸν Ἀπόλλω χρῆσαι Θησέα τὸν Αἰγέως ἐπὶ τὰς Ἀθήνας μεταβάζειν. . . . ἅμα τε τῆς Ἀττικῆς τοῦ Θησεῶς τὸ λοιπόμενον ἐπέβη, καὶ ὁ λοιμὸς οὐκ ἔτι ἦν. In simili casu schol. ad Eq. v. 84 de Themistoclis ossibus Athenas transvehendis : λοιμώζαντων δὲ Ἀθηναίων ὁ θεὸς εἶπε μεταγεῖν τὰ δστέα Θεμιστοκλέους, pestis autem multo magis, quam fames, habebatur vindictæ divinæ in homines animadvertentis te-

lum præsentissimum, ut notavimus ad schol. v. 179. Igitur eadem indiget medicina schol. Aristidis, ubi nihilo minus, etsi ter repetatur, ὕστερον δὲ λιμοῦ κατασχόντος Ἀθήνας, ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, οὐκ ἂν ἄλλως παύσασθαι τὸν λιμόν, εἰ μὴ Ἀθήνησιν μετενέγκαιεν τὰ Θησεῖος ὄντα· οὗ γινόμενου ὁ λιμὸς ἔπαυσεν, reponendum esse λοιμὸς mihi persuadeo. De vocabulis hisce permutatis iterum erit monendi locus ad v. 1054. Κελευσθέντες autem nimis nudum flagitare videtur χρησῶ· quemadmodum in Plutarcho De fluv. c. 6, p. 22 : εἰς τοῦτον κατὰ προσταγὴν τὸν λόφον πόλιν κτίσαι θέλοντες, interseri debet, κατὰ χρησῶ προσταγὴν, de quo dubitare vix potest, qui Plutarchum adhibuerit c. 10, p. 37, vel, si lubet, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, cui favent Æneas et Aristidis enarrator. [In Reg. χρησῶ δοθέντος, ubi hæc ex Plutarchi Cimone amplificata.] HEMST. λιμῶξαντες V. Θ. : sed λοιμῶξαντες, ut videtur, R. — 31 Λυκομήδην etiam Suidas. Λυκομήδης Ald. — 32 τὸ om. Ald. — 33 εἰσοθέους R. αὐτῶ Suidas. οὕτω libri. « Carpit Aristophanis interpretem Jo. Meursius, quod graviter errans tempora confundat, et ad Lycomedis ætatem referat, quæ magno scriptorum, quos ejus historiæ meminisse scimus, consensu multis post seculis demum evenerunt : quod etsi non negem, dubium tamen mihi non est, quin suos auctores scholiastes fuerit secutus : novimus enim ex Strabone 9, p. 601, A, et pluribus aliis τοὺς τὴν Ἀθήναι συγγράψαντας πολλὰ διαφωνῆσαι· idque eo etiam magis probabile videtur, quod templi Theseo instituti et consecrationis honorumque divinorum causam ab illo principio repetat. Ceterum ab itidem a nostro scholiastes Aristidis loco cit. et ad vol. 2, p. 172. » HEMST. διανέμουσι Θ. — 36 ἥρωος ἑορτήν G. — 37 διανομαὶ δὲ Ald. Apud Suidam καὶ ἐγίνοντο διανομαί. — 38 γίνονται Ald. ἐτελεῖτο Suidas. — 39 συνήγαγε τὴν πόλιν, τῆς Ἀττικῆς πρότερον κατὰ κόμας οἰκουμένης Suidas. Si refingas, συνήγαγε τὴν πόλιν πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κόμας οἰκοῦσαν, videri potest interpretes Isocratem imitari, qui Helenes Enc. p. 214, E, de Theseo sic scripsit : καὶ πρῶτον μὲν τὴν πόλιν σποράδην καὶ κατὰ κόμας οἰκοῦσαν εἰς ταῦτόν συναγαγὼν τηλικαύτην ἐποίησεν etc., sed malim : ἑορτὴ δὲ αὐτῶ ἐτελεῖτο, vel ἐπετελεῖτο, ἐπειδὴ πρῶτος αὐτοὺς συνήγαγεν εἰς τὴν πόλιν, τῆς Ἀττικῆς πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κόμας οἰκουμένης· quibus in verbis et orationis structura et scholiastæ mens planissime procedit : adde, non aliter loqui Thucydidem 2, 15 : ἐς τὴν νῦν πόλιν οὖσαν ξυνώκισε πάντας· Dionem Chrys. Or. 46, p. 517 : Θησεὺς τὴν Ἀττικὴν συνώκισεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Apposite Valer.

Maxim. 3, 3, ext. 3 : Ille (Theseus) locatim dispersos cives suos in unam urbem contraxit, separatimque et agresti more viventi populo amplissimæ civitatis formam atque imaginem imposuit. Vide Scalig. Anim. in Euseb. p. 50. De ὁδῶ Theseo sacrata scholiastes iterum ad v. 1126. HEMST. — 41 καὶ om. Θ. μύστρια μιμουμένοις R. Θ. et Suidas s. Μεμυστημένοι. μυστρίους μιμουμένοι (hoc accentu) Ald. — 42 οἷον R. et Suidas. οἷον Θ. Ald. μυστρίων Suidas. « Utro modo scribatur, nihil interest. Etymologi locus in Μύστρον tam gravi vulnere laborat, ut medicina, nisi ab integris membranis, speranda non sit. Eustathius autem ad Od. Γ, p. 1476, 62, ex Ἠλίο Dionysio monet : αἱ δὲ γὰρ μυστρίαι, ὧν ἡ μὲν ἄρχουσα διὰ τοῦ υ, ἡ δὲ παραλήγουσα διὰ τοῦ ι, ψῶμοι εἰσι· κοῖλοι, οἷον μύστρια κατὰ Αἴλιον Διονύσιον· τουτέστι μυστρία, εἰπεῖν ἰδιωτικῶς· καὶ μυστρίλασθαι, φησὶ, τὸ οὕτως ἐσθίειν· κατὰ δὲ ἄλλους τὸ κοιλάειν ψώμους. Ergo grammaticorum opinionem fuit concedendum, ut in hoc itidem scholio scriberetur μυστρίη, non, quod in cunctis præter Aldinam edd. fertur, μιστρίη. Porro Suidas : καὶ τὴν ἀθάραν καὶ ἄλλα τινὰ· μυστρίη δὲ καλεῖται κοῖλος ἄρτος etc. sublato distinctæ a præcedentibus adnotationis signo; unde tamen tanquam diversi auctoris rectius sejungi arbitror. Deinde post εὐτυχίσαντες, prorsus omissis, quæ aliunde Fracinus invexerat, continuo subnectit (schol. v. 628) : ὀλιγίστοις δὲ ἀλφίτοις λέγει, ἡγουν ἄρτοις· τοῖς κοῖλοις γὰρ ἄρτοις etc. » HEMST. — 43 ἡσθιον om. Θ. Deinde καὶ τὴν addita ex R. et Suida. — 49 ταῖς ἑορταῖς τ. Θησ. ἐρεῖς, ἃς Ἀθηναῖοι πολυτελῶς καθ' ἑκάστον ἔτος ἐποιοῦν, καλοῦντες αὐτὰς Θήσεια, ὥσπερ καὶ Διάσια τὴν ἑορτὴν τοῦ Διὸς· ἐν οἷς ἀμφοτέροις πολλῶν ἀναλωμάτων δαπανωμένων, βόες τε πλείστοι καὶ πρόβατα ἐσφάττοντο, ὅθεν οἱ πένητες ἐτρέφοντο συναγόμενοι· εἰ δὲ ἡ Reg. « Mendam scholii futilis ita correxit Kusterus, εἰ δὲ διὰ τῆς αὐτῆς καὶ τ. Tale quidpiam omnino voluit. Θητεῖαν exponere solent μισθαρίαν. Moschopol. II. σχεδ. p. 113. » HEMST. — 51 τετραμμένοι Reg. τετραμμένοι Junt. Basil. « Μιστολλᾶν valde vereor ut Atticum sit : formam enim mediam, et solam, opinor, usurpant : neque nimis probavero μιστύλλα, quæ, ut paulo inferius, μιστύλη fuerat scribenda. Μυστίλλων habet schol. ad Eq. v. 824, sed, si valet auctoritas Suidæ, perperam pro μυστίλῃ· eum vide in Μυστίλᾳται. » HEMST. — 5 γὰρ Kusterus. τε Reg. Junt. — 7 τετραμμένοι—βοφίσαντες hic om. Θ., sed infra post v. 635 adscriptum habet τετραμμένοι καὶ ζωμόν βοφίσαντες, unde correctum quod in Dorv. est ζωμοῦ βοφίσαντες.

628, 10 ἄλλως præponit V. Τοῖς etiam Suidas.

Οἱ τοῖς Ald. γὰρ additum ex R. et Suida. — 11 τοὺς ζῶντας om. Θ. ἐκορέννυντο Suidas, qui 12 sq. ὀγδόη—ἥρως omittit. διῆγον Θ. — 13 ἡμέραν ἐχόρευον R. — 14 μάσσησιν G. Post μάσσησιν V. addit ὅον ἐπ' οὐδὲν εὐτυχήσαντες, νῦν δὲ ἐστιώμενοι. — 15 ἄρτον ἥσθιον Suidas, qui 16 καὶ om. et κορέννυνται scribit.

631, 22 Ἀντί—δομοαστίγων infra ante scholion v. 637 habet R. σεαυτοῦ Θ. δομοαστιγῶν Kusterus. — 23 οὐκ ἄλλων τινῶν βέλτιστε τῶν ἑαυτοῦ φίλων, ὅον δομοαστίγων σου (εἰ μὴ τῶν δομοαστίγων G.) V. Sequentia om. etiam Θ., habet γρ. φίλων.

635, 32 Ἐκ Φινέως—στίχος infra post ἀφῆρέθη τὸ κάλυμμα habet Θ., in quo est ὁ στίχος οὗτος. In V. vero quum ad verum proximum, Ἀσκληπιῶν παιῶνος εὐμενῶς τυχόν, annotatum sit hæc ex Phineo Sophoclis esse petita, incertum manet unum an duo versus ab Sophocle sumpserit Aristophanes. Utriusque versus tragicum esse colorem manifestum est. DIND. — 33 ὅρα δὲ πῶς Ald. δὲ om. Θ. ἐγκαταμίσξας Hemsterh. — 35—37 ἀντί—λέγει om. V. ἐπιτεταμένως—λέγει habet Suidas s. Ἐξωμμάτωμαι. Ib. φιλέων R. et Suidas. φιλεον Ald., quod legitur ib. v. 343. — 38 γὰρ ἐξωμμάτωσαι codex.—44 ἐξεκῶπει (voluit ἐξεκῶπη. Hemst.) Dorv. — 45 ἐκ om. Dorv., qui 47 λευκώματα. — 51 Ὀμματοῦθι om. Θ., in quo 53 πρῶται esse videtur pro λελάμπυνται, quod posuit Dindorfius; literæ vix legi possunt. — 1 καθαρώς codex literis prope evanidis. Malim καθαρούς ἔσχε τοὺς ὀρθαλμοὺς, ut in scholio Juntino. DIND.

637, 15 Τινὰ—τραγικῶν om. etiam Θ. et Suidas s. Λέγεις. — 16 ἀναγγέλλεις Suidas. — 20 ἡμίσεος Reg. — 23 παιῶνων δύο Hemst. παιῶν, δ' δύο Junt. Regius recte παιῶνων τετάρτων δύο.

639. In principio scholii addebatur ἐξ Ἠλέκτρας Εὐριπίδου, quæ omisi cum libris. Electram, nomine a prologo fabulæ ducto, grammaticus nominat pro Oreste, ut schol. Cantabrig. ad Ran. 305. DIND. — 28 sq. Ἀνυμνήσω—ἀνθρώποις om. R. V. Ante πολλοὶ γὰρ in R. legitur τὸ σημῖον ο θ τ ρ. — 29 πολλοὶ δὲ, 31 ὑγεία Θ. Ald. — 32 πάντας R. Θ. καὶ πᾶσιν ὑγείαν V. ὑγείαν R. Θ. Ald. — 33 ἡ τὸν V. Θ. ἀντὶ R. ὅον Ald. παῖδας ἔχοντα V. — 34 ἡ τὸν καλὸν Θ. Ald. — 36—38 δὲ νοῦς—Ταντάλω habet V., qui 37 τραγωδίας, 38 ταλάντω. — 42 Μαχάωνα Paris. Reg. Ποσειδάωνα Dorv. — 43 Ἰάσω τε Πανάκειαν καὶ Ὑγείαν Reg.

641 om. etiam Θ. — 2 μηνύσει Hemst.

642, 4 ἀγαποῦσα formam non semel adhibuit

SCHOL. ARISTOPH.

pro ἀγαποῦσα. Explicatio vero, si usum Græcæ linguæ castigatum attendas, non satis commoda. HEMST.

644, 9 εὐαγγελία Hemst. — 10 διαβάλλει—οἶνον ex V. addita. — 13 μέθυσιν Paris.

646, 16 συλλαβῶν et 18 ὁγλ. om. Θ. — 20 γνωρίσεις scribere debuisset. HEMST. Aut γνώσει. DIND.

649 om. etiam Θ. — 26 ἄχρι Reg. τέλος Paris. — 30 κεφαλὴν ἐρεῖς Reg.

651, 36 ὠθηθῆναι V.

652, 40 sq. Σαφῶς—δεδήλωκεν Dindorfius addidit ex R. V. Θ., in quibus hoc scholion ad v. 649 est adscriptum. — 41 τὰ χαλεπὰ Θ. δὲ om. R. — 42 ἐλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πρ. Θ. Ald., quæ addit ἰδοὺ διεσάφησεν. Menandri locum affert Suidas s. Πράγματα, omisso fabulæ nomine. — 43 sq. ἐν ἤθει δὲ ἀναγν. om. etiam Θ.

654 habet R. πάλιν νῦν τὸν ἄνδρα εἶπεν ὡς ἐν ἀρχῇ.

656, 5 ἥθιστο R. et Junt. — 6 τοὺς ἀφοσιουμένους Reg. ὡς καὶ additum ex V. Reg. — 7 Ὀμηρος om. R. ὁματ' Reg.

657, 10 sq. Ἀπὸ—συγκοπὴν hic om. R., sed infra post v. 663 habet, ἀπὸ τοῦ λούω καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν. — 10 λόω Buttman. Gramm. vol. 2, p. 182. λῶω Θ. Ald. λούω R. et ed. Basil. In V. hoc scholion cum proximo est conjunctum, τὸ εὖ ἀντὶ τοῦ ὅς ἐν εἰρωνείᾳ, δυστυχές. λούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ λούω, ἡ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν διὰ τὸ τῆς οὐσίας ψυχρὸν τῶν γερόντων. ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμεθα—εἶω. — 12 addit Reg. καὶ τὰ ἄλλα δὲ τούτου καὶ παθητικὰ ὡς πλείστον κατὰ συγκοπὴν γράφονται. — 13 Κατ' εἰρωνείαν Dorv. Regius: Τούτο κατ' εἰρωνείαν εἶπεν· ἄλογον γὰρ ψυχρῷ ὕδατι τοὺς γέροντας λούεσθαι ψυχροῦς ὄντας φύσει. — 14 ἀνὴρ γέρον (pro τὸ δὲ) ψυχρῷ (sine θαλάττῃ) Θ., qui 15 sqq. τὸ δὲ—εἶω omittit. — 16 γὰρ additum ex R.

660, 20 Τὸ ἐξῆς πόπανα καὶ προθύματα καὶ πέλανος καθωσιώθη Ἡφαίστου φλογί. ἀντὶ τοῦ V. — 22 τοῦ κανοῦ ἡ τοῦ βωμοῦ V., non G. φθέγγονται, 23 χρῆσασθαι V., pergens ἄλλως. τὸ ἐξῆς, ἐπεὶ δὲ τῷ βωμῷ—λιθανωτόν, et 25 Γρ. καὶ θυλ. omittens. Idem sequentia σημαίνει—πλακούντια infra post λιθανωτόν l. 35 habet præfixo ἄλλως. — 26 idem προκαθάματα. γενόμενα Ald.

661, 31 ἄλλως præfixum in V., qui 32 ἀπετέθη. Sequentia sic in R.: . . . ματα καθωσιώθη Ἡφαίστου φλογί πόπανα καὶ πέλανος. ἐπειδὴ δὲ—λιθανωτόν. In V. ἄλλως. τὸ ἐξῆς, ἐπεὶ δὲ τῷ βωμῷ προθύματα καθωσιώθη Ἡφαίστου φλογί πόπανα καὶ πέλανος. καὶ προθύματα δὲ ἤτοι τὰς ὀλύρας—λιθανωτόν. — 34 alterum προθύματα addidit Kusterus.

ἤτοι V. ἢ R. τουτέστιν ἢ Ald. — 37 Ἄλλως et sequentia om. etiam Θ. — 39 ὡς τὸν et ἐρρίπτουν Reg.

663, 51 sq. Χαμαιστρώσιον ἀπὸ εὐτελῶν παρεσκευάζετο καὶ μικρῶν καττυμάτων V. Ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίζετο R. ἡτρεπ. Θ. ἡτρεπίζεν Reg. et Suidas s. Πηρεκαττύετο. — 53 καὶ εὐτελεῖς ἱμάντες οἱ ἀποριπτόμενοι εἰς τὰς κοπρίας V. τῆς κόπρου etiam Suidas. τοῦ κόπρου Ald. In Regio καττ. δὲ λέγονται τὰ μικρὰ τμήματα τῶν σκυτῶν ἢ τῶν ὑφασμάτων, ἀ διὰ τὸ εὐτελεῖς καὶ ἄχρηστον ῥιπτοῦσιν οἱ τε σκυτοτόμοι καὶ οἱ ῥάπτται. — 54 εὐτρεπίζομεν V. — 5 καταπεπατημένη στρωμνή, 7 βροῦλλα, ἢ τὰ παρατυχόντα συνῆγε καὶ συνετίθει ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ Reg.

665, 10 Καὶ et 11 οὗτος addita ex V., qui pergit ἐς τε ῥήτορα συκοφάντην καὶ τὰ δ. — 13. Intellegi potest, vel ipsum Aristophanem in Πελαργοῖς Neoclidæ meminisse, tanquam rhetoris et sycophantæ; vel de illo homine, notissimo calumniatore, plura fuisse in scholiis ad eam fabulam dicta. Inde petitum forte proverbium adnotavit Suidas: Νεοκλείδου κλεπτίστερος· οὗτος κεκοιμώδηται, ὡς ῥήτωρ ἦν, καὶ τυφλός, καὶ συκοφαντής, καὶ κλέπτης· ubi tamen hunc ipsum Comici nostri locum subiecit. HEMST. καὶ om. V. — 18 ἐκ μετ. Θ.

669, 20 παραγγέλω Θ. — 22 νεοκóρος Dorv. δοῦλος om. Θ. — 23 sq. scribendum fuerat εἰς αἰσθησιν ἔλθῃ. HEMST.

671, 26 εὐκτάτως Dorv. hic et iterum ad v. 709.

673, 29 Ἀττικὸν δὲ Θ. οἱ μὲν Ἀττικοὶ et ἀθάρη V. Αἰολεῖς ἀθήρας om. etiam Suidas s. Ἀθάρα. — 30 τὸ δὲ κοινὸν et ἀθάρα V., ex quo et Suida additum ἔστι—ἡψημένον (ἑψημένον V.) — 41 σιμιδάλεως Paris.

675, 46 Περισσή ἡ μία ἐπὶ om. Θ., qui ἱερείων δηλαδὴ ὄφρων. — 47 ἐφερπύσαι δὲ om. V., qui ἀντὶ τοῦ βαδίσαι.

677, 51 Ἀττικὸν μὲν μονοσύλλαβον Θ. — 52 φθοίας Kusterus: φθοίας priores edd. Foesius OEcon. Hipp. in Φθόεις hic φθοίας vitiose putat scribi pro φθοῖδας· quod licet itidem rectum sit, in scholiaste tamen nihil esse mendæ satis constat. Callimachi mentionem Suidas prætermisit, aliis additis, quæ hic non reperiuntur. HEMST. — 54 φθοίας codex. Corrigendum Καλλιμαχος δὲ « Ἀῖθι παρὰ φθοίας. » Quæ verba in fine pentametri posita fuerunt. DIN. Quod egregie confirmatur hoc scholio Regii nostri: Οἱ μὲν Ἀττικοὶ μονοσύλλαβως οὕτω λέγουσι τοὺς φθοῖς· ὁ δὲ Καλλιμαχος κατὰ διάλυσιν τοὺς φθοῖας. — 1 πλακοῦς G.

678, 5 ἐπιφερόμενα Θ. Ald., quocum Hemst.

comparabat Hesych.: Θυήματα, τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιστα εἰς θυσίαν.

681, 10-16 sic in V., ἀρσενικῶς ὁ σάκτας λέγεται, ὡς αἱ χρήσεις διδάσκουσι. γράφεται δὲ καὶ σάκκον, ὅσον εἰς θύλακον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. Ἄλλως. ἔβαλλεν εἰς δερμάτινον σακκίον, ὃ λέγει θύλακον. ἔπαιξε δὲ εἰπὼν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἡγγισεν εἰς τὸν βοῦμδν, εἶπεν ἔκλεπτεν. — 10 καὶ ex Θ. additum. σάκκον, ὃ ἔστιν Ald. — 13 δέρματα Θ. δέρματος Ald. — 15 δὲ om. R. Ib. αἱ χρήσεις intellige veterum scriptorum loca, unde genus illius vocabuli σάκτας masculinum patet. Etymol. in Κασσωρίς: αἱ χρήσεις παρὰ Λυκοφρονι. Longe fallitur Cuperus Obs. 1, 16, quando pro χρήσις in Euripidis scholiaste nullum esse dubium, quin legi debeat βῆσις, contendit. OEcum. ad A. A. c. 26: εἴτα καὶ χρῆσιν αὐτοῖς Ἀράτου ἐπάγει, quæ recte cepit Billius Obs. Sacr. 1, 21. Clementis est locus Strom. 6, p. 749, 18: Εὐριπίδης ἐν ἐξαμέτρῳ τηρήσει φησὶν, qui multum eruditus viris negotii facessivit: emenda, sodes, ut omnis difficultas dematur, ἐν ἐξαμέτρῳ χρήσει. In Eustathio frequens, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί, vel τῶν παλαιῶν· velut ad Od. Γ, p. 1454, 29: οἱ δὲ τὸ χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι κατὰ χιλίων εὐξασθαι ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί· alibique sæpe, φέρονται χρήσεις, φέρεται χρῆσις ἐκ Μενάνδρου. HEMST. Adde Schæfer. Meletem. crit. p. 63. Bast. nott. mss.—23 pro ἔθενον legendum ἐμβάλλων ex Reg. — 26 σάκκον κατ' εἶρ. Dorv.

682, 28 Ἀντὶ τοῦ ὅς. V. ὅσα μὲν τὰ πρὸς ἀνθρώπους, ὧν ἔξεστι θίγειν Θ. Ald. Ex R., in quo aliquot literæ evanuerunt, enotatum ἀντὶ τοῦ. . . . ὅτι ὅσιον εἶναι etc. — 29 φησὶν om. V. ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐπεὶ R. — 30 sq. Σύμμαχος—θιγγάνειν addita ex V. — 32 Ὑπολαβῶν om. Θ., qui ἢ ὅσιόν τι τὸ λ. Regius recte ad hunc versum refert quæ infra leguntur ad 685, l. 44-47.

683, 37 τζουχάλιον. Pari modo ad v. 813. Vocabulum illud serioris Græciæ scribitur etiam τζουχάλιον, et τζηχάλιον· posterius, ut quidem puto, mendose. Vide Ducang. in Τζουχάλι. HEMST.

685, 42 κλέπτην καὶ λαίμαργον Ald. Solum ὡς λαίμαργον Regius. — 43 φθάση με ἐπὶ (τῆς add. G.) χύτρας V. τὴν χύτραν φθάσειέ με Θ. Ald. Sequentia om. etiam Θ. — 49 στεφανηφοροῦντα. In numis etiam coronatus visitur, ut prolatis scholiastæ nostri verbis monet Jo. Henr. Meibom. Comm. in Jus Jur. Hippocr. c. 5, § 35. HEMST. — 3 ἐφορός ἔστι G. — 7 πώματα Paris.

689, 12 λάβοι, 13 ἐξείραντες V. ἐξήραντες G. Ipsa Menandri verba sic sunt haud dubie redintegranda, τὰς χεῖρας ἐξάραντες ἐπικροτήσατε, i. e. sublatiis manibus clarum plausum date, ut jam Hemsterhusius est interpretatus collatis,

quibus Plauti Terentiique fabulae finiri solent, verbis *Vos valete et plaudite*. Similiter Comicus cujus verbis utitur Augustus moriens ap. Sueton. cap. 99 :

Χαίρετ'· εἰ δὲ πᾶν ἔχειν δοκεῖ καλῶς, τῷ παιγνίῳ δότε χρόνον καὶ πάντες ὑμεῖς μετὰ χαρᾶς κτυπήσατε.

Nam sic haec restituenda videntur. DIND. Pergit Ald. κατὰ συρίζας ἐγὼ ὅμοιον φασὶν Ἀ. Rav. ὁμοίως φ. — 14 Ἀττικῶς V. συρίκτης G. συρίκτεις V. συρικτὸς R. Ald., quod in συρισμός mutandum videbatur Hemsterhusio, qui de σύριγμα: « Pendet ea forma apud Atticos a συρίζω, συρίζω, quum contra communibus Graecis συρισμός in usu sit, quia flectere solent συρίζω, συρίσω · eadem ratio valet in σαλπίζω, σαλπίζω et σαλπίζω, unde σαλπικτὴς et σαλπιστὴς, similibusque aliis, de quibus Atticismi praeceptores docuerunt. » καὶ συρίσας addita ex V., quibus οὐ inseruit Dindorfius. Ante ἀκούουθον in R. est ὑφ' ἡρεῖ, ἐκτείνει, in V. ἡ ἐκτείνει. — 15 τοῦ ἐφ. V. τὸ ἐφ. Θ. — 17 κράζειν Θ. — 18 δ additum ex V. — 19 τὴν χεῖρα Dorv.

690, 24 pergit V., εἶδος δὲ ὅφεις ὁ παρείας ὄφει. οἷον οὐ δάκνουσιν, ἀλλὰ ἔχουσι παρείας μεγάλας. Ἄλλως. εἶδος ὄφ. etc. — 25 ὄφεις R. Addit Ald. ὁ παρείας, omittit εἰρηται δὲ. — 28 λέγων καὶ φάσκων Θ. — 29 Λυκοῦργος. Corrigendum Ὑπερίδης ex Harpocrate, Photio et Suida s. Παρεῖαι ὄφεις. DIND. — 30 καὶ om. V., qui 31 εἰρήσκειται post Διονύσου ponit.

693, 42 δριμύτερον R. τὸ om. V. τὸ πᾶν R. — 43. Adnotavit Κάτος, κάττος et κάτα Ducangius, proferens ex Glossis in Aristoph. Nub. : Γαλεώτης, κάτα · quod ipsum in Dorv. conspicitur ad verum ejus fabulae 174 Γαλεώτῃ κάττα. Proprie quidem αἰλουρος, sive felis, est κάττος, vel κάττα · nam γαλῆν mustelam dici, stellionem γαλεώτην ostendit Jac. Perizon. ad Aelian. V. H. 14, 4. HEMST. Deinde male legebatur γαλῆ, ἡ κάτα μυγαλῆ ἡ νύμφιος. Correxerit Dindorfius ex scholio Taurinensi Nub. 169 collato Ducang. s. Νυμφίτζα. — 44 ἡ ταύτης π. Θ.

694, 46 ἐμασώμην additum ex V., qui ἐμασώμην, et pergit λέγει δὲ τὴν τρ.

696, 54 Ἀντὶ τοῦ προσέσχε additum ex V., qui προσενήεν, sed recte G. — 11. De isto ν, quod Attica dialectus Dores imitata tertiis quibusdam personis adfigit, egregia docet grammaticorum solertissimus Heraclides apud Eustath. ad Od. Y, p. 1892. Sic ᾄδεν pro ᾄδει in Pac. 1182, ubi Comici locum, qui prae manibus est, scholiastes adnotavit; nec minus eadem de re pluribus agens Moschopol. Περὶ σχεδ. p. 143. Vid. H.

Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. HEMST. — 2 sq. τρίτον — πρόσωπον V.

699, 11 ἐκφόρησιν ἤγουν ἐκπήδησιν · ἀφ' οὗ καὶ τὸ ζῶον πάρδος καὶ πάρδαλις · συνεχῶς γὰρ πέρδει τοῦτο τὸ ζῶον Reg. « Πάρδος vix a Graecis veteribus usurpatur, quorum sunt πάρδαλις et πόρδαλις · pardum ex antiquissima lingua Latini receperunt. In origine constituenda grammatici discrepant : vid. Etymolog. in Πάρδαλις, et in primis magnum opus Bocharti P. II, lib. 3, cap. 7. Basil. et Eustath. in Hexaem. p. 35 : βαγδαῖον ἡ πάρδαλις, καὶ δξύροπον ταῖς ὀρμαῖς. » HEMST. — 12 sq. Ὑπὸ — γαστρί om. Θ. ἀθάρας R.

700, 17 Ἐμίσει σε om. R. G. σε om. V. — 18 ὡς additum ex R. — 19 γὰρ τῷ Reg. γὰρ τὸ Paris.

701, 22 διατὶ Θ. Post Οὐκ ἐώκει (ἐώκει Ald.) punctum posui. Ita enim scholiasta οὐκ illud est interpretatus, quod in principio versus legitur. Parum probabilis Hemsterhusii conjectura est. DIND. Scribendum suspicor, οὐκ ἀνοικεῖον, vel οὐκ ἀνοικεῖος · διότι προσήκει τῷ Ἀσκλη, opportune dicta fuerit Ἰασὼ ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, quippe quae in comitatu erat Aesculapii: id enim est προσήκειν τῷ Ἀσκληπιῷ. Videtur, ne oratio tota non commodè procederet, sequi debuisse, a maxima scriptorum parte Aesculapii filiam celebrari Iaso. sed Aristophanes ab aliis diversus Amphiarao natam tradidit. Hoc ab Hesychio quoque adnotatum : Ἰασὼ, παρὰ τὸ ἰᾶσθαι · φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀμφιαράου θυγατέρα εἶναι Ἰασῶ. Quis autem dubitet, quin ex Amphiarao fabula decerptus sit hic versus. Nonnihil obturbat Suidas : Ἰασὼ, ὄνομα γαμετῆς, ἡ θυγατὶς Φιλάρου · optime quidem Pearsonus Ἀμφιαράου restituendum vidit pro Φιλάρου, qui error eo citius irrepsit, quia in vetustis membranarum fere scribi solet Ἀμφιάρου et Ἀμφιάρω · sed Iaso uxorem Amphiarai quis novit? quis ullam ejus mentionem fecit? Multo minus offenderet, si legeretur, γαμετῆς Ἀσκληπιῷ, ἡ θ. Ἀμφ. Sicut enim Hygiam, sive Salutem, quam plerique filiam Aesculapii fecerunt, uxorem ejus esse voluit Onomacritus H. 66, ita nihil absurdi in tanta fingendarum fabularum licentia commisisse censendus est, si quis forte veterum pro nata tori consortem Iaso dixerit; praesertim quum et per nominis rationem, quae summas saepe partes in fabulis obtinet, Aesculapii matrimonio digna videatur, et plures ejus dei commemorentur uxores : nam praeter Hygeiam alii Ἠπιώνην ipsi junxerunt, testibus Suida in v. et Etymol. p. 434, 17, Lampetiam Solis filiam Hermippus. Deinde (l. 26) sedem utriusque nominis proprii mutandam existimo : εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασὼ Ἀμφιαράου θυγατέρα,

ὥσπερ Ἀσκληπιοῦ (λεκτέον, aut simile verbum intellige), ἄξιον ἀπορεῖν · scilicet hunc in modum scholiastes argumentatur : licet Aristophanes Amphiarai filiam ediderit Iaso (quod quo consilio factum ab eo fuerit, serione, an per ludum comicum, postquam illa fabula dudum intercedit, explorare cognoscere non datur), tamen an pari jure Amphiarai filia dicatur, atque Ἐσκαπιοῦ, non immerito dubites, quandoquidem Hermippus etiam, qui recensionem Ἐσκαπιοῦ liberorum accuratissimam instituit, Iaso inter ejus filias, et natu quidem maximam, numerat. Quare nescio, an de industria Kusterus contra fidem priorum edd. καὶ Ἰασὼ deleverit, vulgato nimirum ordine verborum deceptus, quem talem efficere sensum animadvertibat, cum quo καὶ Ἰασὼ simul consistere non posset : nostra ratio, præterquam quod a veteri lectione minimum recedat, haud parum expeditior. Hermippus autem, cujus Iambos, vel Trimetros, ut schol. Aristoph. ad Av. v. 1150, scriptores antiqui sæpe laudant, idem qui comicus; quod ex Athenæo constat 15, p. 700, D; neque hunc comædiæ fuisse titulum, sed operis ex pluribus diversæque materiæ carminibus iambicis conflati, apertè scholiastes indicat, quum ait ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων. Porro Ἐσκαπιοῦ filias eodem, atque Hermippus, ordine proponit Aristid. vol. 1, p. 82, C; alio Plinius H. N. 15, 11, p. 600, et Suidas in Ἠπιόνῃ · illi Ὑγιαν, Hygiam, Ὑγίαν, hic insuper Ἀεσῶ adjiciunt. Notandum vero, non filiam solum, sed et ipsum patrem, si Suidæ fides constat, Ἀἰγλήν vocari : apud Hesychium certe, Ἀἰγλήρ, Ἀσκληπιός · quod, Casaubono etiam iudice, Laconicum aliquid sapit, neque aliud est, quam, demta dialecti forma, Ἀἰγλήεις · non longe abit ejusdem Hesychii Ἀγλαόπηρ ὁ Ἀσκληπιός, Ἀάκωνες · ubi jam Lacedæmonis id nomen diserte tribuitur. Hinc suspicetur aliquis, Suidam peccasse, et, dum mendosum codicem sequitur, Ἀἰγλήν dedisse, qui potius scribi debuerat Ἀἰγλήεις. Ut autem notissimi sunt vel ex Homero Machaon et Podalirius Ἐσκαπιοῦ γέννη, sic contra Ianiscum et Alexenorem extra scholiasten nostrum vix reperias. Pausanias quidem, thesaurus ille rerum antiquarum, Ianiscum suppeditat 2, 6, 3, sed longe diversum, Clyti Atheniensis nepotem : Alexenorem vero, sic enim ubique scribit, Ἐσκαπιοῦ non alienum, quippe Machaonis filium, cujus exstructum in honorem avi fanum in Titane conspiciatur 2, 11, 7 : τῷ δὲ Ἀλεξάνορι καὶ Εὐαμερίωνι, τῷ μὲν ὡς ἥρωϊ μετὰ ἥλιον δύναντα ἐναγίζουσι, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσι. Pari modo frater Sphyrus Ἐσκα-

πιοῦ cultum apud Argivos fundavit 2, 23, 4 : ἐξαρχῆς δὲ ἰδρύσατο Σφύρος τὸ ἱερὸν, Μαχάονος μὲν υἱὸς, ἀδελφὸς δὲ Ἀλεξάνορος τοῦ πατρὸς Σικυωνίοις ἐν Τιτάνῃ τιμὰς ἔχοντος. Nihil denique, quod monemus, aliud restat, quam postremam scholii partem (l. 32), ἔστι δὲ καὶ Ἀ. θ. Ἰ., plane videri supervacuum, atque ex truncato deterioris notæ codice depromptam. HEMST. Ib. Ἀσκλ. ἢ τῷ Ἰασῶ V., qui 23 post ὀνομασμένη addit παρὰ γούν τοῦτον. — 25 ἐλεξ', Ἰασοῖ Seidlerus. Legebatur ἐλεξά σοι. — 26 sq. καὶ τοῦ addidi ex V. Post Ἀμφιαράου aliquid excidisse videtur. DIND. — 29 λαμπτείας τοῦ Ἰλίου V. — 30 ἄλλοι δὲ Ald. — 31 Ἰνακον καὶ V., qui 33 παρὰ τὸ ἰσθαι omittit, scribens περὶ τὴν Ἰασὼ ἢ πεπ. — 35 Ὑγιαν V.

702 μετρίως ἐνετράπη Reg. καὶ om. Paris.

703, 40 λιθωντόν V. Reg. utrobique. — 41 ὁ δὲ αὐτοῦ εὐώδης ὢν καὶ διὰ τοῦτο θυμωόμενος Reg. ἔστι—καλ. om. etiam Θ. — 43 πέρδω om. Dorv.

706, 51. De Bæotis non memini : Cyprii boves hoc nomine infames proverbio locum dederunt Βοῦς Κύπριος : vide App. Vatic. 1, 11, et Suidam : quamquam illi quidem admiratione digni, si contra tormina, quod Plinius prodidit H. N. 28, 20, hominum excrementis sibi mederentur. Itaque vel nostrum enarratorem memoria fefellit, vel reponendum erit Κυπρίοις : nisi stupidum Bæotorum ingenium hoc etiam Comici debeat, ut per jocos boves apud eos σκατοφάγοι nascentur. HEMST. τὴν accessit ex V. — 52 σκατὰ ab nominativo σκατόν, quem improbat Photius Lex. p. 527, 5. ἐτ. δὲ καὶ ἡ V. — 7 ἐλ. ἄρα ζήσεται Bastius, ut l. 12.—12 ἄρα Reg. ἄρα Vict. — 14 ἔσω Paris.

711 Regius : Ἐοικεν ἐνταῦθα δοῦδου, οὐχὶ τὸ κοιλίον λέγειν · ἀλλὰ πρὸς τὸ θυεῖαν ἀρμόζειν λέγεσθαι τὸ κόπανον. — 25 Κοιλίον. Eadem est, non disputo quam commoda, vocabuli apud Suidam explicatio, et Moschopul. Περὶ σχεδ. p. 105 item : Δοιδυκοποιός, ὁ τὰ κοιλία ποιῶν. Quod attinet ad σεντούκι vel σεντούκη, Ducangius in Σεντούκιν ex Gloss. mss. ad Plut. profert, τῶν σκευαρίων, σεντούκίων · in Παντέκτης, κιθώτιον, παντέκτην · hoc plenius, ut patet, suppeditat cod. Dorv. [et Reg.], illo prorsus caret ad v. 840, ubi τῶν σκευαρίων invenies. Meursio placuit originem vocis ab Arabibus et Turcis repetere, quibus Sandock, sive Sondock, arca vel scrinium appelleretur : ego potius Salmasio Meursium celato nomine castiganti Not. in Vopisc. p. 369 calculum adjicio, qui a veteribus Græcis, quorum erat σανδύκιον, ad inferiores, corrupta nonnihil pronuntiatione, σεντούκη, σεντούκιν, σεντούκιον,

ab his porro ad Arabas permanasse statuit : cuius quidem opinionis eo probabilior est causa, quod ipsa vocis ab Arabibus usurpatæ forma peregrinos natales atque aliunde ductos facile prodatur. Joannis Evangelistæ γλωσσόκομον c. 12, 6; 13, 29, quod interpret Bibliothecæ Groninganae Ms. reddidit *درج الغفقه* ab Erpeniano verum

صندوق. Verum quemadmodum apud Græcos, præsertim paulo recentiores, γλωσσόκομον aliquando *capulus* est, *loculus*, aut *sandapila*, sic et Gregorius Abul Pharagius solium aureum, cui commissum fuit a filio Constantini defuncti corpus, vocavit *صندوق* p. 138, quales

fuerunt a vetustis scriptoribus commemoratæ Cyri Alexandrique cadaverum *πέλοι χρυσαί*. Hemst. Glossator in Theocr. 15, 33 : *λάρνακος*, *σινδούκι* (sic). Bast. nott. mss.

712, 29 *ὑπήντησεν* Θ. *οὐχὶ δὲ καθ. εἰπὼν γὰρ* Ald. τὸ om. V. Ald. — 30 *ὅσπερ* V., ex quo tñ additum. — 31 *φησὶν* ὅτι μὰ V.

714, 34 sq. *Τριβώνιον* καλοῦσιν Ἀττικοὶ τὸ παλαιὸν καὶ τετριμμένον V. Omittit R., sed infra post γάρ ἐστι (l. 37) habet *τριβώνιον* τὸ παλαιὸν καὶ τετριμμένον ἱμάτιον οὕτω καλοῦσιν Ἀττικοί. — 35 Hesych. *Τρίβακον ἱμάτιον* : ubi forte τετριμμένον exciderit; nam Suidas : *Τρίβακα*, κατετριμμένα ex Artemidoro 2, 3, p. 83 : *θρόνιά τε καὶ τρίβακα ἱμάτια* δοκεῖν φορεῖν. Hemst. — 36 ἀντὶ τοῦ τρώγλας R. sine ὅπ. δὲ τ. — 37 εἰσι V. — 38 *διερρηκός* Reg. *διερρηκός* Paris. *τρίβων* δὲ *τρίβωνος* τὸ τῶν Reg. — 39 *φῶν* Paris. — 40 ὁ τοιοῦτος *τρίβων* — *διήκων* — *ἐχων* — *κεκολλημένος* Reg. — 42 *κεκαλυμμένος* εἶναι habet Θ.

716, 47 *φαμεν* V. Respicit ad v. 665. Simile scholion in R. ὁ Νεοκλείδης διαβάλλεται ὡς ἀρπαξτῶν δημοσίων.

717, 50 μὲν ἐστὶ V. Ald. « Re convenit, verbis aliquantulum discrepat Dorv. [et Reg.] : *Τρία* εἰσὶν εἶδη *φαρμάκων*, *παστὸν*, *πλαστὸν*, καὶ *πιστὸν* : ἐστὶ μὲν [ἐστὶν Reg.] οὖν *παστὸν* τὸ *πασόμενον* [*παστὸν* μὲν τὸ *τετριμμένον* οἷα *ἄλευρον* ὃν καὶ *πασσόμενον* Reg.] *πλαστὸν* δὲ τὸ *πλαττόμενον*, ὃ καὶ *καταπλαστὸν* [*ἐμπλαστρον* Reg.] λέγεται : καὶ *πιστὸν* τὸ *πινόμενον*. Χριστὰ vice *χρηστῶν* restituit Casaubonus in Dion. Chrys. p. 663 : *οὐχ ὑπὸ φαρμάκων* *χριστῶν* ἢ *ποτῶν* : in Sozomeno H. E. 2, 7, ab aliis jam restitutum probavit Henr. Valesius : verum labitur ibi vir magnus ab ἐπιπάστοις non discernens τὰ ἐπίπλαστα : quem errorem facile vel unus Hippocratis locus arguerit Περὶ χυμ. p. 48 : *χρίσματα*, *ἐγχρίσματα*, *ἐπιπλάστοισιν*, *ἐμπλάστοισιν*, *ἐπιπάστοισιν*. Artemidor. 4, 24, p. 215 : *χριστὰ γὰρ*, ἢ ἐπίπλαστα, ἢ βρωτὰ, ἢ ποτά.

Hemst. — 51 *κυρίως* — *γράφουσι* additum ex V., qui 52 *τινὲς δὲ καὶ πρ.* — 53 *κατάπλαστον* R. *κατάπλαστα* Θ. *κατάπλαστα* λέγοντες Ald. Sequentia om. etiam Θ. — 4 τοῦ ἰ τὸ ρι οὐ καλῶς ἐφάπτονται τῆς ἐννοίας : οὐ γὰρ τοῖς ἀσθενέσι διδόναι οἱ ἱατροὶ διὰ τῶν χειρῶν συντιθέναι τὰ φάρμακα, ἵνα καὶ τῶν Ν. ὁ Ἀσκλη. ἐγχειρίσῃ τρίβειν, καὶ ταῦτα τυφλῶ γε ὄντι : ἀλλὰ τὸ ἐνεχειρήσεν ἀντὶ τοῦ ἐπεχειρήσε νοσήτον : τούτέστιν ὅτι πρῶτον πάντων τῶν ἄλλων ἀσθενούντων τῶ Νεοκλείδῃ ἤγουν χάριν τοῦ Νεοκλείδου ἐπεχειρήσε τρίβειν φάρμακον *καταπλαστόν* : τούτέστιν ὅτι δι' ἐκεῖνον ἢ τρίβεις ἐγένετο Reg.

718, 15 *νήσος* — *Κυκλάδων* additum ex V. et Reg. εἶναι om. V., ante *δοκεῖ* ponit Θ. — 16 *σκόροδα* — *θηρία* addita ex V. — 17 *δηλοῖ* additum ex R., qui *Τῆνος* αὐτῇ. Reliqui *Τῆνος* δ' (δὲ Θ.) αὐτῇ.

« Hæc verba in fine tetrametri posita fuerunt. »

DIND. — 18 *ἔχεις τε συκ.* accessit ex V., qui pergit καὶ Ἀντίμαχος, *Τῆνου* τ' ὀπιέσσης. Καλλίστρατος — οὐσης. ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ νήσῳ σκόροδα μεγάλα καὶ δριμύτατα γίνονται. — 19 ἐπὶ τὸ σαφὲς κατηνέχθη.

Comparat Hemst. in mss. schol. Eurip. Med. 167 : *Τιμαχίδας* ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθεὶς τὸν Ἀψυρτὸν φησὶ λέγειν αὐτὴν : ubi sane sensus est, *vulgarem famam secutus*. Sed in nostro loco *σαφὲς* est idem atque τὸ φαινόμενον schol. ad v. 649.

DOBREUS. — 20 τὸ om. Θ. Præter l. 22, 23 habet Reg. *κατάρρυτος* ὕδασι· ὅθεν καὶ ὕδροῦσα ἐπικέκληται. — 24 ἢ *ἤτλει* V.

719, 26. *Γάλα* sæpius a medicis pro expresso vel destillante quarumvis arborum herbarumve succo poni solet : nulla re differunt ὅπως et *γάλα βαλσάμου* : ita *lac ficulneum* Columellæ R. R. 7, 8, quod coaguli vim habet, atque emittitur ab arbore, si ejus virentem saucies corticem. Σκύλη vel σκύλα scribendi more senioris Græciæ non alia, quam veterum σκύλλα : sic σκυλοκρόμμυον et σκυλλοκρόμμυον. Hemst. σκύλλης Paris., qui 27 om. ἐξ ἧς — ὄξος.

720, 29-31 sic in V., *Δῆλον* ὅτι τὴν σκύλλαν καὶ ἐν τούτοις (τούτῳ G.) τὴν σχίνον γὰρ δεικτικὴν κατὰ πάντες. οἱ δὲ εἶδος φυτοῦ τὴν σχίνον. οἱ δὲ *ἦντινα* (scr. ἦν *τινὲς*) *μαστιχίν*. *σχίνος* δὲ παρὰ τὸ *σχίζεσθαι* καὶ *δακρύειν*. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς καὶ ἐκ τῶν παρὰ τοῦ Θεοφράστου. — 30 εἶναι om. Θ. « Ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς indicium facit scholii vetusti, et eo tempore scripti, quo fabulæ nostri comici vel omnes, vel pleræque, cum grammaticorum integris adnotationibus, adhuc extabant; nam in iis, quæ supersunt, nulla fit nec *σχίνου*, nec *Theophrastei* loci mentio. De accessione autem illa, quæ fini adhæret, παρὰ τὸ *σχίζεσθαι* etc., ita statuo, malæ manus esse, et præter scholiastæ mentem adsumtam : pertinet enim ad *μαστιχίν*, sive *lentisci*

lacrimam, quæ nihil habet cum squilla commune: res eo clarius apparebit, si, quemadmodum intelligendus sit enarratoris locus, expedivero: Σχῖνον, inquit, qui lentiscum alias significare solet, nunc Aristophanes Attice vocat squillam: nam mordendi facultate prædita esse vult omnia, quæ cataplasma componunt: in sequentibus autem ad comicum scholiis verba sunt ex Theophrasti scriptis proposita, quæ doceant, etsi sub eodem genere contineantur, aliud quiddam esse σκίλλαν, aliud σχῖνον. HEMST. παράκειται Kusterus. Legebatur περιέχεται. Hemsterh.: « Παρακείσθαι verba dicuntur et testimonia scriptorum ad probandum citata: παρατίθεσθαι vel παραθέσθαι is qui profert et in medium adducit. Hinc Chrysippus πλείστη τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος in quodam scripto totam fere Euripidis Medeam παρατίθετο· contra τὰ Ἐπικούρου οἰκεία δυνάμει γεγραμμένα καὶ ἀπαράθετα, auctore Diogen. L. 7, 180, 181, id est, ut idem exponit 10, 26, γέγραπται μαρτύριον ἐν αὐτοῖς· ἔξωθεν οὐδέν. Eam verbi vim minime perceperunt interpretes apud Lucam A. A. 17, 3: διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν διανοίγων καὶ παρατιθέμενος, ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν etc. Vertendum erat: *locis ex antiqui Fæderis volumine testimoniisque prolatis adfirmans.* » Bastius: « Adde Valck. Adnot. crit. in N. T. p. 393 sq. » — 31 καὶ om. Ald. « Θεοφράστου. Fortasse Caus. Pl. 5, 6, 10: ὅσα ἐν σχίνῳ φυτεύουσιν ἢ σκίλλῃ, ubi vid. Schneider. » DINDORF. — 32 σκύλλα Θ. ἢ om. Ald. « Scribendum videtur σχῖνος δὲ παρὰ τὸ ex superiore scholio Veneto. » DIND. καὶ δακρύειν hoc loco om. V. — 37 Διαθρέχων καὶ additum ex R. διαθρέχων post διωγαίνων addit V. γυμνάζειν Ald., ad quod Hemst.: « Χύμα recentioribus est aqua: inde γυμνάζειν, aqua diluere et miscere; sed et quemvis alium liquorem adfundere. Paulo aliud ἐγγυμνάζειν frequens in Hippiatricis. Hic autem, scholia diversorum quomodo fuerint conturbata, exemplo manifestissimo patet: nam quæ prima ponitur, illa Didymi est explicatio, ut jam ab eruditissimis animadversum ex Athen. 2, p. 67, D; reliquæ binæ alios habent auctores. Indidem hauserat Hesychius leviter hoc pacto emendandus: Ὁζος Σφήττιον· ἴσως ὅτι Σφήττιοι ὀζεῖς ἦσαν, διὰ τοῦτο εἶπεν ὀζος Σφήττιον, ἡγουν δριμύ. Ὁζεῖς, qui sunt acres ac vehementes, vel, quod hujus vice scholia nostra præbent, πικροί, acerbi, reddi non debuerant acuti. » — 38 καλοῦσιν V. pro φασί. Qui pergit ὅτι δὲ τοῦς Σφήττιους τινες κεντρῶδεις ὑπέλαβον καὶ ὀζεῖς. (Videtur aliquid excidisse. DIND.) Ἄλλως. τῷ δρ. R. τὸ δρ. Deinde ἡ et τοῦ accesserunt ex V. — 39 γὰρ om. Θ. — 40 ὅτι om. V. — 42 Σφήττοι Reg. Σφήτ-

τοι Paris. et infra Σφήττοι, ubi Reg. iterum recte.

721 Reg. ἐκστρέψας ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἱματίων· ἐκστρέφειν γὰρ ἐστὶ τὸ τὰ ἐντὸς μέρη ἐκτὸς ποιεῖν φαίνεσθαι.

725 V. hoc ordine, ὡς τοῦ Νεοκλείδου—ποιούντος. ἐκκλησίας δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ. Ἄλλως. ἐφεδρεύοντα—κακῶς τινι ὁμνύουσιν. ἀντὶ τοῦ ἐκκαλούμενον. Ἄλλως. ἐπωμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις—Τήλεφος. ἐπωμοσία ἐστὶν ἡν—πολλάκις. Ἄλλως. ἐπωμοσία ἡ δευτέρα—ἀποκλήρων τὴν ἀπουσίαν. Ἄλλως. ὅτ' ἂν εἰς πρεσβείαν τι πέμποιτο ἢ ἐπ' ἄλλην τινὰ χρεῖαν, ἐπώμυντο λέγων μὴ δύνασθαι. τοῦτο δὲ ἐποίησε, ἵνα τοὺς ἐν τῇ πόλει συκοφαντῇ. — 1 ἐπιδίδωσιν. Libellum tradit, ut solebant, in quo formula τῆς ἐπωμοσίας erat perscripta: sic intelligo; aliud enim est διδόναι vel ἐπιδιδόναι ὄρκον, jus jurandum deferre. Quam scholiastes ἐπωμοσίαν, eam Pollux ὑπωμοσίαν scripsit 8, 56, ut notatum ab Henr. Valesio ad Harpocrat. p. 192. HEMST. ἐπιδ. γραφὴν ὁ βουλόμενος, 2 ψήφισμά τε et εισκαλοῦνται V. — 3 Salustium non alium indicari verisimile mihi videtur, quam sophistam illum, qui scripsit, Suida teste, commentarios ad Demosthenem; ex quibus hæc esse desumpta, nihil impedit quominus credamus. Ejusdem memini ab Ulpiano factam esse mentionem. Valesius observat ἐξωμοσίαν dici, quæ hic describitur ἐπωμοσία. HEMST. — 5 ἐπώμυντο Dindorfius. ἐπώμυντο schol. Ven. ἐπώμυνον τὸ Ald. αὐτὸ om. Θ. — 7 ὑπαντᾷ. Longe vulgaris est ἀπαντᾶν πρὸς τὴν δίκην, τὴν κυρίαν· neque veto, si quis reponi malit. Vid. Ammon. in Ὑπαντῆσαι. HEMST. τι, 8 μὲν ἐμβάσεις V. — 9 ὑπομοσθείσης Θ. ὑπομαθήσεις V. ὑπομοσθείσης Ald. « Verum ex hoc ipso Hyperidæ verbo patet, ὑπωμοσίαν potius, in principio saltem hujus membri, quam ἐπωμοσίαν fuisse appellandam. » HEMST. — 10 Τήλεφος. Hæc pars ex Telepho fuerit deprompta, an quæ proxime sequitur, parum liquet: is autem est Pergamenus grammaticus, quem Suidas inter alia librum composuisse testatur περὶ τῶν Ἀθηνῶσι δικαστηρίων· item, περὶ τῶν Ἀθηνῶσι νόμων καὶ ἐθῶν. HEMST. ἐπωμοσία—ποιούντος (l. 17) infra post ἀποκλήρων παρουσίαν ponit Θ., præfixo ἄλλως. — 13 ὁμόσαι. Aptius forte ὁμόσαντα. Utrum vero δικάσασθαι legeris, an δικάσεσθαι, nihil refert. HEMST. — 15 ἐν ταῖς Θ. Aberat ἐν. Numerum singularem ἐκκλησίας δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ponit V. — 17 ταῦτα Ald. — 22 τοῦ δικ. κρότῃς, 23 ἀποκλ. τὴν ἀπουσίαν V. Scholion v. 726 om. R. Θ.

727, 32. In Sophoclis Inacho Πλούτωνα vocari, qui proprie Πλούτος erat divitiarum deus, scholiastæ credimus: fuit enim illud drama satyricum, unde quædam Aristophanes in hanc fabulam transtulit, ut facile percipi potest e scholiis ad

v. 807, itidemque ex λάταρος ibi facta mentione ap. Athen. 15, p. 668, B. Igitur Πλούτωνος ἐπέσοδος est Pluti, qui Jovem comitabatur, in aedes ingressus cum omni bonorum copia. Iambus alter si sensu æque ac numeris aptis constaret, omni careret difficultate: considerandum an sic redintegrari possit: Τοιάνδ' ἐμοὶ Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν; quadrandæ sententiæ verbum deest, quod nisi per ellipsin occultatum existimes, proximo versu sequebatur. HEMST.—36 Πλούτων V., qui 37 τὸν et 38 φησιν om. εὐχεσθαι φησὶ Διὶ Θ. — 39 εὐχεσθε V. δὲ om. R., qui Δ. τ' αὖν. Sequentem versum om. R. V. — 41 παίζειν εἰπὼν πλησίον Dorv. Lege, παίζει τῷ Πλούτωνι εἰπὼν· scilicet pro τῷ Πλούτῳ. πλησίον vero pertinet ad παρεκαθέζετο, quod valet πλησίον ἐκαθέζετο. HEMST. Hemsterhusii conjecturam confirmat Θ. Regius: Παίζει τὸν Πλούτον Πλούτωνα λέγων.

729, 44 genere mutato, ut nomini conveniat, malo σταλάσσον, linteum stillans vel sudore, vel sanguine, vel lacrimis, quas deteras hauserat. HEMST. δίκρυσσον Θ. Ald. Correctum ex Suida s. Ἡμιτύβιον. — 46 δ δὲ κρυσσὸν κρυσσὸν (sic) καλ. G.—47 φακίωλον κρυσσὸς V.—51 ὁ τῆς γῆς ὑπερέχων ἐν σχήματι ἡμισφαίριῳ (sic), ὅσπερ καὶ ἡρ., 2 λέγεται καὶ τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς, ὃ καλύμματα τισι σκέπεται, τύμβος. ἡμιτύμβιον οὖν τὸ μικρὸν μανδύλιον καὶ μὴ ἐξαρκούν ὅλον τὸ σκεπαζόμενον μέρος τῆς κεφαλῆς σκεπάσαι. Reg. «Apud Libanium vol. 4, p. 146 ἡμιτύμβιον codex Paris. 3017 ἡμιτύβιον.» BAST. nott. mss.

730, 7 ἤγουν τὰ καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς σαρκόδη Reg.

731, 10 πυρῶν περιβόλων V. om. G., qui etiam sequens scholion om.

733, 14 sq. μὲν πᾶσι τοῖς ἤρ. Ald. — 16–19 δράκοντες δὲ—νοσήματα post scholion v. 741 habet V. δὲ om. R., qui δέρκω τὸ βλ. Ib. ἀφιέρωται V. ἀνιέρωται ceteri.—19 τὸν νέον V. Θ.—23 καὶ Reg. pro ὡς. — 24 seqq. Εἰκότως φασὶν ὑπηρέτας ἔχειν τὸν Ἀσκληπιὸν ὄφεις. τὸ παλαιὸν αὐτοὶ ἀπεκδυόμενοι δέρμα ἀεὶ νεάζουσιν· οὕτως καὶ ὁ θεὸς τῶν ἀσθενούντων τὰς νόσους, οἷα τινὰ βλαβερὰν ἀπορίπτων νεάζοντας δείκνυσιν Dorv.; in quorum postrema parte festinantis librarii culpa præteritum est nomen, cui βλαβερὰν adhaerebat, sive κατάστασιν, sive quidpiam simile, quod conjiciendo reprehendere difficile fuerit: quamquam illud etiam, quia serpentum senectus in hoc scholio memoratur, in mentem venit, fieri potuisse, ut βλαβερὰν ortum sit per inscitiam ex rariore vocabulo; forte corruptius scripto, λεβηρίδα· nam commode procedit, ac sententiæ minime repugnat, οἷα τινὰ λεβηρίδα ἀπορρίπτων. Alias ex aliis auctoribus causas,

cur Æsculapio sacri angues velut perpetui comites ac famuli addantur, recenset Meibom. ad Jusj. Hippocr. c. 5, § 26. Articulum vero inserui φυλάττει τῇ φύσει, quem in cunctis edd. eliserat præcedentis syllabæ similitudo. HEMST. In codice Parisino (2827) scriptum, εἰκότως φησὶν ἔχειν τὸν Ἀσκληπιὸν ὑπηρέτας ὄφεις. ἐπειδὴ γὰρ οἱ ὄφεις τὸ παλαιὸν αὐτῶν ἀπεκδυόμενοι δέρμα κτλ.—οἷα τινὰ λεβηρίδα ἀπορρίπτων, νεάζοντας δείκνυσιν. Unde apparet Hemsterhusium βλαβερὰν felicissime mutasse in λεβηρίδα. SCHÆFER. Simillimum schol. ex cod. 2835 ap. Bastium in nott. mss.—25 νεάζειν δοκοῦσιν, 26 ὁ οὗτος, 27 λεβηρίδα ἀπορρ. v. δ. ἡ καὶ ὅτι τυφλὸν ὄντα τὸν Πλούτον δι' ὄφειν θεραπεύει πάνυ ὄντων ὀπτικωτάτων Reg.

736, 33 Καλῶς δὲ τὸ V., δοκεῖν omittens. δοκεῖ R. Θ. οὐ γὰρ R. V. — 35 κεκαλ. οὔσης τῆς κεφαλῆς Θ. Quo recepto scribendum κεκαλυμμένης. DINP.

737, 37 λόγους R. Θ. ῥήματα V., qui est ἐῖδος. — 38 ἡμιέστον R. et Suidas s. Κοτύλη. ἡμιέστιον V. Ald. Conf. schol. ad 436, 1054. Ib. ἄλλως, σκώπτει γὰρ (γὰρ om. Ald.) V. Ald.—39 μεθύουσιν R. μεθύσας V. μεθυούσας Ald.—42 δέον δὲ Dorv., qui om. πρὶν εἰπεῖν σε.—46 vide ad schol. v. 436, ubi καρτερούλαις, «quæ forma præferenda, quarterula.» HEMST.

739 codex ἀνέτεινας. — 49 Ἐλάλησα. Recentioris est Græcitatē, λαλεῖν τινα, clamando excitare. HEMST.

743, 5 εἰς αὐτὸν R., qui 6 χεῖρας. Ὁμηρος, δεξιῇ ἡσπάζοντο ἐπεσὶ τε μελιχίοισι, ex scholio ad v. 753.

745 sic in V., καταχρηστικῶς τὸ ἐπὶ πῶν—ἐπαινεῖν. τὸ δὲ πάνυ σφόδρα ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ Ἀττικόν, ὡς τὸ τυχὸν ἴσως.—10 ἦθος R. τὸ om. Θ. In Paris. annotatum Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, ὡς τὸ τυχὸν ἴσως, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό.—11 δὲ τὸ Θ., qui τοῦ om. κυρίως δὲ V. Θ.

752. Χαιρετεῖν et χαιρετίζειν, hoc apud veteres etiam usitatum, illud recentioris notæ minusque frequens, communis Græcorum dialectus celebrat, Attica respuit: utrumque affert Ducangius, ex gl. mss. ad Plutum hæc promens: Ἐμὲ γὰρ τις οὐ προσεῖπε] οὐ χαίροις εἶπε, ἐχαίρετσε: sic enim, quæ ad v. 786 pertinent, fuerant repræsentanda: Dorv. ibi nihil habet præter verbum ultimum τῷ προσεῖπεν adjectum. Diogen. 3, 98, ex Platonis sententia φιλανθρωπίας enumerat εἶδη τρία· ἐν μὲν διὰ τῆς προσηγορίας γινόμενον, οἷον ἐν οἷς τινὲς τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι, καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσι· quæ eandem, quam scholiastes adhibuit, loquendi formulam continent. Ad Æschyli Pers. 153 enarrator vetus: προσηγόροις λόγοις αὐτὴν προσφωνεῖν, ἤτοι χαιρετῆσαι αὐ-

τῇν· et, ὁ χορὸς χαιρετίζων αὐτὴν φησὶν, ὦ χαιρε βασιλίσσα etc. Hinc χαιρετισμοὶ *salutandi officia*, *salutationes*, apud Polyb. in Exc. 32, 15, 8: οἱ λοιποὶ τῶν νέων περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐσπούδαζον. HEMST. Regius: Τὸ ἀσπάζεσθαι λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἐνεργείας, ἦγουν ὅταν τις περιπλεκόμενος τινὶ προσβάλλῃ τὰ ἑαυτοῦ χεῖλη τοῖς χεῖλεσιν. ἔστι δὲ ὅτε σημαίνει καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι, ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ «ὅστις μὴ ἀσπάζεται τὴν ζωγραφίαν.» ἀσπάζομαι δὲ καὶ τὸ κοινῶς χαιρετίζω.

753. Scholion hoc om. V., locum tamen Homeri addens scholio v. 743 [quod ibi de R. refertur]. — 28 ἐνέβαλον Θ.

759 Reg.: Ἐμῶς καὶ ἐμβάδιον, ἐν ᾧ δηλ. βαίνει ὁ ποῦς, ἔστι δὲ ὑποδήματος τὸ κοινῶς καλεῖται.

763 θύλακον νῦν τὴν ἀρτοθήκην V. Sic etiam Suidas interpretatur. «Schol. Ecclesiast. 378: Θύλακον δὲ ἀρτοθήκην σημαίνει καὶ ἐν Πλούτῳ ζητητέον. Θύλακον *saccum esse scortum*, in quem farina vel panes condantur, docet Casaubon. ad Theophr. Char. c. 16, θύλακον ἀλφίτων· simili modo Antisthenes apud Diog. 6, 9. HEMST. Reg. 9. ἡ σκυτίνη ἀρτ., ἣν φασὶν ἰδιωτικῶς βούλγαν.

765, 5 Ἐπ. ὁ Κάρων εἶπεν V. — 6 ἔσται σπάνιος ἂ. ἀλλ' εὐπορία Ald. — 7 αὐτὸν ἄρτον V. αὐτὸν ἄρτον ἄρτοις R. καὶ στεφανῶσαι om. V. Qui pergit ἄλλως. ἄρτων ἐν κριθάνῳ ὀπτημένων, ἄρτων δέσμη, δέον εἶπεν. — 8 ἄρτου Θ., qui om. ἐν κριθ. ὀπτ. et 11 sq. γράφεται — ὄρμαθῷ. Ib. ὄρμαθῶν Ald. Regius: Κριθανωτὸς ἀπὸ τοῦ κριθ. τὸ κριθάριον καὶ τοῦ βᾶντος ἡ κάμινος. λέγει δὲ κριθανωτὸς ἄρτους τοὺς ολοκληρούς, οἱ ἐν κριθάνῳ ὀπτῶνται· ἡ ἐκ κριθῶν πεποιημένους ἀπὸ τοῦ κριθῆ καὶ τοῦ αἴων τὸ ξηρὸν ἦτοι ἐψητόν. — 12 vox inferioris ævi ἀπὸ τοῦ συγχαίρειν συγχαρίκια plenius scribi solet; v. Ducang. HEMST. — 14 λαίμαργον ἄρτων κριθειῶν DORV. πλήθει Paris. πλήθει ἄρτων gl. V. (non G.)

768, 23 πρώτως R. et Suidæ (s. Καταχύσματα) codex Paris. πῶτον Θ. Ald. et vulgo apud Suidam. — 25 ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ald. περὶ Θ. Ald. τὴν om. R. τὰ τραγήματα Θ. Ald. — 26 εὐπορίας Ald. — 28 φέρει δὲ σὺ Dobræus. τὰ om. Reg., qui fragmentum habet sine nomine fabulæ. — 30 εὖ πάνυ λέγεις addidi ex Θ. et Suida. Est hoc alterius personæ responsum: nisi ex Aristophanis v. 800 illatum credere malis. DIND. — 31 ἐν πρώτοις, quod in νῦν πῶτον mutabat Hemst., pro πῶτον vel πρώτως dictum est. Sic Joannes Malal. p. 321, 17: ἐν πρώτοις θεωρήσας ἐκεῖ καὶ φορέσας τότε ἐν πρώτοις ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ κορυφῇ διάδομα. Et sine præpositione ibid. p. 286, 6: πρώτοις ἐπετελέσθη τὰ Ὀλύμπια τοῖς Ἀντιστοχέουσιν 287, 8: ὁ δὲ γραμματεὺς προεχειρίσθη πρώτοις ἀπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου. DIND. — 32-41 sic in V. καταχύσματα κυ-

ρίως ἐλέγοντο ὅταν δούλον ἡγόραζον. ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν—εἶπεν. Ἄλλως. δέον εἶπεν—Πλούτον. (Hoc ex scholio v. 769.) ἐπειδὴ τῶν νεωνήτων καταχέουσι τῆς κεφαλῆς τραγήματα. (Hæc verba ἐπειδὴ—τραγήματα post scholion v. 773 habet R. omisso τῆς.) σύγκεται γὰρ τὰ καταχύσματα ἀπὸ—ἡρπαζον οἱ δούλοι. Ib. ἐκ παντοίων ὀπωρῶν, φοινίκων etc. Reg. — 33 κολύθων V. καὶ ἰσχύδων Θ. et duo codd. Suidæ. ἰσχύδων, καρῶν, ἀμυγδαλῶν, σταφυλῶν καὶ ἄλλων τοιούτων τραγημάτων Reg. — 34 δούλοι V. Sequentia om. etiam Suidas. ὅτε Dindorfius. Legebatur ὅταν. δούλους Ald. — 35 γὰρ om. V. παρὰ τὴν Θ. εἰς τὴν V. ἐπὶ τὴν Ald. — 36 ἐπὶ τῆς V. — 39 sq. τοὺς οὖν ὀφθαλμοὺς τοῦ Πλούτου διὰ τὸ νεωστὶ βλέπει Θ. Ald. — 40 οὖν accessit ex V. νεωνήτου ante δούλου collocaat Θ. — 41 τὰ om. V.

769, 44 ἄλλοις Θ. pro δούλοις. δούλοις, ἀλλ' ὀφθαλμοῖς V. — 46 ὀφελῶν Θ. Post v. 770 adscriptum κομμάτιον χοροῦ in V. Θ. (non G). Scholion 771 om. etiam Θ.

772, 8 κλεινὴν πόλιν. Hanc lectionem secutus est Steph. Byz. s. Ἀθῆναι, ipse quoque ἀκρόπολιν intelligens. Præferenda hæc scriptura videtur lectioni vulgatæ κλεινὸν πέδον, sed πόλιν de tota Athenarum urbe potius intelligendum quam de acropoli. DIND.

773, 10 sq. Παίξει—ὄντας post scholion v. 774 habet V. — 12 ὅκιστε codex Suidæ (s. Κέκροψ) Leidensis. Legebatur ὅκισσε. «Conf. Eudoc. p. 252.» BAST. — 13 λέγονται ex scholio Nubium v. 301 addidit Dindorfius. ὠνομάσθησαν Reg. καὶ διαφυγῇ Θ. γεγενῆσθαι etiam Suidas. γενέσθαι Reg. Ald. — 14 ὅτι τὰ μὲν om. Θ. κάτω γυναικὸς, οἱ δὲ θηρίου Suidas. — 15 πολλοὺς om. Suidas, qui ἐξεῦρε. — 16 ἦγεν R. μετήγαγεν Reg. δὲ om. R. V. — 17 μιγνυμένων Reg. — 19 alterum τοῦ om. R. — 20 φανερώς συγγίνεσθαι, connubiis certis et notis conjungi. DOBRÆUS. συγγίνωσκεσθαι G. Ib. μιᾶ στοιχεῖν Θ. [Reg.] et, ut suspicor, R., cum Suida. μὴ ἀστοχεῖν V. μιᾶς τυχεῖν Ald. Vid. Koen. ad Gregor. Cor. p. 372. Ceterum scholion de Cecrope V. iterum apponit Nubium v. 301 sic scriptum, Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν ὄκισσε—Κεκροπίδαι λέγονται. τινὲς δὲ φασιν τοῦτον—γενέσθαι, οἱ μὲν ὅτι τὰ ἄνω ἀνδρῶα εἶχε—ἀπ' ἀγριότητος—ἄλλοι ὅτι—μισογομένων γυναιξὶ καὶ—γυνωσκομένων—καὶ μὴ ἀτυχεῖν—ἐκλήθη. DIND.

774, 24 sq. Τὰ συμβάντα—αἰσχύνομαι infra post ἀδίκων ἦν ponit R. — 25 δὲ om. R., qui 26 εἰς αἰσθησιν. — 27 συνῆν V.

778, 34 Ὅτι ἔφερον τοὺς δικαίους καὶ ὅτι συνήμην τοῖς ἀγαθοῖς. Ἄλλως. οὕτε φεύγων V. φεύγων—μεταδιδῶν Θ. Ald. — 36 ἀφαιρούμενος R. τὸν πλοῦτον Ald.

779, 41 γὰρ ἀπόδειξις· ἀκουσίου γὰρ R.

782, 46 αὐτῷ R.—47 νυνὶ καὶ V. δὲ om. Ald.—48 ἔστι δὲ et sequentia om. etiam Θ.—2 ἀπελθε σαυτὸν. Ita perperam est scriptum in Dorv. Voluit indicare locutionem esse supplendam, βάλλε σαυτὸν, id est, ἀπελθε. HEMST. Reg. ἀπόρριπτε σαυτὸν.—48 καὶ νυνὶ δὲ Χρ., 5 αὐτῷ Reg.

784, 8 τὸ θλίβουσι R.—10 προκαλινδεῖ... Θ.—15 κενὴ scripserit librarius an καινὴ parum liquet. BAST.

788, 22 ὦ ἄνερ καὶ ὦ Πλοῦτε καὶ Βλ. V.

791, 27 ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν : πῖθ. Θ. ὅτι ἵνα V. τῷ om. Θ. Ald.—29 καὶ om. Θ., qui αὐτοῦ pro ἄν.—30 V. post ὁρᾶν pergit ἄλλως. πρὸς τὸ ἔθος et quæ sequuntur in scholio ad v. 795.

795, 40 πρὸς τῇ R. παρὰ τὴν Ἑστίαν Ald.—41 κατέχεον R. sine τὰ καταχύσματα.

797, 49 οἱ δὲ τῶν R. τῶν etiam V. Θ. βόλον Hemst. δόλον Ald. δόλον R. V. Θ. τοῦ δήμου R.—50 post ἐπάγειν addit V. ἄλλως. πρέπει τῷ διδασκάλῳ τρωγᾶλια τοῖς θεοῖς (θεωμένοις G.) παραβάλλειν μόνον καὶ ἐπὶ τούτων ἀναγκαῖα (corr. ἀναγκάζειν) γελᾶν. Ἄλλως. Sequentia ὡς (sic pro καὶ) ἐν τοῖς—ἐπισημαίνεται (l. 54) post scholion v. 800 habet R. « Versum Vesprium scholastes per se solum spectavit, cujus tamen structura cum proximo copulanda : Ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ κάρυ' ἐκ φορμίδος δούλω διαρριπτοῦντε τοῖς θεωμένοις. Notat enarrator vetus : ὡς τῶν ἄλλων ποιητῶν διὰ ψυχρότητα ποιήσεως δι' ὁδοῦ καρύων ὑποστελλομένων τὴν κακίαν τοῦ δράματος. Refingendum arbitror, διὰ βόλου καρύων, sparsis, vel, jactis nucibus ; hic autem διὰ τὸν αὐτῶν βόλον, ut referatur ad τὰ καταχύσματα, postremam præcedentis scholii vocem : nisi planius videatur, διὰ τὸν καρύων βόλον. Βόλος est jactus, velut δικτύου, κύβων βόλος : fortassis utrobique, me non invito, desideret aliquis vocabulum usitatius βολήν. Propterea vero largitiones istas sparsarum nucum οὐ διὰ τῶν χορηγῶν γίνεσθαι monuit, quod alioquin eorum esset munus omnes sumtus poetis fabularumque choris præbere : insignis ea de re locus Antiphontis Περὶ χορ. p. 142, 30. » HEMST.—51 οὐκ εἰσι R. Ald. οὔτε et 52 δούλοι—θεωμένοις addita ex V. φαίνεται μὲν Θ.—53 scribebatur χορηγῶν γίνεσθαι. γίνεσθαι om. V., ex quo 54 additum γινόμενον. « Non probanda videtur Dobræi conjectura φαίνεται μέντοι τὸ τοιοῦτον διὰ τῶν χορηγῶν γενέσθαι, ἀλλ' οὐ δι' ». DIND. ὡς καὶ Ald.—1 ἐμοὶ δηλ. referri oportet ad τῷ διδασκάλῳ. HEMST. Regius : Τοῦτο τῷ μὲν φαινομένῳ ἀπὸ τοῦ Πλοῦτου ἐστὶν εἰρημένον, τῇ δ' ἄλ. παρὰ τοῦ ποιητοῦ τοὺς θεατὰς κωμωδοῦντος τοιοῦτοις χαίροντας, ἴσως δὲ καὶ τινὰς τῶν ποιητῶν τοιαῦτα τοῖς θεαταῖς προ-

βάλλοντας γέλωτος χάριν.—12 lemma τῷ διδασκάλῳ—προβαλόντ' addidit Dindorfius. In R. est γελᾶν ex v. 799.

800 sic in V., πένης οὗτος ἐκωμωδεῖτο καὶ λίγνος. τινὲς δὲ..... γενέσθαι φασίν. Tria tantum verba habet R., πένης ἢν ἄρπασαι (fort. καὶ ἄρπαξ). Regius : Ὁ Δ. οὗτος ὡς π. καὶ λίγνος κωμωδεῖται. ἑτεροὶ δὲ φασὶ στρατηγὸν τοῦτον ὄντα πάνυ αἰσχροκερδέστατον εἶναι καὶ ἄρπαγα.—25 ἄρπαγον Dorv., qui ἢ ὡς πένητα om. Post v. 801 R. Θ. adscriptum habent in scholiis χοροῦ.

802 om. etiam Θ.—33 ἐξέληθ Reg., qui 36 ὡς μὲν τινες et 38 sq. ὡς δ'—γρατὶ omittit.—36 seqq. Suspicio sensum esse, in antiquis exemplaribus non comparere Chremyli personam ante v. 966 ; sed juniores aliquos, indecorum ratos si Justus cum servo familiariter colloqueretur, herum introduxisse statim v. 825. Schol. ad 885 : τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτερος λέγει. Adesse igitur putabat Chremylum. DOBRÆUS. Est recentissimi annotatio grammatici, cujusmodi in scholiis non raro infimæ ætatis codices παλαιὰ ἀντίγραφα vocari videmus. DIND. Idem observat l. 40 sq. βιάζεσθαι ἢ delendum videri.

803, 44 Πρᾶγμα, quod ad explicandum μηδὲν parum confert, per errorem huc delatum arbitror ex superioris versus interpretatione, λίαν γλυκὺ πρᾶγμα εὐτυχεῖν. Comicus idem suadet v. 806 et scholastes, ἡδὺ τι ἐστὶ πρᾶγμα etc. HEMST.

805 sic in V., ἐξεπήδησεν. ὡς τῶν Ἀθηναίων—πλουτούντων. κυρίως δὲ—πολεμίων τὸ ἐπισπέπαικιν. διὸ ἐπήνεγκεν παίζων οὐδὲν ἡδικοῦσιν. Ἄλλως. δι-καίως βεβιωκόσι (δ. β. om. G.). παίζων δὲ εἶπεν ὅτι ἐξ ἀδικίας πάντες ἐπλούτουν. In Θ., εἰσπεπήδησεν—πολεμίων. παίζων τοῦτο—πλουτούντων.—49 ὥστε R., ex quo addita καὶ et μόνης.—51 στρατιᾶς Suidas s. Εἰσπέπαικιν.

806, 3 sq. Iambus, inquit, a proximis dissidens commodum intellectum non habet : aut referendus est ad illa superiora, Καὶ ταῦτα etc., indeque arcescenda ejus explicatio ; nam sic demum, si nullos sumtus fieri, nihil effferri domo sit necesse, suave est in opulenta bonarum rerum copia versari : nisi tamen hæc non ab uno, sed a duobus grammaticis, quod potius credo, fuerint profecta, quorum prior versum damnavit, alter enodare fuit conatus. HEMST.—5 ἐξενεγκόντες, 6 ἡδὺ πρᾶγμα ἐστὶ τὸ V.

807 sic in V., ἡ ἀρτοθήκη. πάντα δὲ ταῦτα πρὸς τῷ (τῷ) ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλέους, ὅτι πάντα μεστὰ γίνεται (πάντα μεταγίνεται G.) τοῦ Διὸς εἰσελθόντος. ἐκ δὲ τῆς τῶν ἀναγκαίων εὐπορίας ἀπάρχεται τῆς κατὰ τύχην ἀφηγήσεως. προύγει δὲ τὰ λευκὰ τῶν ἀλφίτων.—8 ante σιπύη legebatur ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων

εὐπορίας ἤρξατο, quæ nunc post ἀλφίτων posita, ut scripta sunt in R.—9 ἐξ Ἰνάχου Ald. sine παρὰ τὰ. Reg. παρὰ τὰ ἐξ Ἰν. — 10 μεστὰ πάντα Θ. ἐγίνοντο R. ἐγένετο ἀγαθῶν Reg., qui προέχει cum Ald.

808 sic in R., ἡδέως, εὐόσμου, ἡ ὥς ἀπὸ—ἐλεγον. In V., καλὴν ὁσμὴν ἔχοντος ὥσπερ τὰ ἀνθη. ἡ ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίας. ἡ ὥς ἀπὸ εἶδους ἀμπέλου. ἡ τοῦ ἡδέως—ἐλεγον. « Quæ scholiastes hic adnotavit, et ad Ran. v. 1150, in unum a Suida sunt conjuncta in v. Ἀνθοσμίας: legitur autem apud eum, ἀπὸ τόπου Ἀνθοσμίου, quem locum si modo usquam extra grammaticorum commentarios exstiterit, adhuc quæro. » HEMST. — 18 καρ. εἶπεν Ald. — 20 μαγαρικά. Melius, si rationem, non usum loquendi spectes, μαγαρικά scribuntur in gloss. mss. ad Plut. et ad Nub. ἀμφορεῖς νενησμένοι, μαγαρικά σωρεύματα ap. Ducang. Oritur enim istud vocabulum a Megarensibus, quorum opera fictilia fuerunt in pretio: hinc τὰ Μεγαρέων κεράμια memorantur a Synes. p. 77, C, et Μεγαρικά πινάκνια ab Eubulo ap. Athen. 1, p. 28, D. Recte Suid.: Ἀμφορεῖς, ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον Μεγαρικόν. Mercatores vero, ut hominum illud genus esse solet plerumque literarum ac dictionis expers, prave primam in hoc voc. syllabam efferebant per α. En testem locupletem Stephanum Byz. in Μέγαρον· οὕτω δὲ καὶ τοὺς Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἐμποροὶ τὴν ἄρχουσαν παραφθεύοντες. Idem accidisse novimus in μέγαρον et μάγαρον, quod tamen grammaticorum notam effugit: quin Ælius Dionysius μάγαρον tantummodo scribi præcepit, non μέγαρον, si designandum veniat penetrabile illud in quo mystica sacra reconduntur, Eustath. ad Od. A, p. 1387, 18. Ap. Hesych. invenio Μαγαρίσκος, πινακίσκος: quod dubito an ab eadem origine pendeat: id quidem non dubito paulo corruptius alio loco legi Μαγαρίσκον, πινακίσκον. Nisi forma voc. utrobique constaret, reponi maluissem Μαγαρικός. Πίνακες autem et πινακίσκοι non lignei tantum, sed et fictiles. HEMST. — 23 σενδούκια, vid. ad v. 711.

810, 25 ἐκ τῆς τῶν ἀναπαίστων (corr. ἀναγκαίων ex scholio v. 807) εὐπορίας ἤρξατο. παραπαίζει δὲ V. ad v. 809. — 26 τῆς om. Θ.

812, 33 ἡ λοπάδος εἶδος εἰς ὃν λῆγον Suidas s. Ὁξίς. λοπάς δὲ εἶδος ἀγγείου πᾶν εἰς ὃν λῆγον Ald. ἡ εἶδος κεραμίου παρὰ τὸ ὃν ἔχειν τὸ κάτω V., ex quo addita λοπάδιον—κεραμίου. — 34 sq. ἰχθυήρους—χωρήσαι om. Θ. — 35 ἰχθὺν R. ἰχθὺς V., ex quo addita ἡ ἐν—πλύνονται. — 37 ὁ λ. κουρουλὸς ἡγουν κουκούμερον Reg. De τζουκάλιον vide ad v. 683. — 39 τὰ σκουτέλια. Variis indutum formis

exhibet Ducangius, cujus et alterum Glossarium est consulendum. A scuto scutulam et scutellam, item scutulum et scutellum derivari, tam mihi planum videtur, ut mirari satis nequeam, quæ Salmasius primæ syllabæ quantitate, eaque, saltem apud recentiores, minime constante, fuerit inductus, ut ad scutram, σχύθραν, confugeret; a qua si maxime scutellum et scutella possint oriri, scutula certe vel scutulum vix, aut omnino non poterunt: hæc tamen ad Vopisc. Carin. p. 861 tradenti multi fuerunt qui statim sine ulla dubitatione subscriberent, interque eos De Casa Nova Orig. Ling. Franc. in v. *Euclle*, quæ non minus atque alia nostro Belgarum ore tritissima vox a scutellis fluxit. HEMST.

815, 42 ἡ om. R. V., ex quo 43 addita λεγόμενος, et ἡ ὁ γ. ἡ ὁ δίφρος. — 44 καὶ ἐν Εἰρήνῃ Dindorfius elicit ex V., qui καὶ ἐν χροῖσει. Legabatur ὡς τὸ, quod om. R. Θ. Ib. ἐν δὲ R. ἐν τε V. Θ. Ald. — 45 ὁ φοῦρνος ἡ μᾶλλον τὸ φανάριον Reg.

816, 49 νομίσμασι παίζομεν, ἀρτιάζομεν R. Θ. — 50 ἀντί—περισσά et τῇ om. Θ. Qui 51 post ἄζυγα sic pergit, ἄλλως. παίζομεν ἄρτια ἡ περισσά. παιδιὰ δὲ τις ἦν etc. παιδεῖα V., omittens ἦν. — 52 κατέχοντος V. Alterum τοῦ om. Θ. — 53 ἡτοιμασμένη addita ex V. Qui pergit ἄλλως. παίζομεν ἄρτια ἡ περιττά, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον ζυγὰ ἡ ἄζυγα. τινὲς δὲ ἀρτ. — 1 sq. ἀρτιάζειν... σφαιρίζειν. Hæc aliena prorsus unde prodierint, quidve conducant ad explicandum ἀρτιάζειν, exputare vix possum. Pilæ ludo quid commune est cum ἀρτιασμός? aut ἀρτιάζειν quomodo fieri potest ut significet ἀρπαγῇ παίζειν? Non dubito quin hæc ex codice corrupto parvique pretii huc fuerint derivata. Quid tamen obest quominus tentemus, an probabili aliqua conjectura expediri nodus queat? In Polluce 9, 101, scriptum fuit olim ἀρπάζειν, quod scribendum erat ἀρτιάζειν: detur simili vitio, quanquam versu reclamante, in quodam Aristophanis exemplari exaratam fuisse ἀρπάζομεν: jam percipere licet quæ contigerit ut ad marginem ab aliquo lectore minus perito sit adnotatum, ἀρπάζειν λέγουσι etc., quod in ἀρτιάζειν mutatum ab iis, qui contaminatæ lectionis ignari non perspiciebant, quorsum pertineret absurdum illud ἀρπάζειν. Intelligendum vero de lusu pilæ, quam vocabant ἀρπαστὸν, de quo Jungermann. ad Polluc. 9, 105, n. 84; erat sane proprium in hoc lusu genere verbum ἀρπάζειν non secus ac *rapere* Latinis: apud Pollucem etiam, ἀρπάσαι τὴν σφαῖραν, πρὶν εἰς γῆν αὐτὴν πεσεῖν. Voluit igitur architectus ridiculæ adnotationis scripturæ comici depravatæ talem sensum adfigere, servos pilæ loco stateribus invicem mis

sis lussisse. Attamen restat difficultas in ἀπὸ τοῦ ἐταίρου· satis commodam explanationem admittit ἀρπαγῇ παίζειν, *pilam rapiendo ludere*, quamquam melius ἀρπαστῶ legeretur: sed ἀπὸ τοῦ ἐταίρου, nisi, quod equidem pernegare nolum, plura deficiant, quibus adhæserit, sententiæ convenire minime videtur: nam si vel explicari posset, *a socio rapta pila ludere*, ipsa lusus ejus ratio, qua solebant ostentatam huic pilam ad alium conjicere, prioremque frustrari, explicationi repugnabit. Ex quibus hoc constet, loca veterum scriptorum suppeditabit Jo. Meurs. De lud. Græc. in Ἐφεσίνδα. Venerat in mentem ἀπὸ τοῦ σφαιρίου eodem loquendi modo, quo dicitur ἀπὸ θαλλοῦ περιάγειν, ἀπὸ τροχίλιας ἀνιμᾶν· ἀπὸ βιβλίου οἰκίχῃσθαι, ἀπὸ ἐξωμίδος περιέναι· Pollux certe 9, 105 de lusu φαίνοντα sic scribit: εἰκάζοιτο δ' ἂν εἶναι ἢ διὰ τοῦ μικροῦ σφαιρίου, ὃ ἐκ τοῦ ἀρπάζειν ὠνόμασται. Hac de re quoquo modo statuatur, illud quidem affirmare non vereor, spuriam esse, quam proposui, scholii partem: interpretationis antiquæ finis est in προσπαίζοντος: adjectum postea, ἢ ὅπερ... λέγομεν· intermedia nihil est potius, quam ut hinc abigantur. HEMST. — 2 περιπαίζειν et δὲ τὸ om. V., qui περισφαιρίζειν. Sequitur in Ald. ἢ ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν. — 6 ζυγὰ μονὰ etiam Reg. μονόζυγα Dorv. Conf. Suid. in Περικτὰ.

817, 10 Ἀποκαταμασώμεθα V. σόμεθα G. — 11 τὴν πυγὴν om. G. σπογγίζομεν Dorv., omittens οἱ γὰρ—χέουσι. — 12 ἀποσπογγίζομεν. Glossator Brunckianus Ranar. 490 ἀπειρησάμην pariter interpretatur ἀπεσπογγισάμην. Conf. not. ad Greg. Cor. p. 1049. SCHEFER.

818. Descripsit hoc scholion Suidas in Σχοροδίοις, sed ordine paulum diverso, quem potiorerem puto: Γελωίους—τοῦτό φησιν—διαίτης—εἴρηται δὲ σκ.—ἐχρήσαντο· οὐχ ἀπλῶς δὲ τοῦτο—ἀποματόμεθα· μήποτε δὲ φησι τοῦ σκ. τὸν κ.—ὡς κακείνος—παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἰρηκώς. Lin. 15 σαβάνοις. Hierocl. in Hippiatr. p. 235: λοῦσον τὸν ἵππον, καὶ ἀπόμαζον σαβάνοις. Theomnest. p. 237: λοῦσον καὶ ἀπόμαζον σαβάνοις τραχέσιν ὅτι μάλιστα· pannos et lintea vertit Vegetius. Vid. Coteler. ad Herm. Past. lib. 3 Simil. 8, § 4, et Jac. Toll. ad Form. Recept. Manich. p. 176. Hinc oriri puto nomen illud obvium in Gruter. Inscr. p. cccxiii, n. 8, L. Aurelius Panniculus, qui et Sabanas: Σαβανῶς. Vox autem late diffusa quo pluribus in linguis frequentatur, eo difficilior unde primum manaverit indagare licet: interpres Arabs pro ὀθονῇ posuit in A. A. 10, 11, pro ὀθονίοις MS. Biblioth. Groning. in Johann. Evang. 9, 41. Gothicus ita reddidit σινδὼνα

Matth. 27, 59. Ex Græcis Clemente Alexandrino Pædag. 2, 3, p. 161, D, vix antiquiorem dederis, ubi σαβανον inveniatur. HEMST. σαβάνοις V. — 16 τὰ σκόροδα Θ. τοῦτό φησιν Suidas. τοῦτό φασιν V. τοῦτο λέγει Ald. ὅτι om. V. — 17 post διαίτης sequuntur in Θ. et Ald. μήποτε—εἰρημένον, quæ nunc posita infra cum V. et Suida. τὸ σκόροδον, 18 ὅζον V., qui 19 λιμῶ γὰρ. Ald. et Suidas λ. δὲ. — 20 σχορόδοις V. pro τοῦτοις. — 21 Ἄλλως om. Suidas, qui οὐχ ἀπλῶς δὲ. — 24 ἀφοδεύσαντες V., ex quo additum Ἄλλως. — 25 μήποτε δὲ Ald. et Suidas. λέγει Θ. γὰρ V. et Suidas. δὲ Ald. — 26 ὡς κακείνος vulgo apud Suidam. Sed ὡς om. cod. Paris A.— 27 τι om. Θ. παρ' ὑπόνοιαν V. — 28 εἰρημένον Θ. Ald. φύλλοις σχορόδων Paris. φύλλα ων (sic) Dorv.

819, 30 sq. εἴρηκε τὴν βουθυσίαν, ἵνα δηλώσῃ V. Cum ceteris consentit Suidas. s. Βουθυτεῖ. — 31 ὄγκον τῆς θυσίας καὶ τὸ ἐντελὲς τοῦ μεγέθους R. — 32 ἦν, φασίν, ἐκ. καλοῦσιν V., non G. δὲ om. Θ. ἐκ σὺς R. Θ. et Suidas s. Τριττός. — 33 ταύρου, κριοῦ R. ταύρου, τράγου καὶ κριοῦ Ald. κριοῦ καὶ τράγου Suidas. « Paulo aliter τριττὸν ab aliis explicari docebit Etymol. in v. Vide Des. Herald. Digr. 1, c. 16, p. 224. » HEMST. Post τριττὸν addunt Θ. Ald. τριττός δὲ παρ' Ἀθηναίους ἡ ἐξ ὕς (ἐκ σὺς Θ.) καὶ κριοῦ καὶ τράγου θυσία. — 37 ἡ ἀπλῶς θύει om. Dorv. Regius: Βουθυτεῖν κυρίως τὸ βοῦν θύειν. ἐκάλουν δὲ καὶ τὸ πολυτελὲς θύειν ὡς ἀπὸ τοῦ κυριωτέρου ζώου τῆς βοῦς βουθυτεῖν. τὴν δὲ ἐντελεστάτην θυσίαν ἐκατόμβην ἐκάλουν, διὰ τὸ ἐκ βοῶν ἐκατὸν ἢ βάσεων ἤγουν ποδῶν, τουτέστι ζώων κε', ταύτην τελείσθαι.

822, 46 πάντως V. παντός Θ. Ald. φέρεi R. ἐπιφέρει Θ., adscripto ὑπο. Idem omittit scholion sequens.

825, 7 sq. sic in V., Οὔτος δ' ἀνὴρ δίκαιος πρότερον πένης ὢν ἔρχεται πρὸς τὸν Πλούτον, ᾧ διαλέγεται ὁ Καρίων. — 8 sq. ἡ οἰκέτης ἢ ὁ Χρυσύλος R. Qui pergit δηλονότι ἀντὶ τοῦ παντάπασιν τὸ κομιδῇ ἐχρῶντο. V. (post scholion v. 834) τὸ δὲ κομιδῇ ἀντὶ τοῦ παντάπασιν ἐχρῶντο, quæ om. Θ.

828, 17 γὰρ μου ἐστὶ R.

833, 28 ἀνήλωσας R. G. ἀνήλωσεν V.

838, 41 καὶ om. Θ. Dorv., in quo ἀλλὰ γινώσκω λίαν « ordine continuo. Λίαν ad κομιδῇ pertinet, ut ex superioribus manifestum est; ad οἶδα verbum γινώσκω: reliqua sententiæ explendæ inseruiunt: οὐ μόνον ταῦτα (τὸ ἐκτρέπεσθαι σε, καὶ οὐ δοκεῖν ὄρῃν) ἐποιοῦν, ἀλλὰ καὶ κατεγέλων etc. » HEMST.

839 sic in R., τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ δή. ἀντὶ τοῦ ἀπώλειαν—κριθῶν. τὸ ἐξῆς—ἐποίησε. Suidas s. Αὐχμείς hæc tantum excerpit, ἀντὶ τοῦ ἀπώλεσέ με ὃ ὦν

αὐχμὸς τῶν σκευαρίων· μετωνυμικῶς. — 44 particulam Ionicam ὧν dicit scholiasta, de qua non cogitandum in poeta Attico. DIND. — 45. Omittebat scholiasta μ' cum Suida et σκευαρίων ad ἀπώλεσε referebat per constructionem Atticam. Unde ita fere corrigendus, ** ξηρὸς γενόμενος ὑπὸ πένιαις. ** Ἀττικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀπώλεσε τὰ σκευάρια. DOBRÆUS. ἀπώλεσα τὰ V. — 46 ἀπώλεσε τῶν σκευαρίων additum ex R., qui om. Ἄλλως. Ἄλλ. μετωνυμικῶς om. Θ. spatio vacuo. — 47 με χοροῦ τὰ σκ., 49 αὐχμὸς ἀντὶ et μεταφορικῶς δὲ V. — 50 ἐπὶ τοῦ primum fuit in Θ. — 51 σταχύων libri præter V. ὁ σῖτος Θ. — 52 Ald. οἶον om. V. — 53 Regius: Αὐχμὸς κυρίως ἡ ξηρότης καὶ ἀνομβρία λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου αὐχμῶν ἄνθρωπος ὁ κατὰ ξηρὸς καὶ ῥυπῶν, ὡς οὗτος ἐν ἄλλοις « πόνθεν οὖν αὐχμῶν βαδίζεις; » ἐνταῦθα δὲ αὐχμὸς ἡ ἀπλῶς στέρσις. — 54 in Θ. ἐμοὶ ad hunc versum adscriptum. « Χρείας et χρειασίδια Græci recentiores vocant *utensilia*. » HEMST. — 4 γὰρ με, 5 ἐμοὶ. βέλτιον δὲ τὸ δεύτερον Reg. cetera omittens. — 8 διακένων δ' ὄντων Dobræus. διακρίνων δ' οὕτω codex.

845 in V. hoc ordine, σκώπτων—νέαι. Ἄλλως. παίζει—τῶν μεγάλων. — 25 ἦν om. V. — 26 Μελάνθιος. Deterius ad Av. v. 1073 Μελάνθης scribitur: vide Jo. Meurs. Præf. ad Eleusinia, in quo libello sæpe mentionem hujus scholii fecit capp. 5, 7, 12. 19. Opus autem Melanthii περὶ μυστηρίων singulare fuerit, an pars τῆς Ἀθίδος, cujus eum auctorem laudat Harpocrat. in Γρυπάνιον, haud temere dixerim: Menandri quidem liber eodem titulo, citatus ab Avium enarratore, quem de sacris Eleusiniis tantummodo tractasse putat Meursius, ambitu latiore non Attica solum videtur, sed ubivis Græciæ celebrata mysteria comprehendisse: nam inde sumtum auguror, quod schol. Apoll. Rh. ad 1, 1126, observat, Apollonium Μενάνδρῳ ἀκολουθεῖν λέγοντι Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Πέῃ, προθύειν (ita legendum, non προσθύειν) Τίτῃ καὶ Κυλλήνῃ· ex quibus simul, poetam Rhodium esse Menandro sive Ephesio, sive aliunde orto, inferiorem ætate, colligi potest. HEMST. — 27 πάτριον δὲ τοῖς θεοῖς V. — 28 τοῖς μύσταις Θ. Ald. ἐν οἷς V. τύχοιμεν Θ. — 29 μυστ. δὲ ἐπιτελεῖται, 30 εἰσὶ δὲ τὰ, 31 καὶ προαγορεύσεις, 33 ῥυπαρά εἰσι V., ex quo sequentia λέγει—ἀνατιθέναι addita. — 36 Ἄλλως. μεγάλα et sequentia om. etiam Θ. — 37. Hæc minus accurate scholiastes. Minora enim mysteria Cereris non celebrabantur Eleusine, sed Agræ, vel Agris, quod erat oppidum Atticæ ad Ilissum fluvium, teste Stephano Byzantio v. Ἄγρα, Eustath. ad Il. B, p. 361, et aliis. Vide omnino Petavium ad

Themistium Orat. 5, p. 415 edit. Hard. KUST. — 50 δηλαδὴ Dorv. om. Θ. — 1 Σὺν om. Θ.

850 om. etiam Θ. — 13 Ὅτι λίαν. Hæc sejungenda; nam utroque modo illud ὡς exponere solet Dorv. HEMST.

853 sic in V., ἀντὶ τοῦ πολλοῦ ὕδωρ—πολυανθέων καρπῶν. Ἄλλως. πολλά μοι—φέροντι V. — 15 Ἀντὶ τοῦ πολλά Suidas s. Πολυφόρῳ. — 16 φέροντι etiam Suidas. ἄγοντι Θ. Ald. ποικίλῳ Suidas. ποικίλῳ R. Θ. Ald. ἡ ποικίλῳ om. V. ἀπὸ R. et Suidas. ἀντὶ V. εἴρηται δὲ (δὲ om. Θ.) ἀπὸ Θ. Ald. — 17 ἐπιδεχομένῳ οἶνον V. ἔχουν om. V. Θ. τουτέστιν Suidas. — 18 κακόν. πολυφόρον γὰρ ἔλεγον Suidas. εἴρηται γὰρ V. δὲ om. Θ. τὸ πολλὴν V. — 19 τὸν ὀλίγον R. Sequentia πολυφόρῳ—κομιστικῶ addita ex V. — 21 ἐκ R. V. ἀπὸ Ald. om. Θ. πολυκάρπων καὶ πολυανθέων καρπῶν V. sine χωρίων. Sequentia om. etiam Θ. — 26. Alii scribunt παροξυτόνως, πολυφόρος: quod magis ex regula est. SCHAEFER. ἡ πολλὴν φορὰν καρπῶν φέρουσα, 28 καὶ τὸ πολὺ. Reg.

858 τὸν γεννησόμενον Πλοῦτον confusa credo: Πλοῦτον adscribi debuerat neglectæ vocis τὸν θεόν. HEMST.

859, 38 sq. ἐὰν—παραμεινῇ post κρίσιν ponit V., præfixo ἄλλως. « Si judicia agi non desinant: hoc modo intelligendum credo, et τὸ δίκαιον ex usu recentiorum poni pro *juris dictione*, δικαιοδοσίᾳ. Unde vero judiciorum severitatem ac violentiam verbis iis traduci fuerit expiscatus, compertum non habeo. » HEMST. παραμεινῇ φησὶ R. Θ. — 39 σκώπτει δὲ Θ. Ald. ὥσπερ V., qui οὔσαν om. — 40 δικαστηρίοις Ald. — 41 καὶ τὸ δίκ. om. Dorv. Paris.

862, 48 ἐκ R. pro εἶδος. — 49 νομίσματος. πονηρὸν κόμμα φησὶ τὸ παραχαρπτόμενον ἀργύριον. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων ἐξ ὅλου τινὸς χρυσοῦ ἀποκεκομμένου κόμματος. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν R. φαύλου ἐστὶ συστ. Reg. Suidas v. Κόμμα ex hoc scholio excerpserat ἀπὸ μεταφορᾶς—ἐξ ὅλου χρυσοῦ ἀποκεκομμένου (sic tres codd.; alius κεκομμένου. In edit. Mediol. ἀποκεκομμένου). ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν φαύλου συστήματος. πονηρὸν κόμμα, ἡ παρακεκομμένος ἀργυρος. « Psellus De op. dæm. p. 5 (p. 2 Boiss.) » BAST. noit. mss. — 50 τοῦ πον. Reg. ἐπειδὴ καὶ libri præter R. — 51 κίβδηλων om. Θ., qui pergit νομισμάτων, ἐξ ὀλίγου τινὸς χρυσοῦ ἀποκεκομμένου κόμματος. ἡ λείμματος τῶν ἀδίκων. τὸ γὰρ πρὸς τὸ κόμμα. Ἄλλως. ἡ τὸ παραχαρπτόμενον ἀργύριον τὸ πονηρὸν κόμμα φησὶν. Regius τὰ γὰρ φαῦλα καὶ κίβδηλα τῶν νομισμάτων οἱ Ἀττικοὶ εἰώθασιν λέγειν πονηρὰ κόμματα, διὰ τὸ ὀλίγον μὲν—χαλκόν.—1 post εἴρηκεν addit Ald. Ἀττικὸν δὲ τὸ ἐξολωλεκὸς, quæ om. R. Θ., ad v. 868

recte refert V. — 3 *δλου* codex, quod Dindorfius correxerat ex scholio Θ. — 6 *τάχα* codex. Correxerat Dindorfius ex Θ. Post *κόμματα* addit V. quae in scholio Aldino leguntur, ἄλλως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν — ὁ λόγος. — 7. *Χάραγμα pecuniam, monetam signatam* Græcos inferiores vocare docuit Ducangius. Vocabulum ab antiquis ductum, quibus non solum *χαράσσειν numos cudere*, et *παρὰχαράσσειν*, sed etiam *χαρακτήρ nota, signum auctoritate publica nummis impressum*; unde fluxit solemnitas illa loquendi formula *ἐπιβάλλειν χαρακτήρα*. Aristot. Polit. 1, c. 6: τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτήρα ἐπιβάλλοντων · pro eo dixit, ἐπικόψας χαρακτήρα OEcon. 2, c. 20. Polyænus in facto, quale fuerat ab Aristotele narratum, plane simili 6, c. 9, § 1, ἄλλον χαρακτήρα ἐπιβάλλον · modo pari potestate usurpaverat μετακόπτειν. Dubites itaque, an in Alcidas Orat. pro Ulysse contra Palamed. p. 186, 36, quod vulgo legitur, Φαῖνες πρῶτοι χαρακτήρα ἐβάλλον, refigendum sit in ἐπέβαλλον · quamvis alioquin simplex verbum compositi vice tolerari possit. Hinc illustrandus est Arrianus Epict. 3, c. 22, p. 314: ἰδὲ χαρακτήρ · ἰδὲ ἐπιβολή · et Isocrates Ad Demon. p. 3, D: οἷς (Herculi ac Theseo) ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τηλοκοῦτον εὐδοξίας χαρακτήρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλεν · quem locum reperies adductum a schol. Sophocli. ad Trach. v. 119. HEMST. τοῦ κιβδηλοῦ νομίσματος Paris.

869, 19 ἄρα om. Θ. — 20 καὶ διὰ τοῦτο πάντα ἐπ. Paris.

872, 26 Ἀντὶ τοῦ σεσοδημένος R. — 27 καταμωκώμενος — λέγει V. « Quod comicos, ut Dores irriterent, ὃ Δάματερ ἀδύβουσε notat scholiastes, longe recedit ab aliorum grammaticorum sententia, qui Atticorum æque ac Dorum eam formam esse propriam statuunt: vide Eustath. ad Il. A, p. 12, 6, Od. A, p. 1385, 53, et ex Heraclide ad Od. Y, p. 1892, 43, ubi memorat τὸν τοῦ κωμικοῦ Πλούτον. » HEMST. — 28 sq. ὁ δὲ νοῦς — εἰσῆλθεν ante καταμωκώμενος ponit V. ἐπηρμένως Θ. ἐπηρμένως R. ὑπηρμένως Ald.

873. Scholion recentius, confictum maximam partem ex Etym. M. s. Συκοφαντία et Συκοφάνται. DIND. — 35 πικρῶς Hemst. σικρῶς Ald. ἀκριδῶς Reg. — 36 λόγος ἀπὸ Θ. — 37 sq. τὴν ὀνομασίαν Dobræus. τὸ ὄνομα Kusterus. τὸν ὀνομάσαντα Ald. In Etym. M. συνέθη δὲ καὶ τοὺς ὑπωσούν καταγορεύοντας τινὲς φιλαπεχθημόνως οὕτω προσαγορεύεσθαι. — 48 ὅηλον om. Θ. ἔλεγον additum ex Etym. M. ἐκάλουν Reg., qui 41 om. συκοβίους. — 42 συκοπαδίας vel συκοπαδίας Hemst. collato Hesychio, Συκοπαδίας, ὁ συκοφάντης. συκοπαδίας

Ald. καὶ συκάδας καὶ συκόποδας Reg., fortasse ex Cratineo συκοπέδιλος. — 43 πάντα Hemst. ἐγκλήματα om. Θ. Scholio Aldino in Junt. præmissum, ὁ συκοφάντης οὗ δικαίως τοῦνομα ἐν τοῖσι μοχθηροῖσιν ἐστι καίμενον · ἔδει γὰρ, ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδὺς τ' ἀνὴρ, τὰ σῦκα προστεθέντα δηλοῦν τὸν τρόπον, νυνὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν ἡδὺ προστεθὲν, ἀπορεῖν πεποίηκε διὰ τί τοῦθ' οὕτως ἔχει · qui Alexidis versus sunt, transcripti ex Athenæo 3, p. 74, F. — 44 seqq. sic in V., τὸ βου ἐπίρρημα (ἐπίρρημα om. G.) ἐπιτάσεως δηλωτικὸν (ἐπίτασιν δηλοῖ G.) ἀντὶ τοῦ λίαν λιμώττει, ὥσπερ καὶ βούπιναν τὸν μέγαν πίναν (πείναν G.) ἔχοντα. Scholion descripsit Suidas in Βουλιμῖ, paucis tantummodo mutatis. — 45 ἐστι om. Θ. — 46 ὡς R. — 47 καὶ βουγάιος et sequentia om. V. βούγλωσσον Θ. — 49 post τρόπος addit Junt. Γαλήνης δὲ ἐν τοῖς Ἀφορισμοῖς · κατὰπτωσις δυνάμειος ὑπὸ τῆς ἐξωθεν ψύξεως ὁ βούλιμος, ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ πείνης, οὐκέτι δὲ ἔχων αὐτὴν συνοῦσαν.

874, 51. Idem in sequenti scholio notatur: hoc cur moneat enarrator ille, in causa fuit ejus exemplar, quod scilicet proxima, δῆλον ὅτι βουλιμῖ, Justī personæ tribuebat: eam ob rem operæ pretium putavit ostendere, quæ sycophanta dicat, talī gestu corporisque conversione debere pronunciari, ut non ad Justum, sed ad Carionem, qui ante fuerat locutus, dirigantur Perperam vero interpretatur, οὐκ ἂν φθάνοις. HEMST. τοῦτο ὁ συκοφάντης πρὸς V.

875, 1 Τροχὸς γὰρ τις V. — 3 θεράποντα · ἡ τροχὸς τις ἦν ἐν ᾧ ἔδεσμοντο οἱ δούλοι Θ.

879, 9 συκῶν R. Totum scholion om. G.

883, 20 Ἀντὶ τοῦ φρ. σου. ἡ δὲ φράσις V. ἡ φρ. Ἀτ. om. Θ. Ald. — 21 εἴρηται — ἐπιστρέφεται post φαρμακίτην l. 23 ponunt R. V. — 22 ἐπιστρέψασθαι V. Sequentia λέγει — φυσικὸν δακτύλιον infra post καὶ τὰ τοιαῦτα l. 27 habent R. V. — 23 δακτύλιον δὲ om. R. V. δὲ om. Θ. — 24 Εὐπολις Βάπταις μέμνηται om. R. μέμνηται om. V. καὶ Ἀμειψίας, quod in R. V. Θ. Ald. post φαρμακοπώλης legitur, huc transposuit Kusterus. δ' om. R. « Eudamus ille vix dubito quin idem fuerit ac Theophrasti Εὐδημος ὁ φαρμακοπώλης εὐδοκίμων σφόδρα κατὰ τὴν τέχνην Hist. Plant. 9, 18. » HEMST. Εὐδημος V. — 25 τετελεσμένους, arte magica consecratos, ut docuit Salmas. ad Vopisc. p. 360. Hisce præstigiis deditos non solum τελεστάς, φυσικοὺς, μυστικοὺς, sed etiam φιλοσόφους recentiores vocabant: quamobrem conjungi videas φιλόσοφον καὶ τελεστήν · exempla suppeditabit Salmasius: non aliter hoc loco φιλόσοφος est intelligendus. HEMST. — 26 Εὐδημος R. V. — 27. De annulis magicis, quos Græci φυσικοὺς vel φαρμακίτας vocabant, vide Reines. Var. Lect. 3,

p. 392, et Lindenbrog. ad Ammian. Marcell. 21, 1, p. 601 ed. L. B. Kust. Pro δαίμονα aut δαίμονας scribi debet, aut δαίμονια: hoc Jos. Scaligero placuisse constat ex Nott. ad Manil. 5, 386, ubi et hunc locum et Antiphanis attulit ex Athen. 3, p. 123, B. HEMST. In V. est εὐδαιμονίαν. δαίμονα defenditur loco Theophrasti Nonni vol. 1, p. 144: ὅπερ (affectus epilepticorum dicit) οἱ ἰδιῶται δαίμονα καλοῦσιν· ubi scholiastae locum comparavit Bernardus. DIND. Paris.: Οὗτος δ' Εὐδαμος δακτύλιος ἐποίησε θεραπεύοντας τινὲς μηχανῇ—ἔϊωντας ὑπὸ ὄφρων δάκνεσθαι. DORV.: Οὗτος δ' Εὐδαμος δακτύλιος ἐποίησε θεραπεύοντας τινὲς μηχανὴν τοὺς ὀφιοδηκτοὺς· μάλλον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἰῶντας ὑπὸ ὄφρων δάκνεσθαι. REG.: Ὁ μέντοι Εὐδαμος φιλ. ἦν ἀποτελεσματικός. δακτύλιος ποιῶν, δι' ὧν οἱ ὀφιοδηκτοὶ ἐθεραπεύοντο, μάλλον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐδάκνοντο ὑπὸ τῶν ὄφρων οἱ τοὺς φοροῦντες. Θ. post τοιαῦτα addit παρ' Εὐδάμου. οὗτος φαρμακοπώλης ἦν δακτύλιος πιπράσκων, δύναμιν ἔχοντα (scr. ἔχοντας) ἀποτρεπτικὴν συκοφαντῶν. λέγει οὖν Εὐδαμον τὸν φαρμακοπώλην τετελεσμένον ἔχοντα δακτύλιον.

884 sic in V., ἄλλως. δείκνυσιν αὐτῷ βασκανίας φυσικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην. Ἄλλως. ἀλεξήτριον τῶν δηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ καὶ βασκανίας ἀποτρεπτικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην. τοῦτο ἐν ᾗ λέγει ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ δακτύλιῳ φάρμακον πρὸς δῆγμα συκοφάντου, ἐπεὶ οἱ πωλοῦντες αὐτὰ εἰώθασιν λέγειν ὅτι χρῆσιν ἔχει πρὸς τὸδε καὶ τὸδε. Ἄλλως. προσληπτέον τὸ ἀντιφάρμακον. τοῦτο δὲ δ—τρίβωνα ἀγχοχῶς—πρὸς δῆγμα. Ἄλλως. τοῦτο τὸ δάκος οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. Scholia hoc loco om. R., sed infra post v. 895 habet ἀντὶ τοῦ κἂν ἔχῃς φαρμακίτην—πεποιήται. ἦν δὲ ἀποτρεπτικὸς συκοφαντῶν. — 31 ἀλεξήτριον Θ. et Suidas s. Ἄλλ' οὐκ ἔνεστι. Ceteri ἀλεξήτριον. τῶν om. Θ., qui δηλητηρίων cum Suida. Ceteri δηλητηρίων. Pergit Θ. ἀλληγορικῶς δὲ ὡς πρὸς δηλητήριον ἀποκρίνεται τὸν δακτύλιον τῶν δηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ etc. — 33 φαρμακίτην. φησὶν οὖν, ὡς ἂν ἔχ. Suidas. — 34 ἔχεις φησὶ Θ. sine κἂν. — 35 τοῦ συκοφάντου Suidas. — 37 post τοῦ συκοφάντου addit Θ. ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου. ἀλλ' οὗτος φησὶν δ' δακτύλιος οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. ἀντὶ τοῦ κἂν ἔχῃς φαρμακίτην—πρὸς δ' δακτύλιος πεποιήται, quæ ex precedentibus negligenter repetiit librarius. — 39 ἐκφλαυροῦσι vel ἐκφλαυρίζουσι Hemst., ἐκφλαυροῦσι libri. Ejusdem corruptelæ exempla sunt in scholio ad v. 589 ἐκφλαυρίζεσθαι, ubi Kust. ἐκφλαυρίζεσθαι, apud Eustath. ad Homer. p. 3, 3, ἐκφλαυρίζων τὸ πρᾶγμα, cui ἐκφλαυρίζων restituit Hemst., restituendumque est eidem in Opusculis

ab Tafelio editis p. 121, 19, τοῖς ἐκφλαυρίζουσι τὰ ἡμέτερα. Apud Plutarch. Moral. p. 680, C, οἱ μὲν ἄλλοι παντάπασιν ἐξεφλαυρίζον τὸ πρᾶγμα καὶ κατεγέλων, recte libri quidam ἐξεφλαυρίζον. DIND. Hinc incipit aliud scholion Suidas, ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δῆγματος. ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. λέγει δὲ τὸ φάρμακον. λέγει δὲ ἐν ᾗ θείει ὁ θεράπων ὅτι etc. — 43 λέγει οὖν et sequentia om. Suidas. — 45 εἰλημμένη Θ. εἰρημμένη Ald. Sequentia om. Θ.

— 51 Ἦν vel simile quid, obscuris literarum ductibus, præbet codex pro ὀλκή. In Regio κεράτια ἰς', non ἰη', et supra idem ad v. 817: Στατήρ, ὅς καὶ δίδραχμον ἐλέγετο, ἰστῶν κεράτια ἰς', ὡς τῆς δραχμῆς ἰστώσης ἰς'.

889, 8 Ἀντὶ τοῦ (τοῦ om. V.) τῷ σῶ ἀγαθῷ R. V. om. G. δηλονότι om. Θ.

891, 13 legendum δειπνήσεις vel δειπνήσεις et forsitan ὡς σύ γ' cum Hemst., qui distinxisse putat grammaticum post ἀληθεία. Certe σύ et διαρραγείης disjungebat. DOBREUS. — 14 seqq. sic in V., ὡς ἀγχοχῶς—καλέσεται. Ἄλλως. κλήτορα—μαρτυρεῖν. «Κλήτορες et κλητῆρες, qui testes in jus vocantibus aderant; quorum etiam nomina libellis adscribi moris erat. Pollux 8, 49: ἔδει δὲ καὶ κλητῆρας προσεπιγράφεσθαι τὸν φαίνοντα, οἱ εἰσι μάρτυρες· quæ lectio Pal. codicis omnino est amplectenda.» HEMST. — 19 Ἔοικεν ὅτι—ἀγων ὁ συκοφάντης, ἵνα Reg.

892, 22 σχισθείς elicit Hemst. ex obscuriore literarum ductu in codice; διασχισθείς malit Dindorfius.

894, 25 Τμημάτων Θ. γὰρ om. DORV. — 26 τῶν om. Θ. λέγεται om. DORV.

895, om. G. Θ. — 30 sqq. hoc ordine R., ὡς—φησι. ἐπίρρημα—λέγομεν. Habet etiam Suidas s. Ὡ. — 31 συνθεῖται V., qui om. ὡς—φησι. ἢ ὁσφρ. Ald.

896, 34 ὁσφραίνεται Θ. ὁσφραίνονται Ald. Regius: Ὅσφραίνομαι τὸ κοινῶς ὁσμῶμαι· ἐξ οὗ καὶ ὁσφρησις· δ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὁσφραντοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁσφρανομένου. Ἀττικώτερον δὲ ἐστὶ τὸ ὁσφραῖσθαι ἢ τὸ ὁσφραίνεσθαι.

899, 43 λίαν habet Θ.

900 φιλόπολις κοινόν, φιλόπατρις Ἀττικόν V. Θ. Repetiit Suidas s. Φιλόπατρις. Sed transponenda videntur, φιλόπατρις κοινόν, φιλόπολις Ἀττ. DIND.

903 sic in Θ., ἐπειδὴ οἱ μελαγχολοῦντες (scr. —ῶντες) ἐν ἡρεμίᾳ (scr. ἐρημίᾳ) φεύγουσι. καὶ οἱ γεωργοὶ δὲ ὁμοίως ἐν ἐρήμοις διάγουσιν. — 2 ἐρήμοις, 3 γινόμενην Reg. — 5 μαίνεσθαι om. Θ. — 6 ἀποτρύχειν Paris.

904, 8-15 sic in R. V. Θ., Εὐφρόνιος φησὶν ὡς τῶν ἐμπόρων μὴ ἐξιόντων ἐπὶ τὰς στρατείας (εἰς τὰς

στρατιάς R.) διὰ τὸ εὐχρηστον τὰ (τὸ V.) πρὸς τροφάς (πρὸς τὴν τροφήν Θ. πρὸς τροφήν Suidas s. Ἐμπορος) φέροντας. τοῦτο οὖν λέγει — ἀποκαλῶ. — 9 κατὰ τὴν, 10 ἐσχηματίζοντο, βουλόμενοι τὴν εἰσφ. ἐκφυγεῖν, 11 διετηροῦντο, ὡς τὴν π. ὡφ. τὰ πλείστα Reg. — 14 καὶ εἰσφ. et 15 sqq. Ἄλλως — πολεμον om. etiam Θ. Ἄλλως om. R., ita pergens, προφασίζομαι ὅτε πέμπομαι εἰς πόλεμον. ὅταν, φησὶν, ἀνάγκη — εἶναι. Ald. φασιν.

906, 22 Μερικὴν τινὰ ζῶν ἦχε Θ.

907, 25 φροντισταὶ V. — 26 ἰδίως δὲ R. εἰδικὸς δὲ Reg. ὅτι δὲ (ἰδίων addit Θ.) λέγει τῶν Θ. Ald. — 27-29 τῶν — μύσος om. G. Reg. « Non legitur hic versus in Baechis : sed locum ubi exciderit probabiliter monstravit Tyrwhittus apud Musgrav. ad v. 1328. » DIND. εἰ μὲν γὰρ R. μῖσος Ald. — 31 τῶν πολιτῶν τῶν δημοσίων φρ. Paris. Scholion v. 909 om. etiam Θ.

910 sic in V., Ὅτι εἰ μὴδὲν σοὶ ἀρμόττει ποίησον τι. τί θέλεις μισηθῆναι; Ἄλλως. μισθὶ διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀλλοτρίους πράγμασι καὶ ἄλλους πολυπραγμονεῖν βίους καὶ διαβάλλειν οὐδὲν σοὶ ἀρμόζει. In Θ. οὐδενὸς διαφύροντος καὶ ἀρμόττοντος σοὶ μισθὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸ — ἀλλοτρίων ἐπιμελεῖσθαι βουλόμενος μισεῖται. — 39 ἀπεχθάνει R. ἀπεχθάνη Ald. — 46 pergit Reg., ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον τοῦτο· πῶς οὖν ἂν εἴης, ὃ τοιχωρύχε, χρηστὸς, εἰ μὴδὲν προσήκον σοι, ἀντὶ τοῦ εἰ μὴδενὸς πράγματος προσήκοντός σοι, ἀπεχθάνη καὶ μισήτος γίνῃ τοῖς πολλοῖς διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀλλοτρίους· ὁ γὰρ ἀλλοτρίων ἐπιμελεῖσθαι πειρώμενος μισεῖται.

912. Hæc scholia sic excerpit Suidas, Κέπρος· εἶδος ὀρνέου ὀζυτάτου. ὅτι δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ ἐπιπλέον τοῖς κύμασιν. Ὡς κέπρε, ἀντὶ τοῦ, ὃ εὐτελέστατε καὶ λάλε· φασὶ γὰρ τὸν κέπρον τοιοῦτον εἶναι· τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν· ὁ γὰρ κέπρος ἀφρὸν ἐσθίει θαλάττιον. οἱ δὲ παῖδες τῶν ἀλιέων βρίζουσι τὸ πρῶτον πόρρωθεν· εἴτα ἐγγυτάτω· εἴτα εἰς τὴν χεῖρα τὸν ἀφρὸν, καὶ εὐχερῶς ἀγρεύουσι. — 49 κέπρος ὀρνεον θαλάττιον, ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίον V. — 5 λαμβ. τὸν ἀφρὸν om. etiam Θ. — 54 post παροιμίαν addit R. ὃ εὐτελέστατε καὶ λάλε· φησὶ (scr. φασὶ) γὰρ τὸν κέπρον εὐτελεῖ καὶ λάλον. Post παροιμίαν excidisse videtur λαμβάνεται. Ibid. Ἄλλως. ἀνόητε Dindorf. ἀλλ' ἀνόητε codex. — 1 Dindorfio corrigendum videtur ὀρνεον γὰρ θαλάττιον ὁ κέπρος. — 5 λιάν εὐθέστατον Reg. — 6 ὀρνεον δὲ ἐστίν Θ. — 7-13 pro his, τοῦτο — λάρος, Θ. præbet supra l. 50-54 posita καὶ οἱ παῖδες — παροιμίαν. Similiter Reg.

913, 21 πέρα Schæferus. παρὰ codex.

915 Regius : Ἐπιτρέπω λέγεται τὸ συγχωρεῖν τι προθυμουμένῳ· προτρέπω δὲ τὸ ἐνάγκη καὶ διεγείρω τινὰ ἄκοντα, ἥτοι παροξύνω. — 27 παραχωρεῖν

καὶ ἁμαρτάνειν. Hæc non abhorrent, dummodo paulisper adjuves scribendo seu παραχωρεῖν, καὶ τοῦ ἁμαρτάνειν διδόναι ἄδειαν· sive potius, παραχωρεῖν ἁμαρτάνειν, καὶ διδόναι ἄδειαν παρὰ τὸ πρόπον. HEMST. — 28 Ἦτοι ἁμαρτάνων om. Θ., qui 29 πίπτει.

916 sic in V., ἐξ ἀνάγκης, ἀργῶς καὶ μάτην. καινότερον δὲ καὶ τὰς τοιαύτας ἐπιστάσις ἀρχῆς — ἀρξαι. Ἄλλως. τὸ ἐξεπίτηδες μάτην οὕτως Ἄττ. V. Nihil præter illa, ἀντὶ τοῦ μάτην οὕτως Ἄττ., habet R. Apud Suidam, Ἐξεπίτηδες, καὶ ἐπίτηδες· ἐκατέρως λέγουσιν Ἀττικοί, ἀντὶ τοῦ μάτην, ἐξ ἀνάγκης, ἀργῶς. Οὐκ ἐπίτηδες ἡ πόλις ἀρχεῖν καθίστασι δικαστάς. — 31 sqq. κοινότερον — ἀρξαι excerpit Suidas s. Ἀρχεῖν. Male V. καινότερον. — 33 sq. γράφεται — ὁ βουλόμενος om. Θ. « Ad vocabulum ὁ βουλόμενος explicandum quid faciant adjecta, non facile quis dixerit. Dorr. : ὁ βουλόμενος : ὁ θέλων. οὐκ οὖν : λοιπόν. ἐκεῖνος εἰμι : ὁ κατηγορός ὑπάρχω. Ergo descriptoris, qui ampliores veterum adnotationes exercebat, culpa contigit, ut vocī βουλόμενος ad jungerentur, quæ ad ἐκεῖνος pertinebant : confer schol. ad v. 929. » HEMST.

917, 39 sq. ποιεῖ, ἵνα παρ' αὐτῶν βοηθῶνται Hemsterh. — 40 Τάττεται Θ. — 41 κατ. τὸ κατὰ, 44 συντασσόμενον, ὡς « τὸ ζῶον κατηγορεῖται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. » κατ. καὶ τὸ παριστῶ — ὡς τὸ « κατηγορήσας τὸν δεῖνα ἢ θλ. μικρόψυχον ». κατ. καὶ τὸ ἀπλῶς ὑβρίζω καὶ αὐτὸ γενικῇ. ἐνταῦθα δὲ τὸ κατηγορεῖ ἀντὶ τοῦ συνηγορεῖ. ἢ δυνάμενός τις φησὶ δι' ἀπορίαν πραγμάτων κατηγορίαν ποιήσασθαι κατὰ τινος, ἢ ἀπολογίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἐμοὶ χρῆται κατὰ ταῦτα, καὶ ἀντ' ἐκείνου αὐτὸς γίνομαι, ἥτοι ὃν φασιν ἐν δικαστηρίοις ἐντολέα Reg.

919 ἀνατρέχει habet Θ.

922, 54 καὶ om. V. « Sub proverbii forma Suidas proponit : Προβατίου βίον ζῆν· ἐπὶ τῶν μωρῶν καὶ ἀνοήτων· τὰ γὰρ πρόβατα οὐδὲν ἐργάζεται καὶ ζῇ· ἢ διὰ τὸ ἀδρανές. Ordinem inversum non improbo; quippe ratio melius apparet, cur πρόβατον sive προβάτιον stulti insipientisque significationem habeat : alioqui solertes etiam homines et callidi non raro sunt ingenio ad agendum tardos, atque ἀδρανεῖς. Omissum a Suida τῆς διανομῆς τῶν πραγμάτων, quod tamen minime rejiciendum videtur : rerum gestionem atque administrationem intelligo : Plutarch. in Cleom. p. 820, E : πρὸς ἀσφάλειαν καὶ διανομήν τῶν πραγμάτων. Erasmi Chilia-das adi in Oviū mores. » HEMST. Reg. : Τὰ γὰρ πρόβατα ἀπλούστατα ὄντα, τοῖς παρατυχοῦσι τρέφεται, καὶ οὐ ζήτησιν περὶ τῆς τροφῆς ποιεῖται, ὥσπερ τὰ ἄλλα ζῶα· ὥστε ὁ τοῦτο βίος μαλακὸς καὶ φαῦλός ἐστιν. — 1 τῶν προβάτων R. πραγμάτων· ἢ ὅτι τὰ πρ. Ald. — 2 Ἀπρακτος habet Θ.

923 habet Suidas in Διατριβή. — 6 ἀφ' ἧς μίμημα περί Θ. — 7 τὰ πρόβατα R. — 8 ἐπιτηδεύου. Glossator διατριβήν intellexit, ut videtur, idoneam agendi facultatem, usu rerum civilium et exercitio quotidiano firmatam: neque enim meminimus ἐπιτηδεύου, ne ex more quidem Græciæ serioris, vocari, quæ veteribus erat ἐπιτήδευσις vel ἐπιτήδευμα. HEMST.

924, 9 παύσαιτο Θ. ἀναπαύσαιτο Ald. παύσαιτο legit etiam Suidas, qui μεταμαθεῖν exponit μεταγνώ- ναι, παύσασθαι. — 11 ἀφιμένον R. et Suidas. Ceteri ἀφιμένον.

925 hoc ordine in V., Σίλφιον βοτάνη — Ἀλεξανδρίδης. Ἄλλως. Βάτος Κυρήνην — δεχομένων. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν σπανίων. Βάτος ἦν τις τῶν λιθῶν βασιλεύς. γέγονε δὲ σφόδρα δίκαιος. διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν ὑπερκίων (excidit μεγάλως ἐτιμᾶτο vel simile quid). παρ' αὐτοῖς δὲ τὸ σίλφιον τοῦτο λαχανώ- δες φυτὸν. ἐδόκουν δὲ σπανίω αὐτῷ ὄντι τέως αὐτῷ κεχρησθαι, ἀλλ' εἴπου καὶ εὗρίσκετο αὐτῷ προσέφερον αὐτόν (recte αὐτό G.) — 16 Βάτος hic et infra V. — 18 τὸ om. V. — 19. Nummi Cyrenæorum, Batti effigie signati, adhuc hodie in nummophylaciis reperiuntur. KUST. αὐτὸ, 20 βασιλεία V. βασιλεία R., qui deinde σίλφιον. ἔστι δὲ βοτάνη πολυτίμητος. — 21 τῇ et 22 καὶ om. V. — 24 δ καὶ V., Suidas s. Σίλφιον, scholiasta Pindari Pyth. 4, 15, Apostolius s. Βάττου σίλφιον. ὡς καὶ G. ὡς Ald. — 25 πόλιν additum ex V., qui 26 κατὰ τὸν per errorem ex antecedentibus repetita pro παρὰ ponit. τῷ Ἀπόλλωνι Θ. Ald. — 28 βασιλείας, supra scripto εὐεργεσίας, V., non G. — 29 δακτύλιον libri et Suidas. εἰκόνα, ὡς δὲ τινες δακτύλιον Ald. — 31 καυλὸς Pearsonus apud Kuster. ad Suidam. Legebatur κλάδος. Conf. schol. Equit. 890. αὐτοῦ προσφερόμενον τιμῆς Θ. — 32 Ἀμπελιώται. Ab Ἀμπελῷ, Cyrenaicæ promontorio et urbe, Stephanus Ἀμπελίτην finxit. L. Holstenius apud Suid. v. Σίλφιον Ἀμπελιώται legi monens addidit: quod fortasse hinc reformatum scribendumque Ἀμπελίται. Eandem fuisse Salmasii opinionem patet ex Plin. Exerc. p. 265, B. Verum Berkeliolubens accedo, qui in Ἀμπελίτης ut formam Ægyptiacam agnoscit, sic Ἀμπελιώτης minime repudiandum esse censet: hoc nimirum ab Ἀμπελῷ, illud ab Ἀμπελῷ exsistit. Berkeliolus autem scholiastæ nostri verba proponens Suidam tamen solum nominat, apud quem in Σίλφιον legitur, καὶ οἱ Ἀμπελιώται, ἔθνη Λιβύης: in Βάττου σίλφιον, οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιώται. Corruptus in Ἀμπελῷ Hesychii locus mihi videtur ita expoliendus: Ἀμπελος, ἡ μηχανή· καὶ ἄλλα Μυκάλης, ἡ γούρ ὄρος· Κυρηναίας δὲ αἰγιαλός· καὶ πόλις Θράκης· καὶ ἡ ἄμπελος. Quanquam enim sedes Ampeliotarum,

quos perraro veteres attingunt, certis limitibus definire non sustineam, videtur tamen eorum regio illa in parte Cyrenaicæ fuisse sita, quam Diodorus ait πολλὴν ἀμπελον, ἔτι δ' ἐλαίαν ἔχειν, et oræ maritimæ tractum aliquem occupasse. HEMST. εἰς Δελφοὺς et sequentia om. Θ. — 33. Historicum Alexandriden, Delphis oriundum, rerum patriarum scriptorem, et Anaxandriden comicum olim ad Polluc. 9, 59, distinxi, et suum utrique nomen vindicare sum conatus. Hic sententiæ nostræ Kusterus primum assentitur: statim causam deserens non multum se pugnaturum esse profitetur, si quis præferendam potius censuerit opinionem Meursii: is scilicet in Bibl. Græc. Alexandride proturbato, solum Anaxandridæ nomen, tanquam utrisque commune, pro genuino habuit. Ego nihil adhuc argumenti novi prolutum reperio, quod pristinam opinionem meam vel minimum labefactet: imo contra non pauca sunt ad manum, quibus ea firmissime, quantum in antiquis rebus consequi licet, stabiliri possit. Ille ipse perpetuus fere librorum error in nominibus hisce permutandis binos nobis diversosque scriptores indicat. De Anaxandride comico res facillime potest ad liquidum deduci; sed in Alexandride historico fateor paullo inapeditiorem esse probationem ob scripturam veterum ambiguum: ut enim nomen hoc ita dederit scholiastes noster et Plutarch. in Lysandr. p. 343, B, tamen in Quæst. Gr. ejusdem Plutarchi p. 292, F, et schol. Euripid. ad Alcest. v. 1 prostat Ἀναξανδρίδης ὁ Δελφός· numerum auget Proverb. App. Vat. C. 1, 5: ἡ ἱστορία παρ' Ἀναξανδρίδην ἐν πρώτῃ περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων· quod opus non aliud existimo, quam ipsam Delphorum historiam, cujus forte primo volumine de donariis furto subductis potissimum egerat; Schottum certe cum Anaximandro suo Milesio, quem reponi volebat, nihil moramur. Sublata foret omnis difficultas, si ut Anaxandridæ comici Suidas, sic item Alexandridæ, servato literarum ordine, meminisset: verumtamen eo ipso in loco dum de Anaxandride historico penitus tacet, non leve nobis pro Alexandride documentum suppeditat. Pone veteri, quem descripsit, grammatico non comici tantum, sed et historici, qui eodem nomine diceretur, fuisse notitiam: de altero scilicet ne verbulo quidem monuisset; saltem ut lectori consuleret, eumque duos homines diversos discernere doceret, qua in parte, erroris, qui ex homonymia facile oritur, amovendi causa, cura grammaticorum alias excellit, ut ex ipso Suida compertum habemus: haud sane probabile videtur. Præterea nostram

opinionem eximie suffulcit Stephan. in Παρνασσός, non desse referens, quibus monti nomen inditum placeat ex Parnasso quodam, qui primus Pythone fuerit vaticinatus, ὡς Ἀλέξανδρος φησιν ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστήριου. Eundem esse, qui ab aliis Alexandrides vocatur, nemo dubitet, qui libri titulum attenderit; sive illa librarii sit culpa Alexandrum scribentis, ubi debuerat Ἀλεξανδρίδης, ut pro Anaxandride legatur Ἀλεξάνδρου ap. Aristot. Rhet. 3, 10, § 3; quamque eandem maculam insedisce Zenobio 6, 11, fere persuasum mihi est; sive communis consuetudo primitivorum patronymicorumque nominum commiscendi, de quo genere nonnulla notavimus ad Lucian. Tim. p. 157. Sic Lacedaemoniorum Ephorus Κλέανδρος et Κλεανδρίδης apud schol. Aristoph. ad Nub. v. 857. Archontes Athenis Φρασικλῆς et Φρασικλείδης, uti legendum in Diodoro Sic. 9, p. 281, D. Εὐδούλος apud Lys. p. 154, 27; et Εὐδουλίδης, quare nihil erat cur Jo. Meursius Lysimachum mutaret in Lysimachidem A. L. 4, 31. Bias Τευτάμου Diogeni L., Τευταμίδου Stobæo: Protagoræ pater Μαίανδρος, Μαιάνδριος, et Μαιανδρίδης. Theocriti Σίμυχος et Σιμυχίδης, de quo schol. ad Id. 7, 21. Quem Thespium vocat Thespiæ conditorem Pausan. 9, 26, 4, is Θεσπιάδης dicitur a Stephano, et apud Suidam in Ἐξαστάς. Corrigendus talem in modum Hesychius: Φιλομηλιάδης (vel potius Φιλομηλείδης) pertinet enim hæc observatio ad Homer. Od. Δ, 343; P, 134) οἱ μὲν κύριον ὄνομα· πολλάκις γὰρ πατρωνυμικῶς τύπων κύριον δηλοῦται, ὡς Εὐριπίδης, Ἡρακλείδης: ut utrumque exempli vice ponatur: nisi malis, ὡς Εὐριπίδῃ Ἡρακλείδης, sicut ab Euripide Hercules appellatur Ἡρακλείδης. Pari ergo jure in tanta ejusmodi nominum variatione Alexander dici potuerit, atque Alexandrides. His rebus expensis, vix mihi dubium est, quin eruditus lector de Alexandride historico secundum me sit pronunciaturus. HEMST. — 34 βαλσαμέλαιον. Eandem vocabuli σιλφιον in Gloss. mss. explicationem reperi, certe parum accommodatam: præterquam enim quod in Comico ipse laserpitii Cyrenaici frutex sit intelligendus, multum distant laser, sive silphii succus, et ὀποβάλαμον, aut, quod a recentioribus potissimum usurpatur, βαλσαμέλαιον. HEMST. τὸ λεγόμενον βάλαμον Θ. Reg. — 36 Κυρήνην τὴν καὶ Πεντάπολιν ἐν Αἰγύπτῳ, 39 ἐποίησαν Reg.

928 quod in Dorv. supra προσελθέτω scriptum est, ἐμπροσθεν, quid efficiat non video, nisi πρὸς ἐμὲ voluerit exponere ἐμπροσθεν ἐμοῦ. HEMST.

929, 49 φησὶν om. V. τοῦτο—λέγει om. etiam Θ.

ARISTOPH. SCHOL.

930, 53 Ἀντὶ — ἡμέρα om. Θ. Excerptis Suidas s. Μεθ' ἡμέραν. δὲ additum ex R. — 54 φησὶν V. — 6 τῶν λογόντων λωπ., ut oportebat, Reg.

931, 10 δίκαιος codex. — 12 ἡ ἀπατῶν codex.

933, 15 Οἶδε Θ. — 16 μὴ—πάθῃ om. Dorv. μὴ δὲ Vict. πείσεται Θ.

937 om. Θ. — 26 πᾶν τὸ R. et Suidas s. Ἰερὸν. τὸ om. V. Ald.

938, 30 τεθήσεται Θ.

939. Passim grammatici conjunctionem ἡ explicant per παρό. Vid. Gregor. Corinth. p. 103 ed. Lips. SCHÆFER.

943. Fuisse circa templa arbores sacras, quibus anathemata suspenderentur, prolatis scholiastæ verbis ostendit Des. Herald. in Apolog. Tertull. p. 58. Ὡς περ κοτίνῳ προσπατταλεύσω unde ductum sit, triplex affertur explicatio: scholia duo priora, quamvis diversam rationem contineant, adeoque bene separentur, in unum conflavit Suid. in Προσπατταλεύσω: εἰώθασιν γὰρ κοτίνῳ καὶ ἄλλοις δένδροις προσπατταλεύειν ἀναθήματα καὶ κωλὰς καὶ κρανία πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας οἱ γεωργοί, καὶ πρὸς τὸ μὴ ξηρανθῆναι τὰ αὐτῶν γεωργήματα. Tertium de more venatorum, qui capturæ primitiis deos venerabantur, latine versum invenies apud Spanhem. ad Callimach. p. 205. HEMST. Regii scholion tale est: Κότινος λέγεται μὲν καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον, ὃ φασὶν ἀγριελαίαν· λέγεται δὲ καὶ ὃ ἐξ αὐτῆς στέφανος. ἐνταῦθα δὲ τὸ δένδρον λέγεται. εἰώθασιν δὲ οἱ γεωργοὶ πασσάλους κρανείους προσηλοῦν ταῖς ἀγριελαίαις πρὸς ἡμερότητα ταύτας μεταγόντες. οἱ δὲ φασὶ πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας περιᾶπτειν τοὺς γεωργοὺς ταῖς ἀγρίαις ἐλαίαις τοὺς τοιοῦτους πασσάλους. — 38 γὰρ πρὸς τοῖς V. ἐν τοῖς Ald. — 39 πατταλεύουσι V., qui sequentia Ἄλλως. αὐτὰ (l. 42) post Ἀρτέμιδος l. 45 ponit. — 40 γὰρ πρὸς τοῖς V. κωλὰς Θ. et Suidas. κῶλας V.; sed κῶλα G. — 42 ἔθος γὰρ ἦν Θ. τι V., ex quo 43 ἡ τὴν accessit. — 47 προσκαρῶσω. Inferioris Græcitatibus vocabulum, de quo vid. Bast. ad Gregor. Cor. p. 575. DIND.

946, 53 τὸν ἀσθ. V. — 54 καὶ—ἀνὼρ. om. etiam Θ., habet Reg. et Dorv. — 2 τὸν om. V., qui pergit συκοφάντην. Ἄλλως. τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν τὸν Πλούτον μέγαν ἢ τὸν ἀσθενῆ. δειλὸς γὰρ ὁ Πλούτος. κεκαλυμμένος δὲ ἐρεῖ ἀπὸ τῆς συκῆς σχηματίζας. — 5 διότι ἐστὶν Hemst.

949, 15 δὲ τῇ β. δόξει, 16 τοῦ ἐναντίου Ald.

950, 22 δεικνύειν τοῦτο, vel ταῦτα, τῇ βουλῇ, εἴτα τοῖς κριταῖς Hemst. Regius: Ἔθος ἦν ἐν δήμῳ, ὅταν ψήφισμά τις ἐτίθει περὶ τίνος, πρῶτον μὲν τῇ βουλῇ τοῦτο ἐδείκνυνεν, εἴτα τοῖς ἐκκλησιαζούσι δικασταῖς, καὶ τελευταῖον τῷ δήμῳ. εἰ οὖν τούτοις πᾶσι καλὸν ἐδόκει, κύριον ἦν.

951, 24 Λόγους συκοφάντου μιμείται. ἀντὶ V., non G. Ἀντὶ τοῦ om. G. R. — 25 quo spectet λόγους δὲ συκοφάντου μιμείται, mihi non satis est apertum : an voluit, ideo justum hominem in re levi grandioribus uti verbis, πανοπλία, κορυφαῖος, στάσιν ἔχειν, quod idem sycophanta fecisset, et δημοκρατίαν, τὴν βουλὴν τὴν τῶν πολιτῶν, atque ἐκκλησίαν magnifice jactasset : fuisse veterum aliquem grammaticorum, qui κορυφαῖον hic acceperit principem senatus, scholia mox demonstrant : in superioribus quidem nihil a sycophanta prolaturum, quod nunc per jocum justus imitari videatur. Quum idem ad v. 929 scholiastes notabat, res coram oculis erat exposita. HEMST. — 26 παῖζων om. Θ. — 31 ἄλλων πολλῶν Reg.

952, 33 scribendum fuerat λουτρὸν, λουτρὸν, vel λουτρῶν, λουτρῶν : prius adhibuit ipse ad v. 616. Statuitur autem a grammaticis, ut monstrant Etymol. in v. p. 568, et Eustath. ad Il. O, p. 1037, 39, Od. Z, p. 1560, 31, potestatis accentu moderante discrimen inter λουτρὸν, quod est lavacrum balnei, sive lavatio, quomodo frigidam in palæstris lavationem Græcos λουτρὸν vocitare scribit Vitruv. 5, 11; et λουτρὸν proprie significans aquam balneaticam, aut etiam sordidam a lavationibus; unde λουτροχόος idem, Hesychio teste, qui περιχύτης, et serioris Græciæ λουτράρης, quod vocabulum ex Glossis ad Comicū Plutum mss. prolaturum a Ducangio pertinet ad v. 955. Alterum λουτρῶν itidem a veteribus usurpatur, cujus rationem exponit Eustath. ad Od. Δ, p. 1481, 63 : διαλελυμένως λέγεται καὶ τὰ λουτρὰ λουτρῶν, καὶ ὁ τόπος αὐτῶν οὐ μόνον βαλανεῖον, ἀλλὰ καὶ λουτρῶν, οὗ γενικὴ λουτρῶνος, τύπῳ περιεκτικῷ. Ptolemæus Euerg. apud Athen. 10, p. 438, F : ἐλοῦτό τε εἰς τοὺς κοινούς λουτρῶνας. Plutarch. Alex. p. 685, E, et ex regis ephemeridibus p. 708, D. HEMST.

953, 35 Ἐπειτα Ald. περίστανται R. Ἐπει—βαλανεῖοις om. G. — 36 ὡς περὶ χορὸν V., qui sequentia οὐ γὰρ ἔξῃν ξένον (sic enim scribit) — ἐπὶ κεφαλῇ (l. 40) ante ἐπεὶ περίσταντο habet. « Quæ deinceps in scholio sequuntur, externos urbano choro inseri non licuisse, contra licuisse Lenæo, ut non omnino negaverim, solius certe scholiastæ fide vix induci possum, ut rei minime probabilis subscribam. Petitus quidem Comm. in LL. AA. p. 269 præter hoc scholium Ulpiani locum protulit ad Demosth. Or. in Leptin. p. 572, D, ubi minus attento simile quiddam ex Alexandro rhetore docere videatur : verum si quis rem penitus inspexerit, nihil huc pertinere facileprehendat. Lex sane fuit Athenis, μὴ χορεύειν

ξένον, ἢ χιλίας ἀποτίνειν τὸν χορηγόν : cui quam proterve Demades, insolentissimum opum male partarum ostentator, insultaverit, refert Plutarch. Phoc. p. 755, C, quam latam esse constat ante Aristophanis ætatem ex Andocide in Alcib. p. 31, 36. Caput ejusdem legis a Demosthene commemoratur Mid. p. 612, B, potissimum autem adversus eos peregrinos valuisse credo, qui furtim ac per fraudem in jus civitatis irrepserant, atque adeo poterant actione ξενίας pulsari : nihil equidem inter Athenienses citius contigisse reor, quam ut ex eo numero sæpe nonnulli choris interessent : horum amovendorum cura sub gravi muleta τοῖς χορηγοῖς fuit commissa. De præcettore vero, quemadmodum Apuleius τὸν κορυφαῖον Latine dedit, dubitandum non est, quin peregrinus assumi potuerit; artifex enim quærebat, reique musicæ peritus : idque præter alia multo plura manifesto patet ex eo Simonidis carmine, quod Callimachi Epigrammatibus immixtum est n. 50. Sed qui tradiderit, tum alios fuisse choris, qui deorum honori ducebantur adscriptos, quam juvenes ingenuos, ἡϊθέους, ἀμφιθαλεῖς, veris civibus prognatos, tum μετοίκους vili in pompis ac pæne ignominioso σκαφηφόρων ministerio fungentes χορηγίας, quæ ad rem sacram pertinebant, administrasse, necdum a me quisquam unus, quantum recordor, extra scholiasten fuit inventus : quare neque illud sane παρὰ τοῦτο πέπειχεν, quorsum spectet, satis percipio, nisi quis interiisse plura suspicetur, quibus ostenderit, idcirco balneatorem hunc sycophantam, tanquam peregrinum et τοῦ πονηροῦ κόμματος, foras exturbaturum esse, quia de balneo, quæ hominem nequam facessere se jusserat, non secus ac de choro locutus fuerat vir justus : sunt enim κορυφαῖος et στάσις propria choris vocabula.» HEMST. — 39 κορ. λέγεται δ V. ἐν βουλῇ Ald. — 40 ὥσπερ ἀνδριάς ἐπὶ κεφαλῇ ex scholiis brevioribus atque ad singulos versus interjectis manasse auguror, hoc pacto in ordinem redigenda : κορυφαῖος : ἐπὶ κεφαλῇ. ἔστηκός : ὥσπερ ἀνδριάς. Sic saltem sensus aliquis extendi poterit, atque animadverti, quid cogitaverit interpretes, licet nihil minus quam interpretationem ejus probem. HEMST. ἐπὶ τὴν κεφαλῇ Θ. — 41 ὀρθός Hemst. Ἦγουν om. Θ.

954, 43 scribendum vel τοῦ βαλανεῖου cum Hemst. vel κατὰ τὸ βαλανεῖον. DIND. Τὸ βαλανεῖον reliquæ sunt sequentis glossæ, δ τοῦ βαλανεῖου ἐπιστάτης, quam exstitisse in archetypo Dorvilliani similes codices docent. — 44 πρῶτον τῇ τάξει Reg.

955, 48 ἔξω τῆς Θ.

957, 52 ἐκ μεταφ. V., qui κακῶς κοπέντων. Ceteri φάλλως διακεκομμένων. — 54 μερίδα vocat quam σύστημα scholiastes ad v. 863, eum esse partis deterioris. HEMST.

959, 4-8 om. etiam Θ. — 9 ἐστὶ om. V. πρότερον, 10 νέον τινὰ ἐπὶ τῷ συμφθεῖσθαι αὐτῇ Reg. ἐπὶ τὸ V. — 11 ὁ δὲ πλουτήσας ἀνεχώρησεν, ἡ δὲ καταβοῇ V. Idem aliud ad hunc v. scholion habet, γράψας πρὸς τὸν χορὸν τῶν γερόντων. ἡ ψιλὴ τοῦ νεανίου quod om. G.

961, 16 ἀντὶ τοῦ παντελῶς V. om. G. — 17 Ἐσφάλην om. Dorv. — 19 γίνωσκε om. Θ.

963, 21 Καὶ προσπ. V. — 22 καὶ μεираκίσκην μὲν omisit Suidas in Ὠρικῶς, quæ tamen ut adsint, sensus poscit : rationem enim ista, διὰ τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὠραϊσμοῦ, continent, cur facetus senex Chremylus prurientem anum, indecoro comendi studio virgines ætate florentes æmulatam, appellaverit μεираκίσκην. HEMST. — 23 sq. sic in V. In Θ. Ald. ὠρ. δὲ (νεωτερικῶς addit Θ.) ἢ εὐπρεπῶς ἢ κατὰ καιρὸν. Pergit Θ. τοῦτο δὲ εἶπον οἱ γέροντες ἀκούσαντες παρ' αὐτῆς. — 28 ἐνηβοί Paris.

964, 32 ἐξοχμένον Θ., qui 38 ἀδixa habet. — 41 τοῦ ὄρνθ Schæferus.

970, 45 οἶδε V. Θ. — 46 ἄρα V. — 47 ὥς R. V. δὲ om. V., post πανδοκεῦτρια ponit R. «Vocabulo πανδοκεῦτρια nimirum usus fuerat Aristophanes supra v. 426. Sic et πανόπτης, πανόπτρια. quamvis alioqui vice μαθητρίδος et ὀρχηστρίδος, μαθήτριαν et ὀρχήστριαν efferri non placeat fastidiosis Atticismi magistris. In gl. Dorv. scribi debet ψεύστρια.» HEMST. Reg. : — ὅπερ μαθητῆς καὶ μαθήτρια, καὶ αὐλητῆς καὶ αὐλήτρια. Qui l. 50 ἤσθα.

972, 52 Τὸ ἔπινες παρ' V. «Hoc priore scholio, quod vetustius minimeque contemnendum finitur in his verbis (l. 5) ὃ ἂν λάχῃσι, caruit Suidæ codex, in paucis ille quidem ab edd. nostris discedens, sed quæ tamen non neglexisse operæ sit pretium : Ἄλλ' οὐ — γράμματα, Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἐδῖκαζες (ista recidit, qui descripsisse Suidam videtur, Mich. Apostol. 2, 85, et tanquam vulgare proverbium exponens addidit, ἐπὶ τῶν μεθυόντων) · οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι κατὰ γράμματα ἐκληροῦντο ἀπὸ τῶν ἑφωλῶν (omisso numeri denarii signo adjecit Apost. δέκα δὲ ἦσαν αἱ φυλαί) · οἷον ἡ πρώτη τὸ ἀλφα εἶχε σημεῖον, ἡ δευτέρα τὸ β, καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ κ. (Apost. τὸ ἀλφα, ἡ δὲ δευτέρα τὸ βῆτα εἶχε σημεῖον μέχρι τοῦ κάππα.) δέκα γὰρ φυλῶν οὐσῶν, δέκα ἐγένοντο δικασταί (Apost. ἐγένοντο δικαστήρια. quam lectionem ne quis temere spernat, consulendus est schol. ad v. 277) · ὁ οὖν λαχὼν τὸ ἀλφα πρῶτος (id est ἐν τῷ πρώτῳ δικαστηρίῳ τῷ Ἀλφᾷ) ἐδῖκαζε, καὶ (οἱ recte interponit Apost.) ἄλλοι ὁμοίως. Τάχα οὖν σὺ, φησί, λαχούσα οὐκ ἐδῖκαζες, ἀλλ' ἐπι-

ves. Ex his quum dilucide colligatur, illud antiquioris notæ, quod dixi, et hoc enotatum a Suida scholion diversi parentis esse factum, in unum tamen utraque, velut nullo discrimine juncta, conflarunt Jo. Meurs. De Archont. 3, 10, et S. Petit. ad LL. AA. p. 196 : quo factum est, ut in errorem inciderint, sed plane contrarium, dum hic de senatoribus cuncta, de iudicibus ille interpretatur. Atqui non potest dubitari, modo quis animum attenderit, quin solum senatorum ordinem prius, alterum consessus iudicum tangat. Ceterum quod Petitus rescribi jubet κατὰ τὸ γράμμα pro καὶ τὸ γράμμα, et ἐν τῷ γράμματι pro γραμματεῖω, jamdudum ante Meursius non aliter in ipsis scholiastæ verbis exhibuit : verum neuter animadvertit vice καὶ ἐβουλεύοντο οὗτοι, legendum esse οὕτως : nimirum κατὰ τὸ γράμμα, vel, si quis hoc forte, me non invito, malit, κατὰ γράμματα : quemadmodum diu ante iudices sorte duci, inque sua quisque tribunalia mitti consueverant. Præterea Petitus ἐπὶ Γλαυκίππου sequentibus adnectendum censuit, suffragante Kustero : ego Meursii rationem approbo, qui Latine dedit : *Inquit enim Philochorus sub Glaucippo. Et senatus etc.* : solent enim grammatici non raro, quoniam Philochorus historiam suam Atticam secundum annos Regum atque Archontum digresserat, ἐπὶ Γλαυκίππου, ἐπὶ Κελλίου verbi gratia, tanquam temporis indicem ac titulum ponere, sub quo res ejus testimonio confirmata reperiri queat. Verum idem Meursius quando istæc, τοῦτο δὲ ἀπ' ἐτέρου ἐστὶν ἐρμηνεύσαι, sic Latine reddidit, *illud autem ab alio potest explicari*, quid voluerit, prorsus ignoro : sensus est sine dubio : *illius autem, ἔπινες ἐν τῷ γράμματι, interpretandi rationem aliunde ducere licet* : nihil hoc aliud, quam adsumentum futile scholiorum collectoris, qui certe opportunius hic solemne illud ἄλλως interjecisset, quam ineptam laciniam : nam manifesto prodit se neutiquam assecutum esse veteris scholiastæ mentem, qui recte Comicum intelligi vult ex iis, quæ de iudicium sortitione supra fuerant ad v. 277 prædicta, sed nunc solum ex Philochoro prioribus addit novam observationem : in qua quod legimus τῷ πρὸς τοῦτου ἔτει, non est nullius momenti, nec temere prætereundum : debet enim haud aliter accipi, quam si scriptum foret, τῷ πρὸς τοῦ Πλούτου ἔτει, quod ipsum fortasse non deerit qui reponendum potius existimet, vel, πρὸς τῆς τοῦ Πλούτου καθέσεως : anno ante, quam Plutus in scenam fuerat datus; sicut in schol. ad Lysistr. v. 1096, πρὸς ἑτῶν τεσσαρῶν τῆς καθέσεως τούτου τοῦ δράματος : nam depravate editur κατὰθέσεως. A nobis non

discrepat S. Petit. Miscell. 1, 11. Jam post Glau-
cippum Athenis summo magistratu functus est
Diocles, quo archonte fabula primi Pluti fuit
commissa: hoc perspecto statim consequitur,
scholion esse unius grammatici, qui primum
Plutum sub oculis habuit. Illa vero, 'Εν τῷ
γράμματι οὖν εἶπεν, ὡς ἐπὶ τῶν ῥητόρων — ἀνῆλθεν
et inepta sunt, nihilque ad illustrandum Aristo-
phanem conferunt, et alieno loco immissa: ad
infimam sedem, si quam merentur, detrudi de-
buerant, quandoquidem hic importune divul-
lunt, quae copulata Suidas invenerat. » HEMST.
— 1 ἐβουλεύοντο Θ. Ald. — 2 ὁ Φιλ. Ald. — 3 κατὰ
γρ. V. Legebatur καὶ τὸ γρ. Ib. ἐκαθέζετο πρῶτον
Θ. τότε τε ἐκαθέζετο om. V., qui 4 καὶ ἐτι καὶ νῦν.
— 5 γράμματι ὅ Meursius. γραμματίῳ Θ. γραμμα-
τείῳ V. γραμματείῳ ὅ Ald. Sequentia V. hoc or-
dine, Ἄλλως. ἐρωτηματικῶς — γράμματι. Ἄλλως.
τοῦτο — ἀνῆλθεν. Ib. τούτου Θ. — 7 κατὰ γράμμα
R. et Suidas. κατὰ γράμματα V. κατὰ τὰ γράμματα
Ald. — 8 εἶχε σημεῖον καὶ ἐξῆς ὁμοίως ἕως τοῦ x.
V. — 9 ἐγίνοντο R. et Suidae codex Paris. A. ἐγρά-
φοντο Reg. Ald. — 10 καὶ — ὁμοίως om. V. καὶ αἱ
ἄλλαι Θ. Reg. καὶ ἄλλαι Ald. — 11 R. post ὁμοίως
addit omissum initio παρ' ὑπόνοιαν δὲ εἶπεν · ὥφειλε
γὰρ εἰπεῖν ἐδίδαξες. Sequentia Ἄλλως. ὡς — ἀνῆλθε
sic in V. infra post φιλοῖνους (l. 16) leguntur. ἐν
τῷ γράμματι οὖν εἶπεν ὡς Ald. — 12 ἄρα V. — 15 sq.
ἐπ. δὲ παίζων (παίζει δὲ Θ. Reg.) πρὸς τὸ τῶν γυναι-
κῶν φῶλον (φιλοῖνον Hemst.) Ald. πρὸς τὸ γυναικεῖον
φῶλον ὡς φιλοῖνον Reg. — 17 ἐπειδὴ τέσσαρες καὶ,
18 κατὰ τὴν V.

973, 29 πάσχω ἢ ἀθλία Dorv., qui 30 ἢ om.

974, 32 κατακνησμένον V. Θ., non G. — 33 ὡς
additum ex R. καπρῶσαν om. V. Qui post γράψιν
addit δειλάκαρα δὲ ἢ ἄκρως ἀθλία. Sequentia om.
etiam Θ.

981, 52 sq. Μεγάλως, ὑπερφυῶς, ὑπερβαλλόντως
V. ὑπερβαλλόντως, σφόδρα R. Excerpsit Suidas s.
ὑπερφυῶς. — 1 πέρα Dindorfius. παρὰ codex. — 3
τὸν Paris.

982. Ζητεῖν pro petere ut rarius antiquis Græ-
cis, sic recentioribus frequentissimum; vid. ad
v. 990. Inde ζητάρης, et, quod Ducangius adno-
tavit, ζητιάρης, ἐπαίτης, mendicus. HEMST.

983 ἀγορᾶς, hoc est, emendi causa; recentio-
ribus enim Græcis ἀγορά, et corruptius ἀγοράδα
pro ὠνῇ usurpatur. HEMST. — 9 φησιν om. Θ.

986, 14. Modius et medimnus quid distent,
compertum est: nihilominus μέδιμνον Græci po-
steriores μόδιον exponunt: Hesych. in Μεδιμναῖον,
Moschopul. Περὶ σχεδ. p. 64. Quos modios in
Annibalis historia, equitum prælio Cannensi
cæsorū multitudinem annulorum mensura æsti-

mantis, Latini vocant, illi Græcis μέδιμνοι sunt,
et nonnulli quidem Ἀττικοί. Accuratio Suid.
in v. Μέδιμνος οὖν μοδίων ζ'. Cicer. in Comment.
Caus. apud Corn. Frontonem: Medimnum 8 mil-
libus centum, id est, modium 48 millib. 600. Vid.
Jo. A. Bosium ad Corn. Nepot. Attic. c. 2, § 6.

HEMST. Ib. τεττάρων om. Θ.

988 scribi debuerat ἤδετο. HEMST.

989 sic in R., μισητίας. οὐχ ἔνεκα — ἀσελγεία.
λέγει δὲ τὴν πορνείαν οἰονεῖ μισητίας παρὰ τὸ μί-
σσεσθαι. — 20 καὶ ἐν τούτοις dicit respiciens, ut
videtur, ad Av. 1619. DIND. φησὶ μισητίαν Θ.
— 21 ἐπίφορον Suidas s. Μισητία. — 22 με τῇ
ἀσελγείᾳ Θ.

991, 27 μέμνητο codex. Conf. Etym. M. p. 578,
51, Eustath. p. 1373, 64. ἐν τῇ Ὀμηρικῇ προσω-
δίᾳ Suidas s. Μεμνήτο. Herodianus ἐν τῇ βίβλῳ
τῆς Ὀδυσσειακῆς προσφῶδιᾳ citatur ab schol. Av.
862. DIND.

995 om. etiam Θ. — 38 Καλῶς εἶπε, 39 sq.
χερσὶ τὸν πλακοῦντα, ὃν ἐπεμψε μὲν ἐκείνῳ, οὐκ ἐδέ-
ξατο δ' ἐκεῖνος αὐτόν, ἀλλ' ἀντέπεμψε πάλιν αὐτῇ.
ἔστι δὲ πλακοῦς ἐξ ἀλφίτων μὲν συνεστῶς, ἔχων δ'
ἐπιχειμένα μέλι τε καὶ κάρυα, ὃν ἰδιωτικῶς ξηροπι-
τάριον φασίν Reg.

996, 41 σάνις ζωγραφουμένη om. Reg. Θ., se-
quentia sic exhibens, π. τὸ τῆς πείνης ἄχος, ἥγουν
ὁ θ. τ. π. αὐτοῖς ἐν αὐτῷ βρώμασιν.

997, 45 ὑπάρχοντα Dorv. — 46 ἀντὶ τοῦ G. ἀντὶ
τοῦ καὶ R. V. — 47 καὶ ἡρέμα R. ὅτι ἡρέμα V. ὅπερ
ἄμ. R.

999, 49 Εἶδος πλ. γαλακτώδους inter glosse-
mata habet V. (et Reg.), om. G. ἔστι δὲ εἶδος πλ.
γ. post πλακοῦντιον ponit R. — 51 πλακοῦντιον
πρὸς τούτῳ Suidas s. Ἀμητα. Ib. ὥσανει V. et
Suidas. ὡς ἂν Ald. et Suidae codd. optimi. — 52
πατῆσαι ἐκεῖ με V. et Suidas. ἐκεῖσε πατῆσαι Ald.
« Πατεῖν usu Græcæ linguæ vulgaris pro ire, va-
dere teri solet: sic ἀντιπατεῖν παρὰ τοῖς κοινοῖς
ἀντιπατεῖν, teste schol. Sophocl. ad Electr. v.
577. » HEMST. — 53 φλεψίαν etiam cod. Canta-
brig. apud Porson.; alius φλαψίαν. Codex Paris.
ap. Ducang. p. 4 ἀβλεψίαν. Ib. εἶχε — χερσὶ om.
Dorv. — 54. De ταρχανά quid dicam vix habeo,
nisi vocabulum a Turcis ad Græcos recentiores
pervenerit: illi enim amyli quandam speciem,
trachana dictam, ex frumento aqua macerato
decoquant, et pulibus suis admiscunt, ut re-
fert Petr. Bellonius Obs. 1, 59, et 2, 7, ad quem
locum monuit Car. Clusius ejus parandi modum
accuratius exposuisse Rawwolf. Itin. lib. 1, c. 8.
Dubitandum fere non videtur, quin idem sit,
quod ex Golii Commentariis Castellus in Lex.
Pers. descripsit p. 177: خالو Tarchanach, vel

Terchanach : *Alica*, lacte acetoso cocta, et siccata rursum, quæ postmodum in cibos denuo paratur, a *Turcomannis* imprimis, inque *hyemis* usum servatur. Per multa complectitur lingua Græcorum vulgaris, præsertim in arborum, herbarum, animalium, rerumque naturalium vocabulis, ex Orientis fontibus derivanda; quæ primordia si Ducangio penitus fuissent perspecta, errores sane non paucos effugere potuisset. HEMST.

1002 hoc ordine in V., καὶ περὶ τῆς παροιμίας ταύτης—παροιμίαν ἔλθεῖν φασί. οἱ δὲ φασιν ὅτι ἐν τοῖς—ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Ἄλλως, ἰσχυροὶ ποτ' ἦσαν—ὑστερον δὲ δυστυχούντων. Adde etiam scholion v. 1075. — 7 ὅπου προσετίθεντο, quorum se partibus adjungerent, illi omnino bello superiores erant. προστίθεσθαι vel προσθέσθαι τινι historicis ea virtute frequens. Phrynichus ὁ στρατηγῆσας τὰ περὶ Σάμων, καὶ Ἀστυόχῳ προσθέμενος, schol. ad Av. v. 750. HEMST. πάντας V., qui 8 πόλεμον πρὸς τινας. Ceteri πρὸς τινὰ πόλεμον. — 10 ἐρωτῆσαι καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ἔγρησεν V., qui 12 ἦσαν ποτ' ἦσαν. Ceteri παλαι ποτ' ἦσαν. — 13 καὶ περὶ V., qui Δῆμων. Ceteri Δάμων, de quo hæc annotavit Hemst.: « Advertit me forma Dorica nusquam alibi, quantum recorder, in hujus scriptoris nomine usurpata. In scholiis certe ad Av. v. 302 est Δῆμων: similiter ad Pindar. Nem. 7, 155, et apud alios multos in Bibliotheca Meursii Græca, qui propterea Δῆμων hic quoque rescribendum esse censuit. Gente Dorus fuerit Demo, dicere non habeo: quod si constaret, facile credi poterat Doricum ejus nomen, ut in Damarato et Demarato Corinthio, multisque aliis usu venit, in formam vulgarem a grammaticis fuisse conversum. Sic Epicharmi Siculi fabularum titulos sæpius adducunt Πύρρα ἢ Προμηθεὺς, Ἡδης γάμος, Γῆ καὶ θάλασσα, quam Προμαθεὺς, Ἡδης vel Ἀδης, Γᾶ etc. Eliano, qui genuinam inscriptionem servaverat, ex ea causa grave vulnus est impressum; mendosissimus enim locus De anim. 13, 4, ita redintegrari debet: Ἐπίχαμος μὲν ἐν Ἡδης γάμῳ, καὶ Γᾶ καὶ Θάλασσῃ, καὶ προσέτι Μώσαις. Occurrunt alioqui frequenter sine discrimine Damon et Demon. Pythagoreus est Syracusis oriundus apud Iamblichum Damon, notissimus ille Phintiae sodalis; Sicyonius alter Demon. Celebris musicus idemque disciplinæ moralis et civilis peritissimus Damon, cui Pericles operam dedit: ab eo ducta musicorum secta, αἰρεσις Δαμωνίως, non Δαμωνίως, ut perperam legitur in Porphyry. Hypomn. ad Ptolem. Harmon., quod Bullialdum fefellit Nott. ad Theon. Smyrn. p. 205. Hunc Damonem Atheniensem non solum appellant Plutarch. De

mus. p. 1136, E, et Athen. 14, p. 628, C, sed et testularum suffragia, quibus labefactatus patria caruit, aperte ostendunt: quocirca vix mihi dubium videtur, quin eum ipsum designaverit Stephan. in Ὅα, Δάμων Δαμωνίδου Ὅαθεν· ad illam itaque normam Plutarchus emendandus in Pericl. p. 157, A, συμβουλευόντος αὐτῷ Δημωνίδου τοῦ Ὅαθεν, non, quod Meursius autumabat De pop. Att., Ὁαθεν: nisi quis statuatur, hæc ab ipsis veteribus per errorem, quem fecerit excusabilem perspicua literarum vicinitas, aliquando fuisse confusa. Hunc saltem Demonidem et illum Damonidem non fuisse diversos verosimillimum puto; ideoque magis miror, quid sit quod Plutarchus adnotaverit de primæ syllabæ in Δάμων quantitate: Δάμωνα, inquit p. 153, F, οὗ φασὶ δεῖν τοῦνομα βραχύνοντα τὴν προτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν· sic enim, nisi a legitima ratione aberraverit perversa loquendi consuetudo, non a δῆμος, Δῆμων, Δάμων, sed ab alia prorsus origine, nimirum a verbo δάμω, unde δαμάω, δαμάζω, derivandum foret. Atque hic Damon, præterquam de arte musica forte quædam, nihil literis videtur mandasse: diversus ergo, qui Atticas antiquitates et historiam composuit. — 14 πολέμου om. V., qui Ἀμπρακιώτας. Ceteri Ἀμπρακιώτας. « Cum Ambraciotis tanto terrarum intervallo disjunctis quid Caribus unquam fuit, aut esse potuit negotii? An metuendum erat ne longinquis expeditionibus alter populus alterius fines iufestos haberet? Dixit aliquis, non esse causam, cur hoc absurdum videatur, si modo vetusti temporis rationem attendamus: Caras quippe, Pelasgos, Lelegas, Sellos mutatis subinde sedibus Ætoliam olim, et Acarnaniam, et Thessaliam, quin et ipsam Epirum tenuisse: jam nihil obstat, quominus, quando ibi conderunt, bellum adversus proximos Ambraciotas fuerint moliti. At si quis, ut nodum præsentem expediat, ad remotissimam illam memoriam ascenderit, is, quæso, cogitet, Ambraciam tum ne conditam quidem fuisse; tantum abest, ut a Caribus vexari potuerit: præterquam quod animadvertere sit proclive, quæ de Caribus hic narrantur, ad longe inferiorem ætatem esse demittenda. Erroris cubile, ut puto, liquidissimum in modum detectum; quod tametsi plerumque pronam simul ad emendationem eruendam viam commonstret, vereor equidem, ne spem nostram hic frustretur. Mihi quæ dudum scrupulum eum agitant in mentem venerint, breviter exponam, sagacioribus ingeniis ad excitandam veritatem forte profutura. Ambraciam apud Stephanum proxime præcedit, sic ut oculos effugere ne-

queat, Ἀμβλαδᾶ, urbs Pisidiæ: Caribus confines Pisidiæ, inque iis Ambladenses, qui non adeo videntur, si literarum ductus consideres, ab Ambraciotis distare, ut utrorumque nomina, præsertim ab imperitis librariis, permutari facile non potuerint: neque ea conjectura Petrum Wesselingium, quum sententiam ejus exquirerem, latuerat. Ergo perpendi meretur, an commode refingi possit, πρὸς τοὺς Ἀμβλαδέας βουλευσαμένων, quod non ita capiebam, quasi de bello Ambladensibus inferendo Cares consultarent: manifestum ex sequentibus, Caras a Persis infestatos auxilia circumspexisse, quibus adjuti potentissimos hostes repellerent: sed cum sociis Ambladensibus de bello Persico deliberasse, illamque consilii publici fuisse summam, quosnam vicinorum virtute florentissimos potissimum sibi adjungerent. Neque interpretationi nostræ loquendi modus officit: nam vel e lexicis discere licet, recte poni πρὸς τοὺς Ἀμβλαδέας βουλευσάσθαι pro, cum Ambladensibus consilia conferre. Quæ vero continuo sequuntur, caputque deliberationis continent, in hunc ordinem redacta clarius utique poterunt intelligi, τίνας τῶν γειτόνων ἀλκιμωτάτους ὄντας ἐν πολέμῳ χρὴ ποιεῖσθαι συμμάχους: nisi sufficere quis putet minorem mutationem, ἀλκιμωτάτους ὄντας ἐν πολέμῳ τῶν γειτόνων τίνας χρὴ π. etc. Ambladenses autem quanquam in hac historia nihil admodum offendant, adversus Ambraciotas certe satis superque sint tecti, nuda tamen, quod ultro fateor, conjectura tantum nituntur, cui nullum aliunde fundamentum accedit. Quin si quis me postulet, ut in ea, qua versamur, ætate Amblada fuisse demonstrem, rem liquido conficere nequeam; licet probabilissimum ex ipsa vocis forma Caricum quiddam ac vetustum sonante videatur. Quæramus igitur, an firmitus aliquid inveniri possit. Persuasum mihi est, quæ noster scholiastes e Damone repetiit, eandem exponere rem gestam, quam memoriæ mandavit Herodot. 5, 118, 119, 120. Iones a Dario desciverant: Sardes captæ et incensæ; qua in expeditione Atheniensium opera fuit insignis: urbis nobilissimæ vastatores bello persequitur Daurises Darii gener cum aliis pari dignitate ducibus: dum Hellespontiacas urbes expugnat, nuncius adfertur de Caribus Ionum partes secutis: statim eo copias ducit: trajecto Mæandro acerrima pugna committitur: victi Cares fugatique κατελιθίσαν εἰς Λάβρανδα, ἐς Διὸς Στρατίου ἱρὸν μέγα τε καὶ ἅγιον ἄλσος πλατανίστων. Ibi consultantibus, utrum maxime suis rationibus expediat, facta deditione cum Persis pacisci, an alias sedes, Asia relicta, quæsitum abire, Milesii re-

pente suppetias veniunt, et dubitationem decernunt. Cum Persis iterum congressi majore clade sternuntur: πεσόντων δὲ πολλῶν Μιλήσιοι μάλιστα ἐπλήγησαν. Hæc mihi si quis cum Damonis narratione comparaverit, quamvis cuncta non prorsus exacte congruant, prætermittenda sit ab Herodoto sortis divinæ commemoratio, eandem omnino historiam utrobique agi non difficulter concedet. Cares nimirum a primo prælio fuga dilapsi ex superioribus locis propius mare se receperunt: concilium gentis in vico Labrandis, ut feliciter sub Jovis Στρατίου auspiciis deliberatio de summa re succederet, est habitum. Vicus autem Labranda, hoc enim est verum loci nomen vel invita Medicea membrana, quam superstitionis veneratione semper Ja. Gronovius suspicit, Mylassis stadiorum admodum 70 intervallo distabat. Στρατίῳ Jovi, quem summa religione Cares colebant, cognomen fuit a loco ductum Διὸς Λαβρανδῆος, ut Strabo scripsit 14, p. 973, F, vel, quod magis usitatum, Λαβρανδέως: extrema voci litera deficit in Eliano De anim. 12, 30, cui ut lubens dederim, a Στρατίῳ non differre Labrandensem Jovem, sic eundem ipsum et Κάριον appellari, nondum adducor ut credam: in quam disputationem paulo majoris operæ nunc ingredi non vacat. Jam pone sodes, apud Damonem ita fuisse scriptum, πρὸς τῷ τοῦ Λαβρανδέως (aut, si mavis, errore perquam vulgari, Λαμβρανδέως) ἄλσει βουλευσαμένων, res omnis erit in vado, suaque historiæ fides constabit: antiquarios vero quam facile barbarus inauditi vocabuli sonus deduxerit ad notiores Ambraciotas, quum similes literarum notæ vel oculo judice deprehendi possint, multis dicere quid attinet? Interim veri similia proferentem nullus aspernabor. Suidas in his salebris non plane deserit: nam in Πάλαι etc. sic habet, ἐπὶ τῶν ποτ' ἀχμασάντων, νῦν δὲ ἀσθενῶν. in Ἦσαν paulo aliter, παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ, ἐπὶ τῶν ποτὲ εὖ, εἴτα ἐτέρως γεγονότων. unde, quod Schottum fugit, in Diogeniano C. 5, 3, reponendum εἶθ' ἐτέρως. Haud poterat jejuniis pleniora dedit margo Dorv. quæ tamen neque ipsa quicquam nos juvat: οἱ Μιλήσιοι—εἰς παροιμίαν. Ita recentiorum erat mos excerpti, ut, quicquid eruditum et a vetustioribus grammaticis tractum inveniebant, tanquam pannos inutiles reciderent. Ex quo fonte sua derivavit Mich. Apostol. C. 15, 59, nondum reperi: a ceteris quidem aliquantum discordat quum interpretandi modo, tum explicanda paræmiæ causa, de qua post Erasmum et Schottum ad Zenobium videndus est Gatakerus De N. Instr. Styl. c. 19, quorum observatis ab Spanhemio

nihil magnopere accessit. Cavenum vero ne quis Apollinem hic Delphicum, aut προφήτην, ut simpliciter plerumque nominari solet, Pythiam accipiat: nam diserte Zenobius, ἔλθειν εἰς Βραγχίδας, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθοντο συμμάχους. Hoc oraculum scilicet situm erat in propinquo: nec discrimen a victoribus Persis imminens longi temporis, quod Delphis adeundis impendendum fuisset, moram patiebatur. Non minus autem, quam Delphis, itidem erat in Branchidis προφήτις, sive γυνὴ χρησμοδός, quæ concepto numine futura prædiceret. A Porphyrio memorantur Ep. ad Aneb. αἱ ἐν Βραγχίδαις προφήτιδες: sed eximius imprimis est Iamblichus locus De myster. p. 74, ubi non solum τὴν ἐν Βραγχίδαις γυναῖκα χρησμοδὸν invenies, verum insuper expositum, quam variis modis auram divini spiritus lucidam hauriret. » HEMST. Neutra satisfacit conjectura Hemsterhusii manifestumque est alteram pejorem esse priore. DIND. — 15 βουλευομένων V. — 16 posui comma post γειτόνων. Nam quod Hemst. hæc verba sic intellexit quasi scriptum esset τίνες ἀλκιμοτάτους ὄντας τῶν ἐν πολέμῳ γειτόνων χρὴ ποιέσθαι συμμάχους, id fieri nequit nisi τίνες illum ipsum in locum transposito. DIND. — 17 παρακαλεῖν ὧδε, 20 τὴν γὰρ, 21 ἀρχὴν ὁμηρον γεγ. V., ex quo 24 πότεροι—ἐκλαμβάνουσι addita. — 25 ἀποκρίνασθαι Θ. ἀποκρίνεσθαι V. Ald. — 27 δοθέντος Θ. — 28 τὸν προφήτην V. — 31 πάντες Θ. Ald. τοῦ δὲ χρησμοῦ διὰ τὴν ἀλ. ὄντος ἅπαντα εἰς τὴν παροιμ. V. — 33 Ἀνακρέων. Zenobius etiam admonet in carminibus Anacreonteis exstare hoc proverbium, eoque argumento utitur, quod bene Schottus animadvertit, ad illorum, atque adeo Demonis, opinionem refellendam, qui originem paræmiæ Darii Hystaspis filii temporibus includunt: Anacreon enim maxime sub Cyro floruit, post quem Darius demum tertius regno Persico fuit potitus. Ratio ficulnea, nulliusque ponderis, si verum est, quod Barnesius statuit, Anacreontem produxisse vitam ad ultimam olympiada 76, quum Xerxes jam tertium et decimum ageret imperii annum: quos calculos exigere non est hujus loci. Interea non dubito quin grammaticorum alii, ut motam difficultatem evitarent, tradiderint sortem oraculi fuisse redditam Polycrati Samiorum tyranno, cum quo familiarissime vixit in amicitiam intimam admissus Anacreon. Quæ porro de hoc proverbio noster scholiastes exposuit, eorum nihil ab Aristotele fuisse commemoratum in Milesiorum rep. colligere licet ex Athenæo 12, p. 523, F; id enim solum philosophus scripserat, Milesios in perditam luxuriam

prolapsos pristinam dignitatem militarisque fortitudinis laudem retinere non potuisse; unde manaverit in vulgus: Πάλοι πότ' ἦσαν ἀλκιμοὶ Μιλησίοι. HEMST. — 34 φησί additum ex V. Θ. γὰρ V. δὲ Ald. — 35 ὑδάσπου V. — 36 sq. ὁ δὲ νοῦς—νῦν δὲ οὐ om. V. — 37 συνίειν R., qui συνήειν voluit. — 38 ἄλλως. εἴρηται μὲν V. « Interponendum fere puto καὶ hoc pacto: εἴρηται δὲ καὶ ἡ παροιμία, vel, εἴρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν πρ. etc. Primum declarat, quæ sit paræmiæ mens apud Aristophanem: tum quo sensu haud parum diverso ab aliis usurpetur. Favet Apostolus, etsi ordinem inverterit: ἐπὶ τῶν πρὶν μὲν εὐπραγούντων, ὕστερον δὲ δυσπραγούντων (Græcum vix est: lege, δυσπραγούντων, sive δυσπραγούντων) τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν χρωμένων τισὶν ὀπωσδήποτε, ὕστερον δὲ μὴ φροντιζόντων αὐτῶν, ὡς ὁ ἐν Ἀριστοφάνει νέος μεμνῆκε τῇ γρατ. » HEMST. — 39 δυστυχούντων V. — 41 καὶ om. Reg. — 45 παροιμίαν ἐπὶ τῶν μεταβεβλημένων Reg.

1004 om. etiam Θ. — 50 αἱ γραταὶ Reg. — 6 ἐπ' ἐξαγωγὴν Θ.

1011, 11 νιτάριον καὶ βάτιον addita ex R., deleto lemmate Aldino νιτάριον ἂν καὶ βάτιον, quod om. V. Θ. Deinde εἶδη (εἶδος G.)—εἶχε hic posuit Dindorfius cum R. V., quæ Ald. infra post Βατύλη (l. 16) habet sic scripta, τίνες δὲ νιτάριον (νιτάριος Θ.) καὶ βάτον (βάτος Θ.) εἶδη φυτῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν—εἶχε. Post εἶχε addit R. οἶον νεώττιον οἶον ἐκ κοράσιον ibique desinit. Suidas hæc excerptis, Νιττάριον καὶ βάττιον (νιτάριον καὶ βιτάριον codd. Paris. A et Leid.): ὑποκοριστικὰ πρὸς γυναῖκας. νιτάριον οἶον νεώττιον, τούτεστι κοράσιον. Σύμμαχος δὲ φησιν, Νίτταρος (νίταρος iidem codd.) πολλὸς ἐπὶ μαλακίᾳ ὀνειδιζόμενος καὶ Βάτος (sic codices: Βάττιος ed. Mediol.) καὶ τὰς μικρὰς καὶ θηλείας βατύλας ἔλεγον (sic Paris. A et Leid.: ἐκάλουν ed. Mediol.) καὶ—Βατύλη· οἱ δὲ φασιν εἶδη φυτῶν. θέλει οὖν—με (με om. iidem codd.) εἶχε. Ἀριστοφάνης, Καὶ νῆ Δ' εἰ λυπουμένην αἰσθαντοῦ με, νιττάριον ἂν καὶ βάττιον (νιτάριον καὶ βιτάριον iidem codd.) ὑπεκορίζετο. Νιτάριος: ὄνομα κύριον. — 13 sq. δὲ sic in V. In Θ. Ald. φησι, Νίταρος πολλὸς ἐπὶ μαλακίᾳ ὀνειδιζόμενος ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασι καὶ Βάτος. — 14 διαβάλλεται ἀλλὰ καὶ V. Delevi ἀλλὰ, quod ineptum est, nisi ad διαβάλλεται addatur οὐ μόνον ἐνταῦθα. Nitarium autem Batumque quod nomina hominum esse sibi persuasit Symmachus, etsi valde absurdum commentum est, tamen a veterum grammaticorum interpretandi ratione minime abhorret gemellumque aliorum habet inventum, qui nomina illa esse plantarum sunt hariolati, iisdem, opinor, in hortis crescentium, in quibus ἀπραγμοσύνην florem odoratus

est Aristophanes Byzantius apud schol. ad Nub. 1003. Verum quod additur Nitarium istum vel Nitarum, quæ ne Græca quidem nomina sunt, in aliis quoque Comici fabulis exagitari, id si dixit Symmachus, fieri non potest quin mendacii stultissime excogitati reus habeatur. Quod quum minus probabile videatur, illud ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασιν recentioris scholiastæ errori deberi arbitror, qui male reddiderit antiquioris grammatici sententiam, Νιτάριον ἐπὶ μαλακίᾳ διαβάλλεσθαι ὥσπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασι. Τὰ ἐξῆς autem δράματα ita dicuntur ut Plutus primum esse δράμα intelligatur secundum usitatum in codicibus ordinem fabularum. Ceterum inventeratum scripturæ vitium recte a Fabro et Bentleio esse correctum restituito νηττάριον καὶ φάττιον, in annotatione ad verba poetæ est ostensum. DIND. — 15 legebatur βατύλους. Correxī ex Suida. Vana Hemsterhusii conjectura est βατάλας et Βατάλη. Idem. — 16 φησιν om. Θ. — 17 νεόττιον et χοράσιον qui interpretati sunt, eos de νοττάριον (i. e. νεοττάριον) cogitasse animadvertit Hemst. — 18 Νιτάριον καὶ βάττιον φιλοφρονητικῇ προσφ. Θ. — 20 sq. Νιτάριος δὲ—παρὰ τὸ accessit ex V., qui βάτον. « Imperiti hæc annotatio grammatici est, cujus in codice βάτον pro βάτιον scriptum fuit. » DIND. — 21 ὡς εἴρηται V. βάταλον δὲ τὴν ἔδραν, παρὸ καὶ τὸ βάτιον addit Θ. Ald. — 22 ἀδιανόητον V. Θ. βάτον Θ. Ald. — 23 οἶον ὁ βᾶτος V., « recte fortasse ad mentem scholiastæ. » DIND. — 24 Νιτταρος καὶ Βάττος Reg. duplici τ hic et l. 26. Ib. παρήκαζεν vel παρείκαζεν (sic Reg.) Hemst. παρήκαζεν Paris. — 26 εἶδη φυτῶν ἀνθὴ ποιοῦντων εὐώδη Reg.

1013, 36 γινόμενα post Ἡρακλέα ponit V. γενομένη est in R. — 37 ξένον μὴ μυσῖν. Ejusdem legis meminit schol. ad v. 846, ut ab Eumolpo latæ Tzetz. ad Lycophr. v. 1328; illam tamen aliquando migrare virorum illustrium gratia non dubitarunt olim Athenienses. Ab Hercule factum est initium: huic enim primo petenti ut morem gererent, mysteria non tantum parva sunt inventa, sed et legi sub specie juris adhibita fuit fraus, Pylusque jussus eum sibi filium adoptare. Leviter vitiatum patris adoptatoris nomen in Epp. Socrat. 28, p. 59: Ἡρακλῆς γὰρ, ὄντος νόμου τὸ παλαιὸν ἡμῖν μηδὲνα ξένον μυεῖσθαι, βουληθεὶς μυεῖσθαι γίνεται Πηλίου θετὸς υἱός. Hinc emendationi, qua Tan. Faber Apollodorum expolivit 2, 5, 12, 2, firmamentum additur: pro Θεσπίος enim ex parvo poetæ schol. ad Il. Θ. 368, sine controversia legendum est, θετὸς Πηλίου παῖς γενομένος ἐμυσῖτο. Idem qui Herculi, Dioscuris etiam honos est habitus, teste Plutarch.

in Thes. p. 16, A: quare non satis caute Soranus de Hippocrate scripsit in ejus Vita, δεύτερον αὐτὸν ἀπ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύησαν, καὶ πόλιν ἐγραψαν: præterquam quod ea ætate jamdudum desiderat legis antiquæ vigor, Anacharsis quoque Soloni æqualis ἐμυήθη μόνος βαρβάρων δημοποίητος γενομένος, ut Theoxeni fide refert Lucian. in Scyth. c. 8. Ex hoc autem Atheniensium more Diogeni Cynico, qui mysteria respuerat, patrociniū petit Julian. Or. 7, p. 238, B: συνεῖς ὅτι τὸν μυούμενον ἐχρῆν πολιτογραφηθῆναι πρότερον, καὶ Ἀθηναῖον, εἰ καὶ μὴ φύσει, τῷ νόμῳ δὲ γενέσθαι etc. Hi civitatis jus adepti δημοποῖητοι, Poll. 3, 56: quoniam in certam tribum demumque referrebantur: Adriano Sophistæ Tyrio φυλὴ τε ἦν καὶ δῆμος Ἀθήνησιν Philostr. De V. S. 2, p. 588. Ptolemæus Naucratis Μαραθῶνι δῆμῳ ἐνεγράφη Ἀθήνησιν p. 595. Vide quæ de Plateensibus notantur in Miscell. Observ. a. 1736, p. 324. Idem in aliis civitatibus pari modo distributis obtinuit; quemadmodum Hippiam narrat Philostratus φυλαῖς ἐγγραφεῖναι πόλεων μικρῶν τε καὶ μεγάλων. Φυλέτας δημοποῖητους reperies apud Plutarch. Symp. 1, c. 10. Adi Salmas. ad Spartian. p. 33, 34. Hemst. — 38 βουλομένους V. — 39 μικρὰ additum ex R. — 41—44 om. etiam Θ.

1014 hæc habet R., ὡς ἐπὶ ἀμαξῶν ὀχοιμένων αὐτῶν εἰς τὰ Ἐλευσίνα. — 48 ἐὰν Θ. — 49 Ἐλευσίνα Kusterus. Ἐλευσίνα Ald. τὰ Ἐλευσίνα Suidas s. τὰ ἐκ τῶν ἀμαξῶν σκώμματα: sed τὰ om. cod. Paris. A. — 50 ἀλλήλας Θ. et Suidas. ἀλλήλας Ald. et Suidæ libri deteriores. — 52 ἐθέασεν sumitum est a vulgari Græcæ linguæ dialecto: eodem spectat Thomæ Magistri præceptum, Θεῶ, οὐ θέα, εἰ καὶ τινες γράφουσι: monere voluit, sicuti notatus Aristophanis versus ex Ran. 131 satis declarat, recte dici θεῶ pro θεάου, secus autem ex θεάω, θέα, licet non desint qui communem usum secuti eum in modum scribant. Hemst.

1017, 1 fort. οἰκία διατρέφεται. DIND. Totum gl. om. G.

1021 sic in V., ὁ Θάσιος οἶνος τῶν ἄλλων διαφέρει. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ ἐν Θάσῳ—Διονύσου. Τὸ δὲ—ἐκίρνας. — 14 Ἐπεὶ R. Θ. Ald. — 15 τοῦ additum ex V. « Paulo plenius Suid. in Ἐνέχεις, versu Aristophanis prolato, ὡς τοῦ Θασίου οἴνου εὐόσμου ὄντος: ὁ γὰρ Στ. ὁ ἐρ. Δ. ἐν Θ. ὥκει: καὶ διὰ τοῦτο δ. ὁ Θ. οἶνος. Idem in Θάσιος οἶνος propius accedit ad scholiastæ verba: καὶ παροιμία, εἰ Θάσιον ἐνέχεις: ἐπεὶ δὲ ἐν Θ. ὥκει Στ. ὁ ἐρ. Δ. ὅτι δ. ὁ Θ. οἶνος etc. Quem Staphylum noster Bacchi deliciis dicit, is aliis est filius, modo ne quis diversos faciat: Ammon. in Σταφύλη, Tzetz. ad Lycophr.

v. 570, Parthen. Erot. c. 1, p. 345. Argonautis adnumerantur ab Apollod. 1, 9, 16, Φάνος καὶ Στάφυλος Διονύσου · torsit eruditio ignorabilis ille Phanus, nullique præterea memoratus : tu reponere Φλίας, et animo conceptis majoribus literis proclivem lapsum in errorem aestima. Auctores habeo Orph. v. 192, Apollon. Rh. 1, 115, Pausan. 2, 6, 3 et 12, 6, ubi Φλίας, non, quod editur, Φλείας in Apollonii versu scriptum. HEMST. — 16 ἐνέχεις δὲ Θ. Ald. — 17 Ἐκίρνας αὐτῷ Θ.

1024 sic in V., τὰ ἀναλώματα τὴν οὐσίαν. κα-
πρώσης δὲ ἀντὶ τοῦ ὀργώσης, ὀρεγομένης συνουσιάζειν.
Totum scholion om. Θ. Duas tantum glossas
habet R., τὰ ἀναλώματα et κατεσθίειν. — 32 αὐτῇ
Reg., qui 34 post νοῶνται pergit, καὶ γὰρ τὰ φόδια
καὶ τὰ ἐφόδια νοήσεις, ἵγουν τὰ πράγματα, καὶ τὰ
ἀρόδια ἡγ. τὰ κόπρια. ἀφ' οὗ καὶ ἀφοδευτήριον φαρμὴν
τὸν τόπον ἐν ᾧ ἄνθρωποι τὰ σκύβαλα ἀποκρίνουσι.
— 34 exspectes potius eis τὴν ὁδόν. SCHAEFER.

1026, 37 ἀναλογῶν Θ. Ald. — 40 προσεκλήθη
Θ. Ald. « προσεκλήθη reddere non dubitavi; neque
enim vel sententia, vel structuræ ratio satis con-
stat in προσεκλήθη. Dicere voluit: *etenim ad ju-
storum causam, ut qui injuriis pressi suce opis in-
digerent, Plutus inclinata voluntate sese adplicuit.*
Eam habet vim προσκλίνειν vel προσκλίνεσθαι ·
nam perinde veteres utrumque usurpant. Aga-
tharch. apud Athen. 12, p. 528, A : προσέκλιναν
ταῖς Μιθριδάτου ἐλπίσι. Suid. in Φιλόχορος : διε-
βλήθη προσεκκλινέειν τῇ Πτολεμαίου βασιλείᾳ. Co-
mici schol. ad Nub. v. 360, προσκλίνειν τῇ ἀρετῇ
τὸν Ἡρακλέα, in illa nobili Virtutis Voluptatisque
scena Prodicia. Alterum dabit Epiphani. Panar.
p. 728, D : οἱ μὲν προσεκλήθησαν Ἀρείῳ, ἔτεροι δὲ
Κολοῦβῳ · alibi sæpe. Clem. Ep. 1 ad Corinth.
§ 47 : προσεκλήθητε γὰρ ἀποστόλοις μαρτυρημέ-
νοις · præcedit : διὰ τὸ καὶ τότε προσκλίσαις ὑμᾶς
πειποιῆσθαι · ἀλλ' ἡ πρόσκλισις ἐκείνη ἦτον ἁμαρ-
τίαν ὑμῖν προσήνεγκε · unde simul apparet, in eo,
quod sequitur apud Epiphanium, non esse du-
bitandum cum Petavio, quin legi debeat, ἐκ τῆς
προσκλίσεως, καὶ ἐπαίνου δὲ τοῦ παρ' αὐτῶν. Nec
rara sunt ejusdem corruptelæ exempla, et mul-
tis in locis jamdudum ab eruditio hominibus
animadversa. Casaubonum vide ad Diogen. L.
1. 20. Ex uno Ms. πρόσκλισιν Kusterus apud
Suidam reposuit in Αἵρεσις, quæ πρόσκλισις erat
in ceteris et codd. et edd. Similiter in Sext.
Empir. P. H. 1, § 18 H. Stephanus, et in Memno-
nis Excerptis apud Phot. Bibl. p. 382, 16 : ὁ δὲ
ἐρμαιον τὴν πρόσκλισιν ἡγήσάμενος. Sylburgius
idem voc. redonavit Clem. Alex. Str. 2, p. 469,
34 : διὰ τῆς τῶν αἰσθητῶν εἰδῶλων ἀποχῆς, καὶ τῆς

πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ πατέρα τῶν ὄλων προσκλίσεως ·
oppositum ἀποχῇ emendationis veræ documen-
tum præbet. D. Pauli κατὰ πρόσκλισιν 1 Ad Ti-
moth. 5, 21, multi veteres libri κατὰ πρόσκλινιν
exhibent, quod prorsus absonum, ut satis intel-
ligere licet tum ex Clementis Ep. 1 ad Corinth.
§ 21 : τὴν ἀγάπην αὐτῶν μὴ κατὰ πρόσκλινεις, ἀλλὰ
πᾶσι τοῖς φοβουμένοις τὸν θεὸν ὁσίως ἴσῃν παρεχέτω-
σαν · tum ex iis, quæ Suicerus observavit in
Thes. Eccles., præter quem omnino vide Joh.
Alberti ad Gl. Gr. in S. N. F. L. p. 157. In Act.
Ap. 5, 36 προσεκλήθη non paucorum codicum,
ex genuino προσεκλήθη corruptum, peperisse vi-
detur publicatam lectionem προσεκκλήθη. Sci-
endum vero, quamvis Historicis valde sit fre-
quens, rarissime tamen apud germanos scriptores
Atticos illum usum inveniri τοῦ προσκλίνειν καὶ
προσκλίνεσθαι. » HEMST.

1028, 43 βιώσασθαι Dorv.

1030, 48 Εἰ δὲ R. V. — 50 οὐδόλως. ἡ δὲ δίκαιον
ἐστὶ μὴδὲν ἀγαθὸν ἔχει τὸν νεανίσκον δηλαδὴ Dorv.

1032, 4 imo ὁ δὲ Χρεμύλος.

1035, 9 καταπονουμένης V. — 10 γήρως. ἡ δὲ
φησιν ὑπὸ τῆς λύπης. ὑπὸ γήρως καὶ χρόνου. γελοίου
etc. R. γήρως G. καὶ τῆς λύπης Dindorfius addi-
dit ex V., correctæ scriptura codicis λύσσης. —
11 εἶπεν post κατασέσθησας ponit V.

1037, 15 Ὁ κοσκίνου Θ. Κοσκίνου κύκλος ἡ om.
Suidas s. Τηλία et V., qui τηλία σάνις πλ. — 16
ἀλφίτοπωλοῦσιν Dindorfius. ἀλφίτοποιοῦσιν V. et
Suidas. ἀλφίτα ποιοῦσιν Ald. Pro quo infra l. 27
recte ἀλφίτα πωλοῦσιν. — 17 τοῦτο om. V. — 18
πρὸς τὸ additum ex V., qui pergit depravate εὐ-
μαρι καὶ et infra l. 28 τὸ εὐμαρι πρ. Quæ ad Eu-
polidem spectant prætermisit Suidas. — 19.
Quum ad hunc locum ex diversis commentariis
adnotetur, τηλίας in Marica fieri mentionem,
idque plus una vice factum non videatur, ratio-
nem inire vix possum, qua enarratorem utrum-
que conciliem : unus enim nihil aliud, quam
Hyperboli matrem ibi cum τηλία comparari
scribit ; alter, Hyperboli ossa in τηλίαν esse
conjecta : quod quale sit, intellectu perquam
est difficile, quoniam vivente adhuc Hyperbolo,
nisi plane fallor, Maricas in scenam fuit datus.
Fateor huic nodo me non esse solvendo, nisi
comicum aliquem jocum hic latuisse statuas,
qui matrem Hyperboli fecerit τηλίαν, in quam
ossa filii fuerunt congesta. Singulare vero et
animadvertendum, quod ex Theopompo tradit
schol. Lucian. ad Tim. p. 145, Sami per insi-
dias Hyperbolum ab inimicis interentum, τὸ δὲ
νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ῥιπῆναι εἰς τὸ πελα-
γος · idem plures Comicos enumerat, qui homi-

nem impurum dignis modis lacerarint. HEMST. — 21 ἀρτοπῶται V. ἐπιξηραίνεσθαι Θ. ἐπιξηραίνουσιν Ald. τινές δὲ Θ. — 22 τὸ ante πῶμα ponit Suidas. — 23 ἐλκυσθείης ἄν, ἐάν Dindorf. — 27 ἔχει μὲν τοι Ald. ἔχει μὲν τι Θ. — 28 φασί V. Θ. — 30 ζητεῖται V. In R. σάνις ἡ λεγομένη—τούτω. ἔστι δὲ ἡ ἀτρύπητος—τὸ τρύπημα. — 32 τηλία V., ex quo accessit οὐκ ἂν διέλθοις. ἐν τηλία τὸ τρύπημα Ald. — 34 σήμερον σάμερον, 35 σανίδος, 37 ὄρνυγας ἐκεῖ ἔβαλλον V. — 39 γύρος *circulum, orbem* significat: Onomast. vet.: *Spirae*, γύροι. Latinum *gyrus* inde manat, et antiquitatem Græci vocabuli testatur. Περιγυρῖ i. q. περιφέρεια, ut Hesychius docet: quam ego vocem depromptam arbitror ex aliquo Pythagoreæ vel Ionicæ familiæ philosopho. Παρυγύρως adverbium apud eundem reperies in Διαμπερές, quam interpretationem mihi persuasi referendam esse ad Od. Ξ, 11: erit autem παρυγύρως, si legem Græci sermonis consulas, quum res quæcumque ea ratione movetur, ut circulum interius aut exterius rotatione proxima radat. Vetus verbum et pæne obsoletum Græci recentiores, sicuti non raro solent, in usum communem revocarunt: ab iis itaque γύρος non pro circulo tantum, quod notat Eustath. ad Od. T, p. 1864: ὅτι δὲ γύρος βαρυτόνως οὐ μόνον κοινότερον ὁ κύκλος etc., sed etiam pro *annulo* ponitur: in Rabolio Ms. χρυσῶν γύρον φορεῖν. Ducangius hanc vocem intactam præterit. HEMST.

1038, 41 Πρόεισιν Ald. Πρόσεισιν ὅπως κομίση τῷ Πλ. V.

1040 melius schol. Theocr. ad Id. 3, 1, ubi meminit hujus versus. HEMST. — 44 μέθην habet Θ. — 46 dele οὐκ cum Regio.

1042 scholion metricum om. etiam Θ. — 7 ἐπελθοι. Sic ad v. 851: ἄχρις ἂν τις ἐπέλθῃ ὑποκριτὴς ἕτερος· solent alioqui crebrius adhibere ἐξέρχεσθαι, ἐξίέναι· πρόερχεσθαι, προῖέναι. HEMST. — 11 δοκ. om. etiam Θ. ὡς ἔρωτα V. ὡς ἐν ἔρωτι Θ. Ald. ἐπερωτᾷ vel ἀνερωτᾷ Hemst. — 14 χαῖρε vel χαίροις Hemst. χαίρεις codex. — 15 ἔρωτᾷ Dindorfius. ἐν ἔργῳ codex. — 17 διὰ τὸ V. γραῖαν R.

1048, 33-37 Οἱ γὰρ—ἀπῆει, ὡς φησι infra post ἄλλα μεθύων l. 38 ponit R. — 34 ὅτι om. V. — 35 ὁ νέος ἀμαυροῦσθαι V., qui om. ὁφείλων—μέθης. — 36 δὲ φησιν V. et Hemst. δὲ ἔφη R. Θ. Ald. ἐπειδὴ καὶ R. Θ. ἐπειδὴ Ald. ἐπίκωμος ἀπῆει V. — 37 ὡς ἔφη Hemst. φησὶ V. ὡς φησι R. Θ. Ald. — 38 πέπονθα Θ. ἔγνω R., qui om. γραῖαν οὐσαν.

1050, 49 θεοὶ πρεσβυτικοὶ: Οἱ τοῖς R. V. nisi quod lemma θ. pr. omittunt. ὦ Ποντοπόσειδον: ὦ (ἀντὶ τοῦ

ὦ Θ.) πόντιε Πόσειδον. θεοὶ δὲ πρεσβυτικοὶ οἱ τοῖς Θ. Ald.—50 ἐπειδὴ Ald. — 51 ὁμοῖος τῷ Δ. V., ex quo 52 ἡ ὦ πόντιε Πόσειδον (ποσειδῶν G.) additum, ἡ μεταφορικῶς (quod legit Suidas s. Πόντος) ex R. V. — 54 R. infra post schol. v. 1057 hæc habet, ἐπεὶ γραῖς ἐστίν, ὡς τοῦ ὅρκου τούτου πρεσβυτικοῦ ὄντος. τὸ δὲ ἄ ἄ (v. 1052) ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως. In V. sic σῶφρον γὰρ καὶ πάντων ἀγαθῶν, ex quo additum 1 sq. αὐτῇ—ὤμοσεν. — 3 πρεσβυτέρων Ald. ἡ ὦ—ἐπόπτει additum ex V., qui 5 χρῆσασθαι. — 15 ἡ Ἀπόλλωνα Schæferus. δι' Ἀπόλλωνι Paris. — 17 ζαρώματα Reg. ζωρώματα Vict.

1052 om. G. Θ. sic in V., ἐπίρρημα ἐπιτιμῆσεως. μετ' ἐκπλήξεως γὰρ ὁ νέος τὴν δᾶδα τῷ προσώπῳ αὐτῆς προσέφερε. — 20 τοῦτο—κελεύσεως hic om. R., sed infra loco alieno habet τὸ δὲ ἄ ἄ ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως. Reg.: Ἔστι δὲ κῶλον ἱαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον, ἦγ. τοῦ β' ποδὸς λείποντος. τὸ δὲ τὴν δᾶδα μή μοι πρόσφερε στίχος ἕτερος τρίμετρος.

1054, 25 Εἰρεσιώνη om. Θ. — 26 περιειλημένα Gelenius. Legebatur περιειλημμένα. « Πλακουντικός, etsi analogia non adversetur, nondum reperi, neque adeo, sicuti πλακουντώδης, in usu fuisse credo: nec forte quisquam est qui κόλυρα vel κολόρους cognoverit. Emendandi via duplex: primum πλακουντίους τισὶ καὶ λύραις· multum juvat egregius Suidæ locus ex Menecle in Διακόνιον: Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλάττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην, καὶ κλήμα, καὶ ἄλλα τὰ (melius leges τινὰ) κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον· unde liquido patet λύρας ab εἰρεσιώνῃ non esse alienas. Tum altera quoque conjectura præsto est: πλακουντίους τισὶ καὶ κολύραις, vel κολλύραις, nisi quis κολυρίους præferendum putet. Κολύρας, quæ tamen rectius κολλῦραι scribuntur, Hesychius exponit, ἀρτίδια μικρὰ καθάρᾳ· a Suida docemur, κολλύρια, vel potius κολλύρια, ἐπιχωρίως esse τὰ λαλάγγια, et κολλυρίζειν τὸ τὰς λαλάγγας τηγανίζειν· ex quibus liquet, eas esse κολλύρας, quæ cum ceteris scitamentis ad εἰρεσιώνην itidem adpendi mereantur. » HEMST. — 27 κολλύροις Θ. κολύροις καὶ ἄλλοις τισι Ald. — 28 ἐλαίας ἀποκεκραμμένα Kusterus. ἐλαίῳ ἀποκεκραμμένα (ἀποκεκραμμένῳ Θ.) Θ. Ald. — 30 θαλλὸς V. εἰρεσιώνη δὲ Θ. Ald. ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ ἐλαίας συμπεπλεγμένος V. ἐξ ἐλαίας θαλλοῦ καὶ ἐξ ἐρίων συμπεπλεγμένος Θ. ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ συμπεπλεγμένος Ald. ἐξ ἐρίων πεπλεγμένος Suidas s. Εἰρεσιώνη. — 31 κοτύλην ἐλαίας (scrib. ἐλαίου ex scholio infra asserendo) καὶ οἴνου V. — 33 τὰγαθὰ Suidas. — 34 ἀνέτιθεντο V. οἱ om. Θ. — 35 ἤλαντο et ὑπ' αὐτῇ, 36 φέρων λέγειν V. — 37

φέρεις, 38 καὶ μέτρον κοτύλη V. καὶ μέλιτος κοτύλην
 Etym. M. s. Εἰρεσιώνη p. 303, 27, et Eustath. ad
 Homer. p. 1283, qui deinde ἐλαίῳ ἐπιχρήσασθαι
 ἀποφύσασθαι V., Suidas et Etym. M. ὑποφύσασθαι
 Ald. ἀναφύσασθαι Plut. V. Thesei p. 10, B, schol.
 ad Equit. 725, Clem. Alex. Strom. 4, p. 566.—
 39 ὅπως μεθ. Suidas. μεθύων Θ. Deinde legebatur
 καθεύδης cum Suida. Mutatum ex schol. ad Equit.
 In Etym. καὶ κύλικ' εὐζώρου οἴνου μεθύουσα καθεύ-
 δει. Sequentia habet Reg. — 40 εἰρεσιώνη κλάδος
 V. Reg. ἐλαίας ἔχων ἄρτον ἐξηρητημένον καὶ κοτύλην
 ἐλαίου. ἐξήρητο V. Quæ ex scholio superiore sunt
 illata. — 40 αὐτοῦ post ὥραϊα ponit Θ. καὶ ὥρ. V.
 — 42 παλαιὸν Θ. et Suidas. τὸ παλαιὸν Ald. τὸν
 παλ. Reg. παλαιὸν τι schol. ad Equit. χρησμὸν
 Reg. et Suidas. ὡς λιμοῦ Θ. Reg. Ald. ὡς λοιμοῦ
 R. ὅτι λοιμοῦ V. — 43 οἱ δὲ καὶ ὅτι λοιμοῦ ex schol.
 ad Equit. addidit Hemst., cujus hæc est anno-
 tatio : « Orationem non satis quadrare perspi-
 cuum est : nam οἱ μὲν γὰρ utique poscit οἱ δὲ,
 quod sibi respondeat, et sententiam integram
 consummet. Suidas quidem eodem laborat vitio,
 hoc tantum diversus, quod vice λιμοῦ λοιμὸν in-
 ducat : neque id mirum est in tam frequenti vo-
 cis utriusque permutatione, cujus exemplum
 præbet in hoc ipso εἰρεσιώνης articulo cod. L. Ba-
 tavus; quippe qui, ubi paulo ante scribitur ἐπὶ
 ἀποτροπῇ λοιμῶν in edd., λοιμῶν, id est, λιμῶν,
 ut alibi quoque solet, præferat; quod cum Pau-
 sania congruit apud Eustath. p. 1283, 11. Verum
 scholiastæ nostro s. alterum etiam horum voca-
 bulorum commode suffultum reddas, integrita-
 tem reddideris : οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὡς λιμοῦ, οἱ δὲ,
 ὡς λοιμοῦ πᾶσαν τὴν γῆν κατασχόντος etc. Conf.
 enarratorem Equitum v. 725, qui disertis verbis
 scribit : οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ, ὅτι καὶ
 λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην· idque
 verum est [In fine quæ post οἱ μὲν desiderantur
 addit Regius, de quo vide ad l. 45. F. D.]; nam
 ut Crates ἀφορίαν, sive sterilitatem ortamque inde
 famem sacri deorum monitu instituti causam
 fuisse dixit, sic contra Harpocr. in Ἀβαρις : λοι-
 μοῦ δὲ φασὶ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος.
 Pari fere modo Æacus utrum famem, an pesti-
 lentiam precibus pro universo Græcorum po-
 pulo conceptis averruncarit, incertum est :
 quanquam plures αὐγμὸν et ἀκαρπίαν commemo-
 rant, Libanius tamen Decl. 3, p. 243, B : εὐχῇ
 τὸν λοιμὸν ἔλυσεν. Qui dissensus scriptorum haud
 infrequens non ideo solum invaluit, quia literæ
 vocationum earum quam minimum inter se differunt,
 sed quod numinis iræ commissorum poenas ab
 humano genere expetentis utrumque malum
 æque attribuerent. » Ib. γῆν κρατίσαντος R. — 44

εἶπεν ὁ θεὸς V. Reg. προηροσίαν V. προηροσία Sui-
 das. πρὸς εἰρεσίαν Ald. ποιῆσαι R. τῇ Διοτὶ additum
 ex Suida. ὄψαι τοὺς ΑΘ. ὑπὲρ πάντων. καὶ ταύτην
 τὴν εἰρεσιώνην ἐποίησαν οἰονεὶ πάντων τῶν καρπῶν
 ἀπαρχάς Reg. — 45 οὕτως Ἀθηναίους R. ἐνεκε Θ.
 Pergit Regius : ἄλλοι δὲ φασιν ὡς λοιμοῦ ποτε ἐν-
 σκήψαντος Ἀθηναίους, ἕκαστος πρὸ τῶν θυρῶν ἕστη-
 σαν εἰρεσιώνας εἰς ἀποτροπὴν τοῦ λοιμοῦ. καὶ διέμε-
 νεν εἰς ἐνιαυτόν. ἦν καὶ ξηρανθεῖσαν πάλιν κατέτος
 ἐποίησε ἐτέραν χλοάζουσαν. — 49 Ἠλίῳ καὶ absunt a
 cunctis edd. Suidam rescribere scholiastæ jussi,
 quod illi acceptum tulerat : concordat scholion
 ad Equit. v. 725 : Πυανεφίους καὶ Θαργηλίους Ἠλίῳ
 καὶ Ὠραῖς ἐορτάζουσιν Ἀθηναῖοι· neque alia est
 ἢ Ἀθήνησιν ἐτι καὶ νῦν δρωμένη πομπὴ Ἠλίου τε καὶ
 Ὠρῶν apud Porphyry. Περί Ἀ. Ε. Ζ. § 7. Sunt
 autem τὰ προκατελεγμένα ἀκρόδρα, quæ librario
 debentur plenioris descriptionem, quia supe-
 rioribus erat similis, recidenti, non, illa prius
electa frugum genera, ut Meursio Latine vertere
 placuit in Πυανέψια, sed ante recensiti *enumera-
 tique fructus arbutei*. HEMST. — 52 δὲ χαριστήριον
 et λοιμοῦ Θ.

1055, 9 ἀκολασίαν Θ. « Ut structuræ simul et
 sententiæ satisfiat, reponere ζητούσαν· scilicet τὴν
 γραῦν. » HEMST. — 11 παῖζαι γὰρ τὸ παῖσαι V. Cor-
 rectum ex G. — 12 παῖω G. παῖω ἐστὶ παῖσαι V.
 Reg. : Τὸ παῖσαι ἐστὶ μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ τύψαι ἀπὸ
 τοῦ παῖω· ἐστὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ παῖζαι, ὡς ἐνταῦθα,
 ἀπὸ τοῦ παῖζω· οὗ δὲ μέλλον παῖσω καὶ δωρικῶς παῖζω.

1056, 14 οὕτως δὲ V., qui hoc scholion infra
 ponit ad v. 1057 post ἔχων ἐν τῇ χειρὶ l. 27. —
 15 παροξυτόνως etiam Suidas s. Παιδιά. ὀξυτόνως
 Ald. Etymol. M. p. 657, 50 : Τὸ γὰρ σημαίνει τὸ
 παῖγνιον διὰ τοῦ ἰ γράφεται· καὶ παρ' ἡμῖν μὲν ὀξύ-
 νεται, ὅσον παιδιά· παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνε-
 ται, ὅσον παιδία. Vide Athenæum 7, p. 323, C.
 lb. παιγμοῦ Θ.

1057 hoc ordine in V., ἀντὶ τοῦ πόσα—ἐν τῇ
 χειρὶ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πόσα κάρυα ἔχεις, πόσους
 ὀδόντας ἔχεις εἶπεν ὡς πρὸς γραῦν. παῖζει δὲ εἰδὼς ὅτι
 ἀπάρτι ἐξέλιπε τῶν ὀδόντων. — 22 καὶ περισσὰ Reg.
 κάρυα εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ald. — 23 ἔχω R. V. Θ. — 26
 ἀποτίνει Θ. et Suidas. ἀποτείνει R. V. Ald. ὁ οἰμ. Θ.

1059, 31. Ducangius in App. : Γωνιακὸν, Cu-
 neus, γόμφος, Gallis un Coin. Glossæ interlineares
 MSS. in Aristophanis Plutum : ἕνα γὰρ μόνον
 γόμφιον φορεῖ, γωνιακόν. Quid cunei mentio huc
 faciat, non video : dicuntur enim hi dentes, ut
 revera sunt, γωνιαῖοι, γωνιακοί, quæ forma re-
 centioris ævi, quasi angulares, vel angularii :
 sic γωνιαῖον vetus Onosmaticon interpretatur ;
 idque vocabulum leviter in Hesychio deprava-
 tum : Κεφαλῆται, οἱ γωνιαροὶ λίθοι. HEMST.

1061, 35 Ἐφύβριστον—πλυνὸς δὲ om. R. ἐφύβριστον πλῆμα om. V., qui ejus loco ponit κακεμφάτως ἐπὶ συνουσίας εἶπε τὸ ἐκπλύνειν, quæ ad ἐκπλύνει spectant v. 1062. — 36 γὰρ δὲ V.

1062, 43 τύχης R. ὠφεληθεὶν V. om. G. — 45 ἐκπλύνειν V. sine σε.

1063, 50 νοθεύουσι τὸν οἶνον R. καὶ τὸν—σαπρόν om. V. μωθυλεύουσι Θ. νοθυλεύουσι Ald. ὀνθυλεύουσι Suidas s. Καπηλικῶς et Eustathius p. 1329. « Alioqui legendum fuerat νοθεύουσι, quod neque ipsum in adulterando vino est ignotum. Ὀνθυλεύειν autem dixerunt, et μωθυλεύειν · quod posterius etsi facessere jubeat Phrynich. p. 64, exponens μολύνοντα ταραττεῖν, utrasque tamen ὀνθυλεύσεις et μωθυλεύσεις æque dignas habuit Pollux quas adnotaret 6, 60, ὀνθυλεύεις solo contentus § 91, quanquam ibi, tacentibus reliquis MSS., Falckenburgianus ostendat βοθυλεύειν, perinde ac superiore loco βοθυλεύσεις · depravate scilicet pro μωθυλεύειν. Neque dubito quin ex ejusmodi errore prodierint Hesychii Βομθυλεύματα, vel potius, ut scribi debent, ordine quoque vocabulorum non repugnante, Βοθυλεύματα. Quod Casaub. ad Athen. 1, 4, censet, *originem dedisse huic voci coloris aliquam similitudinem inter condimentum ita vocatum, et veram ὄνθον*, perquam tenuem habet veri speciem: equidem haud adsperner Kuhnii rationem ad Polluc. 6, 91, quam fulcit prima verbi potestas ex vetustis grammaticis a Suida conservata in Ὀνθυλευμένος, ὁ κοπρίας γέμων · quomodo dici potuit stercoratus ager, et lætamine saturatus: nec quicquam efficiunt quæ a Stephano proferuntur Thes. in Ὀνθυλεύειν. Ducangius adscivit Μονθηλευτή · Phavorinus Camers: Καρύκκη, κοιλία, ἣν νῦν μονθηλευτὴν καλοῦσι · minus caute: Suidas integra voce in Καρύκκη, μονθυλευτὴν · uterque sumsit ab Aristophanis schol. ad Equ. v. 342, cujus corruptam quæ in editis extat lectionem Phavorinus expressit. Suidas, Καπηλικῶς · ἀντὶ τοῦ πανουργικῶς (miro errore cod. LB. πανηγυρικῶς), ἐπεὶ οἱ κάπηλοι ὀνθυλεύουσι τὸν οἶνον etc., interjecta prorsus resecat, quæ tamen commode retinentur, utpote ad explicandum καπηλικῶς satis apposita, præsertim quum in Comico τοῦ προσώπου τὰ βράκη confestim sequantur. Sunt enimvero et ἱματιοκάπηλοι, qui coemtas ab aliis vestes jam detritas quam possunt nitidissime reficiunt, ut novas fere mentiantur, et emtori parum cauto facile imponant: haud aliter anus illa pannosam frontem cerussa renovaverat. Porro adsutum illud in Suida ad finem, οἱ κάπηλοι ὑμῶν θολοῦσι τὸν οἶνον, repudiat cod. LB., videtur autem nescio cujus interpretatio Jesaiæ 1, 22, ubi nunc in versione

Græca: οἱ κάπηλοι σου μίσγουσι τὸν οἶνον ὑδατι. » Hemst. Ib. συμμιγνύοντες R. Præterea in R. ad h. v. scriptum ὅπερ ἡμερωτικῶς λεγομένης. — 51 κωμωτικῶς Θ. Ἄλλως. κωμαστικῶς Junt. ἐψιμ—Θ. ἐψιμ—Junt. — 52 ἔχουσα additum ex Θ. — 54 Κομωτικῶς recte LB. in scholio marginali: inter versus supra καπηλικῶς additur κωμωτικῶς. Vox recentioribus adamata: Photio judice, Isocratis ἐπανθεῖ τοῖς λόγοις οὐ μόνον ἐμψυτον, ἀλλὰ καὶ κομωτικὸν κάλλος, Biblioth. p. 749. Apud Eustath. ad Il. A, p. 96, Nestor οὐ μόνον ταῖς ἐννοίαις ἡδύς, ἀλλὰ καὶ τῇ φράσει κομωτικός. Psellus Heliodoro tribuit τὸ κάλλος τοῦ λόγου οὐτε πάνυ κομωτικὸν καὶ θεατρικόν, οὐτε μὴν Ἀττικόν τε καὶ ὑπερφανόν. Vid. Hermogenem Περὶ ἰδ. p. 305, et 353: οἶον κόσμος τις ἐπικείμενος ἔξωθεν κομωτικός. Hemst. Regius: Καπ. ἀντὶ τοῦ κωμαστικῶς καὶ ἐψιμμιθιωμένως, καὶ (l. 52 sq.) — ξένην καὶ ἐπίπλαστον.

1065, 7 τοῦ δέγματος codex.

1067, 13 Συνουσιάζει σε. Huic verbo an a recentioribus Græcis addita sit, quam hic obtinere debet, potestas ad concubitum sollicitandi, dicere non possum: confirmat certe vulgatam Suidæ lectionem, Πειρῶν, προσβάλλον, συνουσιάζων · quam Kuster., sine dubio motus verbi insolentia, refingit voluit in προσβάλλον · περὶ συνουσίας. Hemst.

1074 ἀλαζῶνα codex.

1075, 29 τοῦτο φασὶ ῥιφῆναι βουλομένων Θ.

1076, 31 τὸ δὲ τί ἔλεγον οὕτως οἱ χαλεπαίνοντες R. ὅτι οἱ χαλεπαίνοντες τὸ συνουσιάζειν οὕτως ἔλεγον τὸ τί Θ. Ald. τὸ συνουσιάζειν illatum ex scholio v. 1078. — 36 σὸν om. Dorv.

1078, 38 συνεχώρουσιν Schæferus. συνεχῶς οὖν codex.

1081 sic in R., Ἀντὶ τοῦ τίς μοι ἐπιτρέπει—διεσπεκλωμένη · τὸ δὲ σπέκλωμα ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσι. τὸν ἦχον δὲ λέγει (vel λέγουσι) τὸν γινόμενον ἐν τῇ συνουσίᾳ R. In V., Παρὰ τὸ πλέεσθαι καὶ συνουσιάζειν. ἐπὶ κλωμα γὰρ ἦχος τῆς συνουσίας. ἡ διαλελυμένη κυρίως ἐπὶ χοροῖν τῶν πλακέντων, εἴτα διαλυθέντων ἐν χρόνῳ. οἱ δὲ συγγεγαμημένη, γεγηραυῖα. — 46 δὲ om. Θ., qui 47 ἵνα μὴ τις Θ. « Vix perspicias, quomodo, si personæ juvenis aptentur, ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς; sensum expediri velit. Si mentem ejus assequor, ita censuit accipienda, quasi primum adolescens acerbam dilectissimæ suæ amissionem dolere se fingat: an quisquam erit, per quem mihi liceat ea frui? tu ipse, Chremyle, qui mihi jam visus es illam attractare, alii plures amore capti intercedetis: tum repente, abjecta simulatione, quam ne puncto quidem temporis sustinere poterat, cum

stomacho erumpit: *Equidem, ut sine dolo dicam, rem nullus habuerim cum ea, quam contabescantam atque exinanitam infinitis annorum numeris misere subegit.* Quam hæc longe quæsitæ sint, cuivis facile patet. » HEMST. Ib. ἐπιτρέψει Hemst. ἐπιτρέπει R. ἐπιτρέπη Θ. ἐπιτρέψη Ald. — 49 γε-γηρακία ἐξηρ. Θ. — 53 legebatur διαλελυμένη κυρίως, ὡς ἐπὶ σχ. Ib. ὡς om. V. — 54 ὑπεσπληνισμένη, ἐξηραμμένη Θ. Cui non obstat ἐξηραμμένη supra lectum: nam sunt hæc ex alio scholio excerpta. DIND. — 1 διεσπλωμένη Θ., ex quo οὖν accessit. καταδιεσπλωμένη ceteri. ἀχρηστος Θ. — 2 legebatur γινομένη. γενομένη Θ. — 3 τὸ σπλεκοῦν incipit aliud scholion, quod excerptis Suidas s. Διεσπλωμένη. Legebatur τὸ δὲ σπλεκοῦν. τὸ πλέκειν Suidas. — 4 τοῦτο σημαίνει Θ. τοῦ σημαίνοντος Suidas, quod est τούτου σημ., ut legitur s. Πλεκοῦν in additamento ed. Mediol., quo carent codd. Paris. A et Leid. DIND. — 5 ὁμοίως Suidas. — 6 ἐφ' ὧν om. Θ. ἐνίσταται Suidas. ἴστατο libri. « Ἐνίσταται qui Latine verterunt, quando aperte aliquid eloqui pudor vetat, sententiam, quam ipsa res sponte subiciebat, magis sunt adsecuti quam vim locutionis Græcæ: nam, si modo sanum sit illud ἐνίσταται, non video quid possit aliter capi, atque reprimatur, cohibetur, non conceditur. Εὐθυρρήμων vero solet ille quidem appellari et qui vera loquitur animose, et qui rem ipsam nullo fucata colore breviter et sine ambagibus enunciat; qualis Lacedæmoniorum ἀφελὴς καὶ σύντομος εὐθυρρημοσύνη contrariam habet, apud Sext. Empir. Ἀντιρρ. 2, § 22, τὴν τερωρείαν τὴν ῥητορικὴν et Sophocles nulla circuitione usus εὐθυρρημόνως γράφει, teste Clem. Alex. Strom. 5, p. 716, 4, matri, quæcumque illa, quam designat, fuerit, non Jovem intulisse stuprum, at plane hominem adulterum. Sed εὐθυρρήμονες præterea restrictiore potestate, qui rem turpem, quæque castas aures offendant, nullis orationis involucris obvelant, verum improbiore verbis parumque verecundis proferre non refugiant; ut Cynici semper; sæpe Stoici. Clem. Alex. Strom. 2, p. 439, Crates ἐν ἄλλοις εὐθυρρημόνως γράφει, τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶχει λιμόν. εἰ δὲ μή, βρόχον. Ea est causa, quamobrem a Poluce jungantur ἀσχρορρημοσύνη καὶ εὐθυρρημοσύνη 2, 129: neque jam obscurum est, quid scholiastæ sit εὐθυρρημονεῖν. Similiter apud Suid. in Εὐθυρρήμων (quod in Hesychio perperam scribi arbitrator, Εὐθυρρήμος, ἐτυμολόγος) talis vetusti scriptoris locus promittitur: ὅτε λέγει Ἀριστοφάνης τὸ δεῖνα, τὸ ῥηθησόμενον ἀηδὲς ἐκφεύγειν εὐθέως λέγει, ἴνα μή εὐθυρρημονήσῃ. ubi primum, quod jam ante conjectando pervestigaveram, ἐκφεύγει εὐ-

θέως λέγειν, perspicue scriptum est in cod. LB.; deinde, si quis Comicum adeat in Acharn. v. 1148, non amplius dubitabit, quin ex antiquis ad eum locum scholiis, quæ interciderunt, hæc sint deprompta: nunc nihil aliud adnotatum, quam, τὸ δεῖνα, τούτέστι τὸ αἰδοῖον κατ' εὐφημισμόν. Denique quod explicandæ vocis εὐθυρρημων additur ab initio εὐθυλόγος, prorsus omisit LB. Porro vim paulo laxiorem posuit in εὐθυρρημονεῖν Sext. Empir. p. 390, ubi τὰς μεταλήψεις τῶν λέξεων fieri monet ἥτοι ὑπὲρ τοῦ μή εὐθυρρημονεῖν, προσκοπὴν φέροντος τοῦ εὐθέως ῥήματος, ἢ ὑπὲρ τοῦ τι σαφηνίζειν. Notandum est, quod rarius obviū, εὐθὺ ῥήμα, proprium vocabulum et sincerum, nullaue figura indutum, quod, si quid offensionis pariat, translato verecunde mutatur. » HEMST.

1082, 12 σπέκλωμα. In Θ. post scholion v. 1093 adscriptum ἐνιοι δὲ ποιᾶν λέξιν λέγουσι τοῦτο γινομένην ἐκ τῆς τύπου. quæ ad hunc v. referenda videntur, correctis postremis verbis ἐκ τοῦ κτύπου. DIND. Adde not. ad v. 1093, 4.

1083, 20 sq. δέον εἰπεῖν ἀνδρῶν, ἐτῶν εἶπε, σκώπτων Ald. — 22 πολιτῶν pertinet ad ἐτῶν, si deducatur ab ἐτης, ἔται, quos veteres apud Homerum inter alia quoque πολιτας exponunt: Hesych. in v. et Ξυνέται, συμπολίται. Ὡς ἔται, πολιτα. quæ paulo deterius in eo scripta offendet. HEMST.

1085. Hoc scholion excerptis Suidas s. Συνεποτέ ἐστὶ. Quæ vetus enarrator de duplici usu τῆς τρυγῆς notat et mustum et fæces significantis, a ceteris itidem grammaticis observantur: Hesych. in Τρύγα et Τρύξ, schol. Theocr. 7, 70, Suid. in Τρυγὸς γλυκείας, quod ab Aristophane sumtum in Pac. v. 575: τρύγα γὰρ καὶ τὸν νέον οἶνον ἐκάλουν καὶ τὴν ὑποστάθμην. Fæces autem Attico more τρύγα dici, vel ὑποστάθμην, quam esse qui minus recte ὕδν appellent, monet Phrynich. p. 12, qui tamen vereor ut admittat a Thoma Magistro, quum præceptum ejus describeret, additam ὑπόστασιν pari jure damnetur rarius, et adnotatum ab Hesychio vocabulum, Ὑποβορβόριον, ἢ τρύξ. Moschopol. Περὶ σχεδ. p. 92: Τρύξ, τὸ ὕλῳδες τοῦ οἴνου, ἥτις καὶ ὑποστάθμη λέγεται, καὶ τρυγίς. » HEMST.

1087 om. G. — 34 ἡγουν—χρήματα om. Dorv.

1092, 47 ὑπὸ τῆς Θ. φησὶν ὅτι οὐκ ἰάσεται σε R. — 49 perversa cod. LB. interpretatio ex eo manavit, quod in hoc libro per errorem v. 1090 juveni sit tributus, pars sequentis vetulæ: emaculata postmodum hac labe scholium tamen intactum remansit. HEMST.

1093, 52 ἀντὶ τοῦ om. Θ. οἶον ἦσ. Ald. ἡσέλγανον V. « Partem Suidas dedit in Πιττοῦν. scho-

lium integrum in Ἐπίττον. Editus habet, ἡσέλ-
γαινον, κατεφίλουν scriptus LB. pariter ac scho-
liastes, ἡσέλγουν. Idem repræsentat ἔπιττον tam
in articuli fronte, quam in Aristophanis versu :
idque licet vitiosum magis convenire videtur
sequentibus : Ἐπίττον δὲ δι' ἐνός τ etc. » HEMST.
In verbis poetæ ὑπέπιττον scribunt R. V. anno-
tato γρ. καὶ ὑπεπείρων, quod om. G. — 53 ἢ R.
ἀντὶ τοῦ Ald. om. V., qui ἐπίττον δέ et om. τὰς.
« Ib. πλατείας om. schol. LB. [et Reg.], qua voce
non invitatus caream : neque enim intelligo, quid
utilitatis ad rem explicandam asserat, quando-
quidem omne navium genus erat πισσόχριστον.
nisi tamen ad eas sit referendum, quæ proprio
nomine πλάται gravissimis oneribus vehendis
inserviebant, ideoque forte pice densius obdu-
cebantur. » HEMST. — 1 ἐβίνουν Kusterus. Lege-
batur ἐκίνουν. — 4 τὰς ναῦς, ἢ τὰ διερωγότα τῶν
ἀγγείων, ἵνα μὴ τὸ ἐντὸς ὑγρὸν ἐκρέη. ἐκ μεταφορᾶς
οὖν τοῦτου μετένεγκε τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ συνουσιά-
ζειν. ἐνιοὶ δὲ ποιὰν φωνὴν λέγουσι τοῦτο, γινομένην
ἐκ τοῦ κτύπου τοῦ ἀσπασμοῦ Reg. Vide supra
ad v. 1082, 12.

1096, 12-15 ὥσπερ—πατέλιν addita ex V.,
quæ 12 προκολλώμενον, 13 οὕτως δὲ. — 15 πατα-
λίδαν infra in scholio cod. Paris. Scribendum
potius πατελὶς et πατελίδα [sic Reg.]: de quo v.
Ducangium. DIND. λεπὰς κογχυσμοῦ εἶδος, ὃ ταῖς
πέτραις R. λεπὰς (λεπὰς om. Θ.) κογχύλιον ἐπιζά-
νον ταῖς πέτραις, ὅτ' αὐταῖς (β ταύταις Θ.) Θ. Ald.
λεπὰς κογχυλίου εἶδος, ὃ ταῖς πέτραις Suidas s.
Λεπάς. καὶ δυσασπαστάτως ἔχει V. — 17 ἐστὶ τῶ
(ἐπὶ τὸ Hemst.) λεπὰς Suidas. ἐστὶν ἐν ταύτῃ τῇ
λέξει V. Quæ post Ἀριστοφάνους leguntur om. V.,
Suidas autem sic pergit, παρ' ὑπόνοιαν ὥσπερ λε-
πάς πέτρα, οὕτως ἢ γραῦς τῷ μεираκίῳ (addendum
προσέφουσε vel potius προσέφω ex scholio Veneto).
λεπὰς δὲ εἶδος ἰχθύος. Ald. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ὥσπερ
λεπὰς τῷ μεираκίῳ. λεπὰς δὲ ἐστὶν εἶδος ὀστρέου. Θ.
παρ' ὑπόνοιαν δὲ ὥσπερ λεπὰς πέτρα καὶ εἶπεν ὥσπερ
λεπὰς τῷ μεираκίῳ. λεπὰς δὲ ἐστὶν εἶδος ὀστρέου. —
21 βράχεςιν Hemst. βράχεςιν codex. — 23 le-
gebatur ἐπισχυρίζεται. Scribendum ἀπισχυρίζεται
ex altero codice Brunckii. Verba ὅπερ ἐπειδὴν
λάβεται πέτρας, ἀπισχυρίζεται ex Synesio affe-
runtur in Lexicis veteribus et Thes. HSteph.
DIND. — 25 ἀποσπάσαι codex. — 28 προσπεσὼν
et 29 πατελίδαν recte Regius.

1097. Scholia ad hunc v. om. Θ., in quo χοροῦ
ascriptum. — 37 καὶ ὁ Καρίων ἀνοίξας οὐδὲν εὔρε
V. — 38 ὑπεχώρησαν G. « Eustath. ad Il. B, p.
268, 8, observari jubet τὸ κόμιον υποκοριστικῶς
λεχθὲν καὶ προπαροξυτόνως, ὡς καὶ λύρα, λύριον.
θύρα, θύριον. Paulo clarius rem totam enucleat

Etymologicum Bibliothecæ LB. MS. in Αἴδος·
ubi docet, si υποκοριστικά παραγωγαὶ sint δακτυ-
λικαί, πρὸ μιᾶς ἔχειν τὸν τόνον, ut, φωμίον, ὠτίον,
κλειδίον, παιδίον, κηρίον, θαλίον· εἰ δὲ ἐν τρισὶ
βράχεςιν ὦσι, προπαροξύνονται· θρόνος, θρόνιον·
πτύχος, πτύχιον· φλέβιον, τόπιον, θρίον, μόριον, κό-
ριον, λόγιον. » HEMST. — 40 ὄριον Ald.

1100. Καρτερεῖν pro *expectare*, *expectandi*
causa remanere communis est et recentioris Græ-
corum linguæ. HEMST. Valckenar. Schol. in N.
T. vol. 1, p. 319 citat Dindorf.

1108, 30 τριβλίον sæpe apud medicos, præ-
sertim in libris vetustis: LB. emendatius τρυβλίον.
HEMST.

1109, 35 εἰς τὸν ἄδην in Aristophane quidem
declarando nimis Christiane: orcum inferorum-
que sedes infaustas βάραθρον appellant ecclesia-
stici scriptores, neque rarum εἰς βάραθρον τοῦ
ἄδου vel τῆς γέννης ἐμβληθῆναι· alias non secus
ac Græci pro *certissima pernicie* vel *exitio* po-
nunt, ut monuit Suicerus in Thes. Eccles.:
quem ego miror persuadere sibi potuisse, βά-
ραθρον usquam in bonam partem accipi: nam
eo in loco, unde rem inauditam collegit, quid
clarius est, quam legi debere βάθρον? HEMST.

1110 sic in V., Καλλίστρατος—δημοτελέσει θυ-
σίαις. Ἄλλως. τῶν θυομένων τῷ Ἑρμῇ δίδεται, ἐπειδὴ
τῶν λόγων δεσπότης ἐστὶν, ἢ ἐπειδὴ τὰς ἔθους ἦν ἀπαρ-
χὰς τῆς γλώττης τῷ κήρυκι δίδεσθαι. ἐτύγχανεν οὖν
ὁ δεσπότης τοῦ Καρίωνος θεοῦ φασιν ὅτι (illa ὁ δε-
σπότης—φασιν ὅτι vel ἐτύγχανεν—θεοῦ loco alieno
sunt illata, φασιν autem fortasse in φησὶν mutan-
dum. DIND.) ἢ γλώττα τούτων τῶν λόγων αἰτία
ψεύδους τῷ κήρυκι Ἑρμῇ διὰ τὸ μὴ εἰληφέναι αὐτόν
(fort. αὐτήν). Ἄλλως. ἔπαιξεν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὰ
κακὰ ὧν ἀπήγγειλας ἡμῖν σὺ γινέσθωσαν (συγγινο-
σκέτωσαν G.). εἶπεν ὅτι ἢ γλώττα, ἐπεὶ ἔθος ἦν τὰς
γλώσσας τοῖς κήρυξι δίδεσθαι. Suidas hæc tantum
excerpsit, ἢ γλώττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται·
τούτέστιν, ἢ γλώττα τῶν θυομένων τῷ Ἑρμῇ δίδο-
ται· Καλλίστρατος δὲ φησι, τῶν θυομένων τὰς γλώτ-
τας κήρυξιν ἀπονέμεσθαι. — 38 τῶν λόγων V. τῶν
θυομένων R. Θ. Ald. — 39 καταρωμένων qui scri-
psit recentior scholiasta, de qua scholiasta codicis Lei-
densis, cuius verba infra apposui. DIND. ἐπ' αὐ-
τοῦ Θ. — 41 videtur respexisse ad locum Odys.
Γ, 331: ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας. Confer
schol. ad Pacem v. 1060, et Eustath. ad locum
Homeri. KUST. — 43 λέγεται, 44 λέγει ὅτι, 46
οὐ λέγει V. « Scribendum ἀγγέλλει. » DIND. — 47
βάλλε Θ. βάλλε Ald. Od. Γ, 341: γλώσσας δ' ἐν
πυρὶ βάλλον. — 49 post κήρυκι addit Junt. ὅτι τὰς
γλώσσας Ἑρμῇ ἔθουσαν ὡς τοῦ λέγειν ἐφόρων· διὸ καὶ ὁ

κοιμικός, δύσφημά τινα τοῦ Ἑρμοῦ εἰπόντος, ἐξονει-
δίξει λέγων, ἡ γλῶττα τῇ κήρυκι τούτων τέμνεται·
ὑπερ ὁμοῖόν ἐστι τῷ, εἰς μάτην αἱ γλῶτται θύονται
τῷ τὰ τοιαῦτα κηρύσσοντι. οὕτως Εὐστάθιος [p. 1471,
12] Ὁδ. γ'. Ἀθήναιος δὲ εἰπὼν ὅτι αἱ γλῶτται τέ-
μνονται τῷ Ἑρμῇ διὰ τὴν ἐρμηνείαν, καὶ ὅτι ἐσπεύδον
οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες, προσιστορεῖ
καὶ ὅτι τὰς τοιαύτας σπονδὰς ἐποιούντο τῷ Ἑρμῇ,
καὶ οὐχ, ὡς οἱ ὕστερον, διὰ τελεῖν· δοκεῖ γὰρ Ἑρ-
μῆς ὑπνοῦ προστάτης εἶναι. Regius: Ἐπειδὴ περ ὁ
Ἑρμῆς κήρυξ ἐστὶ τῶν θεῶν, τούτω δὲ εἰκότως ἡ
τῶν θυσιάζομένων ζώων γλῶττα εἰς θυσίαν ἀνεφέρετο,
τούτου ἔνεκεν ὁ θεράπων πρὸς τὸν Ἑρμῆν τοῦτο εἶπε.
δὲν δὲ εἰπεῖν, ἡ γλῶττα σοὶ τούτω τῷ κήρυκι θύε-
ται παρ' ἡμῶν, οὐκοῦν μὴ χαλέπαινε, ὁ δὲ παρ' ὑπό-
νοϊαν ἐπήγαγε παίζων τέμνεται· ἵνα καὶ ἄλλο τι γε-
λοῖον νοῆται· τὸ γὰρ τέμνεται ἀγροῖ καὶ τὴν τομὴν
τῆς γλώττης τοῦ λέγοντος, καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς τοῦ
ζώου γλώττης, ὅταν θύσῃ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι. — 2
τοῖ Hemst. σου codex.

1115, 5 ἐστὶ R. V. ἐστὶ δὲ εἶδος G. πλακοῦντος
τὸ ψιστόν R.

1119, 14 ἐστράφης Suidas s. Σωφρονεῖς. — 15
καλῶς καὶ ἀληθῆ Ἄ. Ald.

1121, 24 μᾶζαν· ἡ εἶδος πλακοῦντος ἐξ οἴνου γι-
νόμενον ἢ ἄρτος ἐξ οἴνου βεβρεγμένον (βεβρεγμένου
G.) V. sine γινόμενον. Excerptit Suidas s. Οἰνοῦτ-
τα. — 26 μουςτόπιταν Dorv. Reg. In margine
Dorv. μελίττουτα δὲ, ὁ κοινῶς εἰώθεσιν λέγειν ἀπό-
θερμα. Ducangius: μουςτόπιτα, μουςτόπιτα,
Placenta vino subacta. Glossæ MSS. ad Plutum
Aristophan. πάντ' ἀγάθ' εἰσθεν εὐθὺς οἰνοῦτταν μέλι.
μουςτόπιταν. *Ubi Thomas Magister in scholiis*
MSS. οἰνοῦττα μὲν ἐστὶ ἡ κοινῶς λεγομένη μουςτό-
πιτα· μελίττουτα δὲ ἡ κοινῶς λεγομένη ἀπόθερμον.
Eadem Thomæ verba exhibuit in Ἀπόθερμον.

1123, 31 ἐφ' ὕψους ἀθήμαι Hemst. collato
Suida, Ἀναβάδην· ἐφ' ὕψους· ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν
καὶ κοιμᾶσθαι. Ib. πεινῶν ἢ ἀναστρέφομαι τῇ πείνῃ
V., quæ verba om. G. — 32 ἔχων G. Θ. ἐν τῇ
στίλῃ additum ex V. — 35 sq. ἄλλον ἐπ' ἄλλω
ἔχων τὸν πόδα habet Θ.

1124, 40 Ἀντὶ τοῦ om. V., qui 41 ἐποίεις ζημίας
τοὺς ταῦτα παρέχοντας τὰ ἀγαθὰ.

1126 sic in R., ἔξω τῶν ἐορτῶν—Θησεῖ. (se-
quitur scholion ad v. 1128; tum pergit) ἡ τε-
τράς—τῷ Ἑρμῇ. V. ἔξω—Θησεῖ hoc loco habet,
sed totum scholion ἡ τετράς—Θησεῖ repetit ad
v. 1128 ante verba Ἄλλως. ἀγκύλης. — 50 Ἡ τε-
τράς δὲ V. — 51 τῷ Ἑρμῇ R. καὶ ἐν ταύτῃ τῇ om.
V., qui μῆνα ἡμέρα ἀπέθεντο. — 52 ἀπέθεντο R.
« Πλακοῦς ἀπετίθετο videtur dicere voluisse, vel
si ἀπέθεντο recte scriptum in R., πλακοῦντα ἀπέ-
θεντο. » DIND. ἔξω γὰρ Ald. Hoc scholion exscri-

psit Suidas s. Πεπεμμένον et Πέττουσα. τῶν μεγά-
λων ἐορτῶν V. — 53. De diebus, qui quibus diis
essent sacri, librum Philochorus, religionis
patriæ callentissimus, conscripsit, teste Proclo
ad Hesiod. Ἡμ. v. 770: Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ περὶ
ἡμερῶν Ἡλίου καὶ Ἀπόλλωνος λέγει αὐτὴν· ἡ δ'
Ἡρακλέους καὶ Ἑρμοῦ ἐστίν· ἡ δὲ ἐβδόμη ἱερὰ
Ἀπόλλωνος· ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτέχθη· διὸ καὶ ἐπτάτονος
αὐτοῦ ἡ κιθάρα· ἡ τετράς Ἡρακλέους· ἐν αὐτῇ γὰρ
ἐτέχθη· quæ sunt ad scholiastæ nostri locum ac-
commodatissima. Ex eodem opere manarunt,
quæ parvus Homeri enarrator prodit ad Od. Y,
155; Φ, 258, et Suidas in Τετράδι γέγονας. Vide
Eustath. ad Il. Ω, p. 1353, et Jo. Meurs. Denar.
Pythag. c. 6. Quod deinde scholium LB. de
sexto mensis die, præcipue Thargelionis, narrat,
verum est: illum enim et Diana, et philoso-
phandi rationem obstetriciam professus Socrates
natalem habuerunt: Diogen. L. 2, 44. Vide Jo.
Rutgers. ad Apul. p. 7. Hemst. — 54 καὶ τετράς
Θ. τετάρτη Suidas utrobique. — 1 τῷ Θησεῖ V.,
qui Χάρισι γ' addit altero loco, ubi totum scho-
lion (i. e. ἔξω—Θησεῖ) sic scriptum est, ἄλλως.
τετράδι γὰρ τοῦ μηνὸς τὰς κατὰ σελήνην ἐγίνετο τὰ
Ἑρμοῦ, Ἀπόλλωνι ζ, Θησεῖ η, Χάρισι γ.

1127 om. etiam Θ. — 12 Ὑλλαν omnium edd.
est scriptura, litera quidem inerti abundans, sed
quam vetusti tamen libri sæpius adhibent. In
Suida legas τὸν Ὑλλαν κραυγάζειν· pro quo mire
corruptus, sic enim censeo, cod. LB. τὸν Ὑλ-
λαν βραστάζειν· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων· ἐπεὶ τὸν
Ὑλλαν etc. Idem vero Ὑλλαν κραυγάζειν, neque
ibi dissentit antiquus codex. In Dorv. τὸν Ὑλλαν
altero λ superposito. Qui scholiasta πηγὰς (l. 21)
videtur appellasse νύμφας πηγὰς, quæ Hylam
rapuerunt: nam ut fontem Pegas, in quem de-
lapsus Hylas evanuit, auctore Apollon. Rh. 1,
1222, cogitaverit, quis credere in animum in-
ducat? Versus autem ille proverbialis (l. 16) de
veterum cujusdam tragœdia sine dubio deriva-
tus, ubi Herculem, ut ab Hyla incassum quæren-
do desisteret, vox cælo missa monuit, Ποθεῖς τὸν
οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς· quæ sententia tanto
opere spectatoribus arrisit, ut paræmiæ vulgaris
privilegio donaretur. Αἰθερία vero φωνή eadem,
quæ οὐράνιος et θεία, et κληδών: quarum ex oc-
culto, auctore latente, emissarum repentino ap-
pulsu mentes superstitiosæ valde commoveban-
tur: cælestis vox Livio 5, 52, et apud Diogen.
L. 1, 115, βαγγῆναι φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ· earum in
tragœdiis quoque, ut θεῶν ἀπὸ μηχανῆς, usus ad
nodum fabulæ solvendum. Pejus Apostolius 9,
57, habet ζητεῖς τὸν—, multoque magis id existi-
mabis, si in memoriam revoces ex Ammonio

constitutum a grammaticis haud absurdum discrimen πόθου et έρωτος, verborumque ποθεῖν et έρᾶν, ex quibus hoc est praeceptum vi praesentium, illud ad absentes pertinet: Theocrito etiam 13, 65, Hercules Παῖδα ποθῶν δεδόνατο. Adjectam vero explicationem aliunde, quam a nostro scholiasta, Michael est mutuatus, quippe quae et verbis, et nonnihil etiam re dissideat: propinqua Zenobius dabit 6, 21. Versum ipsum, sed nullo comitatu instructum, editus Suidas habet, MS. noster prorsus ignorat. Pro ελεῖφθη (l. 17), quod omnes edd. pervasit, fidenter rescripsi ελῆφθη. idem ne facerem in προσδοκῶντων, obstitit antiquorum exemplarium consuetudo scribendi, quae saepius offerre memineram προσδοκεῖν et προσδοκοῦντες ex more publici sermonis, quod castigatius προσδοκᾶν legi debuerat; ut in A. AA. 28, 6, alibique crebro. HEMST. Regius: Παροιμία ἐστὶ λεγομένη ἐπὶ τῶν ἤδη παρωχηκότων ἢ καὶ παντελῶς ἡφανισμένων. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῦ Θησεῖος Ἡρακλῆν εἰς τὴν Ἀργὴν ἐμδιδάσαντος, ἥνικα πρὸς Κολχούς ἀπέστειλεν αὐτὸν κομίσοντα τὸ χρυσόμαλλον δέρα, συμπαρέλαβε μὲν ἑαυτοῦ ὁ Ἡρ. καὶ Ὑλαν (sic) τὸν ἑαυτοῦ ἐρώμενον. ἐν δὲ τῷ παραπλέειν τῇ χέρσῳ, κρήνην ἰδὼν τινὰ ὁ Ἡρ., ἀπέστειλε τὸν Ὑλᾶν κομίσοντα ὕδωρ. δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Νηρηίδων ἀρπαγείς, ἀφανὴς γέγονεν. Ἡρακλῆς οὖν, μηκέτι τοῦ μείρακος ὑποστρέψαντος, περιήει πᾶσαν τὴν ἐκεῖσε ὕλην ζητεῖν τὸν ἐρώμενον καὶ ἐξ ὀνόματος καλῶν· πρὸς δὲ αἱ Νηρηίδες τοῦτ' ἔφασαν « ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα. »

1128, 25 Τοῦ κώληκος τοῦ λεγ. Θ. τοῦ λεγομένου κωλῆνος post μέρη τῶν ἱερείων ponit Suidas s. Κωλῆ. — 26 κωλαὶ τὰ HSteph. in Thesauro. κῶλα δὲ τὰ Θ. Ald. κῶλα τὰ V. κωλῆ τὰ R. et Suidas. — 27 sqq. Ἄλλως—προσφέροντας om. Θ. τὰς R. et Suidas. τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων, τὰς V. Ald. Post ἱερείων pergit V., ἡ τετράς—χάρισι γ' (hæc ex scholio v. 1126). Ἄλλως. ἀγκύλης. ἐστὶ δὲ ὁστώδες. τοῦτο δὲ εἶπε διαβάλλων ὡς ὁστέα θύοντας τοῖς θεοῖς. Ἄλλως. ζητεῖται—ἄρχει (hæc ex scholio v. 1132).—28 φησὶν additum ex Suida, αἱ ex eodem et R., εἰσὶ ex Suida. « Quod ait scholiastes, notari homines, ac si ossa tantum diis adolerent, etsi minus opportune huc afferatur, ipsorum tamen numinum querela fuit illa gravis apud Comicos, ut lepidissimi Pherecratis aliorumque versus declant in Clem. Alex. Str. 7, p. 846, 847. Eodem tendit Hermippi locus in schol. ad Aves v. 1406. » HEMST.—29 τοὺς θεοὺς R. Regius: Κωλῆ οὖν τὸ ἄχρον τῆς ὠμοπλάτης ἐστίν, ὃ φασὶν ἰδιωτικῶς κωληνάριον· κώληξ δὲ τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνατος, ὡς καὶ Ὀμηρος (II. Ψ', 726) ἐν τῇ τοῦ Ὀδυσσεως πάλῃ φησὶν, « Αἶαντος κόλῳ ὀπισθε κώληκα παχύν. »

1129, 34 οἱ om. V. εἶχον Θ. — 35 ἀσκόλια V., et sic infra constanter ἀσκολ.— Ib. ἐν ᾗ ἐνήλλοντο Hemst. ἐν (ἐν om. R.) ᾗ ἦλλοντο libri et Suidas. ἐπ' ἀσκόις αἰγείοις Ald. τοῦ om. V. — 36 ἐχθρῶν εἶναι ἀμπελων Θ. — 37 οὖν om. Θ. Ald. Apud Suidam libri alii οὖν, alii γοῦν. — 38 φαίνεται R., qui τῆς ἀμπελου om. ἐκ τῆς V. οὕτω λέγον Ald. — 39 ἦν V. Reg. « Recte ὁμῶς ἐτι [cod. Reg.] Anthol. et Suidæ ed. Mediol. δέ τι vel δ' ἐτι Suidæ codices. » DIND. — 40 ὅσον V. Θ. Reg. ἐπισπεῖσαι Ald. et Suidæ ed. Mediol. ex Anthologia, non Reg. Addit R. ἐποιοῦν δὲ τοῦτο πρὸς γέλωτα τοῦ θεάτρου· ὀλίσθαινον γὰρ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀσκῶν. — 42 τῶν om. V. γελωτοποιεῖν Suidas. γέλωτος ποιεῖν Θ. γέλωτα ποιεῖν V. Ald. — 43 ἐτίθεσαν, 44 ἀλλόμενοι V., qui cum Suida ὀλίσθαινον. ἐνωλίσθαινον Ald. ἐνωλίσθαινον Θ. — 45 Εὐβόλος Θ. Εὐβουλος καὶ V., ex quo ἐν Δαμαλείᾳ additum. ἐν Δαμαλείᾳ Suidas. Hemst. ἐν Ἀμαλθείᾳ, probante Dindorfio. Meinek. Hist. Com. p. 360, malit ἐν Δαμασίᾳ. — 46 τοῦτοις V. et Suidas. τοῦτο Ald. et Harpocrat. p. 37. Sequentia ἀσκῶν—ἐπὶ τοῖς om. V. « Post μέσον duæ syllabæ exciderunt, fortasse τινα. » DIND. BENTL. χαμαί, Meinek. τάχα. — 47 ἐνάλλεσθε Suidas. Legebatur καγγάζετε contra usum Atticorum. — 48 ἀπορρέουσιν V., qui addit ἀποκεκλυσμένα, Suidas ἀπὸ κελεύσματος. Hoc non cum καταρρέουσιν, sed cum καγγάζετε coniungendum esse monet Hemst. Sequentia non habet Suidas. — 50 ἐνάλλασθαι et ἀλλάσθαι Θ. Qui pro sequentibus gl. interlin. habet πῆδα. ἀσκόλια γὰρ ἑορτὴ τοῦ Διονύσου. ἀσκὸν οἶνον—οἶνον. Regius: Ἦν τις ἑορτὴ Διονύσου Ἀσκολία (sic) καλουμένη, ἐν ᾗ περ ἀσκὸν τιθέντες ἐν μέσῳ τῷ θεάτρῳ πεπληρωμένον οἶνου, ἐνὶ ποδὶ τοῦτον (sic) ἐπῆδων καὶ ὁ πηρήσας ἄθλον εἶχε τὸν οἶνον· μὴ πηδήσαντος δὲ τινος, ἀλλ' ἴσως καταπεσόντος, γέλωτος ἐγένετο τοῖς παροῦσιν. εἰς τιμὴν οὖν, ὡς ἔφημεν, ταῦτ' ἐποιοῦν τοῦ Διονύσου, ἐπεὶ ὁ ἀσκὸς τράγου μὲν ἐστὶ δέρμα, ὃ δὲ τράγος ζῶον πολέμιον ταῖς ἀμπελοῖς, κατεσθίων αὐτάς. ὅθεν καὶ ἐπίγραμμα τι φέρεται τῇ ἀμπελῷ πρὸς τὸν τράγον οὕτως λέγον—νῦν δὲ ἐσχηματισμένως καὶ ὀριμῶς φησὶ πρὸς τὸν Ἑρμῆν· εἰπόντος γὰρ οἱμοὶ τῆς κωλῆς, φησὶν, ἀσκολιάζε οὖν ἐστερημένος τῆς κωλῆς, καὶ πεινῶν διάγει πρὸς τὴν αἰθρίαν καὶ τὸν ἥλιον.

1130, 12 ταῦτο τῷ ἱερείους codex. — 14 recte Dobræus τῶν ζεόντων, eodemque modo corrigendum quod l. 12 in Θ. loco alieno illatum legitur τῶν ζῶων. DIND. Regius: Τῷ Ἑρμῇ, ὡς εἴρηται, ἡ ὠμοπλάτη τοῦ ἱερείου ἀφιέρωτο· ἔθουον δὲ καὶ σπλάγγνα αὐτῷ, ἥτοι ἐντόσθια, θερμὰ ὀπτὰ δὲ καὶ περίεφθα. καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἄκρατον σπένδοντες τὴν σπονδὴν, ἡγουν μόνον οἶνον, τῷ Ἑρμῇ

κεκραμένον ἔσπενδον ψυχρῷ ὕδατι, οὐ θερμῷ. μεμνη-
μένου γοῦν τοῦ Ἑρμοῦ τούτων καὶ τῇ στερήσει ὀδυ-
νομένου, πρὸς ἐν ἑκάστον τῶν οἰμοὶ ἀπὸ κοινοῦ ἕνεκα
τῶν σπλάγγων. ἡνίκα γὰρ ἐξῆγον ταῦτα τοῦ ἱερείου,
παραυτίκα παρ' αὐτοῦ λεγομένων ὀδυνηρῶς, φέρεται
τὸν Καρίωνα γελοῖα τινα καὶ προσφυῇ λέγοντα, ὅτι
ὀδύνῃ σου τὰ σπλάγγνα κατέχει, ὃ Ἑρμῆ, ὅτι ἐστε-
ρήθης νῦν ἐκείνης τῆς τῶν σπλάγγνων θυσίας.

1131, 16 ἐὰν V. — 17 ὀδύνῃ Θ. Ald. εἶπεν.
ἐπιστρέφειν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ etc. Θ. — 18 eliminan-
dum est δὲ · auctor enim illius scholii alius a
præcedenti diversam secutus est interpretatio-
nem, et σπλάγγνα non ipsius Mercurii, sed ante
commemorata victimarum, quibus fuerat ma-
ctatus, intellexit: huic itaque πρὸς τὰ σπλάγγνα
idem est quod ἐπὶ τοῖς σπλάγγνοις. HEMST.

1132, 23 ἢ ὕδ. V. καὶ om. Θ. — 24 δὲ τὸ V. τοιούτων
Θ. τοῖς καπῆλοις Θ. Ald. — 25 ζητεῖται δὲ Θ. Ald.
ἄλλως. ζητεῖται δὲ V., in quo hoc scholion inser-
tum est scholio ad v. 1128. Excerpsit Suidas s.
Κεκραμένη, Κύλιξ, Οἰμοί. — 26 σπονδῇ ἀκρατος
V. κεκρασμένη idem. κεκρασμένη Θ. — 27 καὶ
om. Θ. καὶ τῶν ἀερίων καὶ καταχθονίων τούτεστι
ζώντων καὶ ἀποθανόντων ἄρχει V. Utrumque τῶν
om. Suidas.

1133, 31 πέρας σχολῆς. Duplex interpretatio:
prior ad οὐκ ἂν φθάνοις per se solum spectat:
*licet hinc te quam potes celerissime proripias, non
tamen invenias tibi malorum finem, nec imminen-
tes miseras effugias*: pari modo eam loquendi
formulam explicuit ad v. 875. Altera conjungit,
οὐκ ἂν φθάνοις ἀποτρέχων · hoc insuper ducto, tu
ne distuleris, ne moram ullam interposueris, quin
te quamprimum hinc facessas: quemadmodum
ad v. 485: οὐκ ἂν ἀναβάλῃσθε ἀποθανόντες · ἀντὶ
τοῦ, ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσατε. HEMST.

1134, 37 ἐρεῖ. ἢ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος · εἰώθασι γὰρ,
39 ἐμπέσωσιν, 40 προσδοκήσωσιν εὑρεῖν τιν' ὠφέ-
λειον Reg.

1137, 52 χορτάζειν νεανίαν interpretatio ine-
pta, quam repetit Suidas s. Νεανικόν, ubi χορτάσαι
νεανίαν est. Post νεανίαν addit V. καὶ ἐν ἐνίαις δὲ
θυσίαις λεγομένου τούτου ὥστε μὴ ἐξῆν (ἐξεῖναι G.)
ἀπενεχεῖν · quæ e proximo scholio sunt illata.
DIND. — 53 κορέων Θ.

1138, 1 ὠφελήσας Θ. ὠφελῆσαι Dorv. ὠφελήσεις
Reg. Monet glossator post ἐνδον apodosin deesse.
δηλαδὴ Dorv. om. Θ. — 2 λέγομεν τοῦτο, 3 κατὰ τὸ
δεύτερον πλῆθος, ἀλλ', 4 ὥσπερ V. « Si locum Ze-
nobia componas 4, 44, versus ex Θεοπόμου Κα-
πηλίστι sumtus videbitur. » HEMST. — 6 εἴη, πλῆθος
δηλοῖ καὶ προπαροξύνεται V. reliquis omissis. προ-
παροξύνον, 7 ὀξύτονον Θ.

1140, 15 sq. ὑπέλαβον πονηρίας ἐν τῇ ναῷ Dorv.

SCHOL. ARISTOPH.

— 21 κατὰ στείσιμ... codex, quod integravit Dind.

1142, 23 καλῶς om. Θ. — 28 ἐπιφανείας Reg.

1144, 35 οὐ μόνον et sequentia om. etiam Θ.

Multo pluribus hæc explicat scholiastes Reginus,
in structura cum accusativo ὑστεροχρονίαν inesse
statuens, ὅσον μεταλαμβάνω τῶδε, τούτεστι τοῦτο
ἀφείκ, ἕτερον λαμβάνω, et hoc loco ἀντὶ τοῦ μετ'
ἐμὲ εἶχε.

1146, 45 sqq. Hoc scholion alteri postponit
V. — 48 ψήφισμα V. « Fort. ψήφισμα. » DIND.
μὴ om. V. ἀλλήλων G. — 49 μηδὲν additum ex V.
« Ἀλλὰ ταῦτά γε etc. Idem hæc, qui priora, scri-
pserit grammaticus, an diversus, haud facile
constituo. Id quidem liquido patet, quod auctor
hujus adnotationis existimaverit primum se Plu-
tum manibus versare, sed contaminatum, trans-
lato huc ex posteriore fabula versu, quem ordo
temporis rerumque gestarum repellat: nam mi-
nime dubito, quin spuria sint et aliena (l. 1) ἢ
καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ὑστερον ἐνθεῖναι · si enim in
secunda refictæ novatæque fabulæ commissione
Aristophanes ipse, quod jure suo poterat, inse-
ruit, quid attinebat absonam movisse difficul-
tem? nulla utique est ἀλογία, quum poeta co-
mœdiam, quæ non steterat, reficiens multaque
mutans, ea immiscet, quæ cum præsentī rerum
statu congruunt. Sunt autem hæc non leviter
affecta: *verum ista, inquit, quæ de occupata
Phyle, victis 30 tyrannis, et lege oblivioni lata
præcesserant, nondum erant acta Diocle archonte,
quum primus Plutus scenam exercuit*, οὐδὲ τὸ ἐπὶ
τριάκοντα ἤδη ἦν · legerem equidem pro more
Græcis usitato, τὰ ἐπὶ τῶν τρ.: ita solent τὰ Πελο-
ποννησιακά, τὰ Χαιρωνικά, τὰ ἐπὶ Λυσάνδρου. Sed
hoc leve est præ iis, quæ statim sequuntur, in
quibus orationis legitime constructæ nexus plane
desideratur. Sam. Petitus opem conatus est
Miscell. 1, 16, p. 56, rescribendo: ὀγδόῳ ἔπει
ὑστερον μάχης τῆς μετὰ Θρασυβούλου γενομένης
Κριτίας ἐν Πειραιεὶ τελευτᾷ · quæ vix cum Græci
sermonis ingenio satis conveniunt. Ratio vero,
cur pro πέμπτῳ supponi voluerit ὀγδόῳ, eo niti-
tur fundamento, quod egregium illud Thrasybuli
facinus extinctæ tyrannidis ad annum demittat
quartum ol. 94: hic, si retro numeres, a Diocle o-
ctavus erit. Non Petitus tantummodo, sed et
Petavium, G. J. Vossium Hist. Univ. Epit. alios-
que multos in eum errorem Diodorus implicuit,
qui revera 14, 3, isti anno historiam ejectorum
tyrannorum assignat: hinc non una labe in
turbatam temporis illius seriem manavit; velut
ἀναρχία in anno secundo ol. 94 statuta, quæ
præcedentis fuit archonte Pythodoro, ut diserte
Xenophon testatur Hell. 2, 3, 1, regnum 30 vi-

rorum ultra duos annos et Euclidem magistratum productum. Longe cautius Simsonius nobilissimum Thrasybuli factum collocavit in annum 1 ol. 94, Xenophonti obsecutus: audiamus modo Cleocritum mystarum praconem apud eum contentissima voce clamitantem 2, 4, 21: Μη πείθεσθε τοῖς ἀνοσιωτάτοις τριάκοντα, οἱ ἰδίῳν κερδέων ἕνεκα ὀλίγου δεῖν πλείους ἀπεκτόνασιν Ἀθηναίων ἐν ΟΚΤΩ ΜΗΣΙ, ἢ πάντες Πελοποννήσιοι δέκα ἔτη πολέμου ὄντες· numerum, quos ἀκρίτους interemerint, definivit Isocrates in Areopag. p. 153, C, mille et quingentos. Conf. P. Wesseling. ad Sam. Petiti Leges Atticas p. 193. Hic si πέμπτῳ retineamus, ut sane conservandum est, Philochorum habebimus manifesto Xenophonti suffragantem. Cetera sic videntur posse constitui: ἀλλὰ καὶ, ὡς Φιλόχορος, πέμπτῳ ἔτει ὕστερον μάχῃ τῶν μετὰ Θρασυβούλου γενομένη ἦν, ἢ Κριτίας ἐν Πειραιεὶ τελευτᾷ. Ἀλογίαν vero et ἄλογον appellant, quod indecore temporum rationibus adversatur; ut ad v. 179 et apud alios ἀλόγως τοὺς χρόνους ἀναβιβάζειν, ἄλογος ἀναχρονισμός etc. Ἀπὸ τῶν σ. — καταλαβόντας, si suum locum teneant, significabunt hunc versum ab ipso fortassis Aristophane fuisse insertum post pacta, quæ Athenis convenerunt cum iis, qui Phylen occupaverant: tum, quod Kustero praeunte feci, ad τοὺς καταλαβόντας adjiciendum est Φυλῆν· quod nomen facile, quia mox iterabatur, evanuit. Verum suspicio me tetigit, hæc in alienam sedem ex superioribus esse detrusa: sensus quidem in ἐνθῆναι finitus nihil ultra postulat: jam videamus, an eo reduci queant, ubi operam utiliore praestent: Ψηφισσασθαι ἔδοξε ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τῶν Ἀθηνῶν γενομένων πρὸς τοὺς καταλαβόντας, μὴ μνησικαχεῖσθαι etc. Hic mihi tam commode videntur poni, ut nihil sit probabilius, quam inde nescio quo casu fuisse avulsa: certe ne Φυλῆν quidem supplere necesse est, quippe quod ex proximis facili negotio repetatur: ordo rerum gestarum pacisque factæ inter eos, qui asty, et illos, qui Piræum tenebant, simul constat. Fœdus autem, quo sibi mutuo reconciliati sunt Athenienses, jurejurando sancitum, quasi proprio vocabulo συνθῆκαι solet appellari, et συνθῆκαι καὶ ὅρκιοι. Lys. In Agor. p. 138, 28: ὡς παρὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὰς συνθήκας ἀγωνίζεται, ἃς συνεθέμεθα πρὸς τοὺς ἐν ἅστει οἱ ἐν τῷ Πειραιεὶ· ibidemque sæpe; p. 173, 33: τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις ἐμμένουσι. Isocrat. Except. adv. Callim. p. 375, C: οὕτω μὲν τῶν συνθηκῶν ἔχουσιν, τοιούτων δὲ τῶν ὅρκων γενομένων· prælectum modo fuerat in judicio pacis jurisque jurandi exemplar. Ex sequenti (l. 5 sqq.) scholio ridiculo et ex Leidensi nihil excerptum a Suida:

brevius etiam, quam editi, cod. LB. posito Comici versu subjungit: Φυλῆ· ὄνομα τόπου· καὶ Φυλάσιοι, οἱ ἐνοικοῦντες. » HEMST.— 50 τὰ V. τὸ Θ. Ald. τῶν additum ex Θ. ὡς om. V., ex quo φησιν additum.— 51 ε ἔτη V. ὕστερον μάχεται μετὰ Θρασυβούλου γενομένου ἢ (γενομένου, omisso ἢ, Θ.) Θ. Ald. Scribendum videtur ὕστερον μάχης γενομένης, deleto Θρασυβούλου, quod ex superiore illo μετὰ Θρασυβούλου Φυλῆν καταλαβόντος oriri potuit: nisi quis plura excidisse credere malit. Dukerus conjecit πέμπτῳ ἔτει ὕστερον μάχεται μετὰ Θρασυβούλου ἐν Πειραιεὶ γενομένου ὁ Κριτίας καὶ τελευτᾷ. De Thrasybuli Critiæque morte vid. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 13. DIND.— 52 τοῦτον Θ.— 2 post ἐνθῆναι interpungendum esse intellexit Hemst., qui proxima ἀπὸ τῶν — Φυλάσιος non transponere, sed ut inutilem alius scholiastæ annotationem separare debebat. DIND.— 3 δὲ om. V.— 4 καταγαγεῖν malit Dind.— 7 καὶ V. pro καχεῖσθαι.— 9 μνησικαχεῖσθαι Θ. Ald. καὶ γέγονε παρορμηστικὸς V.— 11—15 sic in V., μὴ μέγα φρονήσης, εἰ μέγας γέγονας καὶ πεπλούτηκας, ὥσπερ ὁ Θρασυβούλος καταλαβὼν Φυλῆν καὶ ἰσχύσας ἐδυνήθη καταλύσας τοὺς τυράννους καὶ πρὸ Ἀθηναίων (scr. Ἀθηναίων) τιμῆς ἡξιώθη.— 21 sqq. Φυλῆν τινα καταλαβὼν Ἀττικὴν μετὰ καὶ ἐτέρων μισοτυράννων, συνηρηγῆτος αὐτοῖς οὐ μετρίως καὶ Κεφάλου τοῦ πατρὸς Λυσίου τοῦ ῥήτορος, περὶ τὸν Πειραιᾶ συμβάλλοντες τοῖς τυράννοις, κατακράτος ἐνίκησαν σὺν τοῖς μετ' αὐτῶν Reg., qui sequentia aliis verbis et alio ordine effert, sententia eadem.— 27 συναντήσκειαν, ἔλεγον Hemst. συναντήσκειαν, ἔλεγε codex.

1149, 43 κρείττω Θ.

1153, 4 κερδῶς om. Θ.— 6—13 sic in V., Στροφαῖον ἐπωνυμία Ἑρμοῦ—πανούργεσθαι ἀπὸ τοῦ γράφειν (στρέφειν G.) καὶ κυκλᾶν τὰ πράγματα. Ἄλλως. στροφὸν—πανούργοι λέγονται.— 6 στροφαῖον, ἐπεὶ στροφαὶ Gelenius. στροφαὶ sine dubio verum est: pro στροφὸν ego fere malim reponi στροφῖν, quod ideo scilicet adhibitum, ut explicandæ vocis στροφαῖος inserviret. Persuadet Eustathius, qui antiquioris lexicographi verba ponit ad Il. Ω, p. 1353, 9: Στροφαῖος δὲ Ἑρμῆς φησὶν, οὐ μόνον δὲ παρὰ τῷ στροφεὶ ἰδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ στρέφων καὶ ἐξαπατῶν, ὅσον στροφῖς. Στροφῖς autem versutus in Aristoph. Nub. v. 450, σχολιῶς, οὐχ ἀπλοῦς, πολύπλοκος, ut Hesychius interpretatur; quale nomen callidissimum Maiæ filium non dedecet. HEMST. Ib. ἐπειδὴ et πεπλεγμένοι V. Legebatur λέγονται καὶ οἱ. Deinde Ald. καὶ δ. λόγοι.— 8 τὸν παρὰ τῇ θύρᾳ ἰδρυμένον δαίμονα Suidas s. Στροφαῖος.— 10 ἐπωνυμία δὲ τοῦτο Ἑ. V. Ald. ἐπ. δὲ ἐστὶν Ἑ. Suidas. ἐν ταῖς Suidæ libri deteriores. πρὸς ταῖς Hemst.— 11 ἰδρύσασθαι V.— 12 εἰώθασιν ante

ὅπως ponit Θ. ὅπως om. V. — 13 ἐνθεν καὶ ἐνθεν στρεφόμενος Dorv. — 15 ἔστι μὲν, 16 ἐπὶ φυλακῇ Reg. ἤτοι φυλακῇ Paris. — 18 θύρας τῆς ἐχούσης στρόφιγγας Reg.

1155, 38 sq. Etymol. Παλιγκάπηλος, ὁ μεταβολεύς, ὁ τὸ αὐτὸ ἀγοράζων καὶ πωλῶν· paulo plenius Hesychius : ὁ μεταβολός, ὁ τὸ αὐτὸ αἰεὶ ἀγοράζων καὶ πωλῶν, ὡς παλίνδουλος, ὁ πολλάκις δουλεύσας· quod posterius eo pertinet, ut moneat, πάλιν in hoc vocabulo composito non simplici tantum suaque gaudere potestate, sed continuam frequentemque significare rerum emtarum, venditarumque commutationem. Idem docuit in Παλίνσκιος· τὸ γὰρ πάλιν, inquit, ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν δηλοῖ, ὡς παλιγκάπηλος, παλίμπρατος· ita scribendum, non παλίμπρατος· vide Polluc. 7, 11, qui τὰ δευτερον πιπρασκόμενα dici notat παλίμπρατα, παλίμπωλα, additque, καὶ ὁ τοῦτο ποιῶν, παλίμπωλος, παλιγκάπηλος· quo tamen loco, ne forma vocis legitima desideretur, malim παλιμπώλης· servus etiam παλίμβολος et παλίμπρατος, ὁ πολλάκις πρᾶξεις 3, 125; neque usum eleganter alio translatum observare neglexit, παλίμπρατος τὴν ὄραν, παλιγκάπηλος τοῦ κάλλους 6, 127, et inter rhetoris opprobria, πρὸς ἀργύριον βλέπων, παλίμπρατος· pauloque post, παλιγκάπηλος, πεπρακὼς ἑαυτὸν· quomodo de Flacco Philo Judæus p. 971, A : Φλάκκον ἤδη τιμῶν ἀθλίων ἐωνυμῆνοι, ἃς ὁ δοξομανὴς καὶ παλίμπρατος ἐλάβανεν. Hinc παλιμπράτης, quem Glossæ veteres μεταπράτην et cocionem vocant, parum a παλιγκάπηλῳ distat; quod maledictum ut sophistis fuit a liberalioribus philosophis objectum, sic perinde et illud in Epist. Socrat. p. 2, quem locum insigni menda liberabo : ἀλλ' ὥσπερ τοὺς σφιστάς, καὶ Σωκράτην φαίνῃ ὑπονοεῖν παλιμπράτην τινὰ εἶναι παιδείας, καὶ τὰ πρότερον γράψαι οὐχ ἀπλῶς ἀρνούμενον, ἀλλ' ἐπὶ πλείοσιν ἢ τοῖς τότε δεδομένοις ὑπὸ σοῦ· legebatur, αἰρούμενον· ἀλλ' ἐπὶ πλείοσι τοῖς τότε δεδομένοις· est autem ἀρνεῖσθαι conditionem oblatam *respuere*. Μετάβολοι vero, interprete Suida, πραγματευταί, μεταπράται, et μεταβολεῖς, illi recentioribus usitatior, hi Atticis, ut notat Thomas M., propterea soli a Polluce commemorati, καπήλοι et παλιγκάπηλοι tam vicini, ut iis vel explicandis adhibeantur, vel proxime junctis adhaereant : οἱ μεταβολεῖς καὶ οἱ τῶν ὀνίων καπήλοι apud Socrat. H. E. 3, 17; graviter et figurate Demosth. in Aristogit. p. 835, C : εἰ δὲ καπήλός ἐστι πονηρίας, καὶ παλιγκάπηλος, καὶ μεταβολεύς, καὶ μονοῦ ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων πάντα, ὅσα πώποτ' ἐπραξεν, ἐπώλει. Jam nostri grammatici, quum παλιγκάπηλον exponunt τὸν τὸ αὐτὸ vel τὰ αὐτὰ αἰεὶ ἀγοράζοντα καὶ πωλοῦντα, talem videntur

intellexisse, qui ejusdem generis merces et ad se delatas emeret, et aliis iterum venderet; quod etsi nonnihil differat explicationi, quæ statim proponitur, ab usu tamen vocis ipsoque παλιγκάπηλων, quorundam saltem, instituto non est alienum : h c enim pacto Phœnices quoque παλιγκάπηλοι scholiastæ Pindari ad Pyth. 2, 125, nihil opportunius ad rem explanandam illo ipso Sophoclis loco, quem protulit : Ὡνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνὴρ, Σιδώνιος καπήλος, alteroque comici, ubi nonnemo protinus, simul atque id, quidquid fuerit, quod in fabula dictum præcesserat, contingeret, fieri se Phœnicem aiebat, una manu dare, accipere altera : εὐθὺς δὲ Φοῖνιξ γίγνομαι, Τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω. Des. Heraldus Anim. in Observ. ad J. A. et R. 2, c. 2, § 6 hæc scholio nostro subdidit : *Heic ἐμπορον ὑπὸ τοῦ καπήλου contineri vult aliquo casu, et κάπηλον esse qui domi emit ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, et vendit ibidem τῷ ἐμπόρῳ, quo nomine vult appellari quemcunque, qui emit ἐπὶ ξένης, sive ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, sive ἀπὸ τοῦ καπήλου· sed et qui emit domi, quod vendat ἐπὶ ξένης. Ex eo autem, quod κάπηλον vult esse eum, qui emit ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, παλιγκάπηλον esse vult, qui emit ἀπὸ τοῦ καπήλου, et eum distinguit ἀπὸ τοῦ μεταβολέως, etsi nulla pæne est inter utrumque differentia. Quorum ista, qui emit ἐπὶ ξένης — sed et qui emit domi etc., satis arguunt, impediti quiddam Heraldus fuisse visum hæere in ἐμπόρου descriptione, quod frustra verbis tegere sit conatus. Budæus etiam scripsit, ἡ ἀπὸ τοῦ καπήλου ὠνούμενος, illud scilicet participium, ut sensus congruat, addendum existimans. Sanare licet scholiasten, ejusque genuinam mentem assequi oratione in meliorem ordinem redigenda : *Εμπορος δὲ ὁ ἀγοράζων ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου, καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν· quod iis, quæ tradidit, tam concinne respondet, ut, quin ita reliquerit, dubitari nequeat. Steph. Byz. in Ἰσείον, cujus urbis Ægyptiæ nomen erat incolis, ut, Hesychio teste, Metapontinis apud Italos, ab ipsa re μεταβολοῖς· nam, quæ huc egregie faciunt, πωλοῦσι μόνοις τοῖς ἐμπόροις ἀθρόα τὰ φορτία, παρὰ τῶν τεχνιτῶν ἀγοράζοντες αὐτὰ κατ' ὀλίγα, καὶ κοτυλίζουσι τοῖς ἐγγχωρίοις· ubi κοτυλίζειν Polluci quoque notatum 7, 194, idem est, quod scholiastæ κατὰ τὴν κοτύλην πωλεῖν. HEMST.—39 ἀπὸ τοῦ καπήλου ἀγοράζων καὶ παλιπωλῶν Reg., qui 40 τὴν om. — 41 λέγεται δὲ καὶ (καὶ delendum) μεταβολεύς V. συνεχὲς Ald. ἀπὸ τοῦ συνεχῶς μεταβάλλειν. κατὰχρηστικῶς δὲ ἀλλήλων πᾶσι τοῖς ὀνόμασι χρώμεθα Reg. — 43 δὲ παρὰ πολλῶν V. δὲ παρὰ πολλῶν G.*

1159, 53. Mercurium ἡγεμόνιον oraculi moni-

tu ab Atheniensibus esse statutum, qui dixerit, præter enarratorem nostrum, alium non memini. HEMST. — 4 τὸ addidit Hemst. — 6 ἡγεμόνος codex.

1161, 15 ἀγώνων—ἐργάζομαι Dorv., sequentia omittens. — 16 μοῖρα—ἐστίν Paris. — 19 ἀντὶ τοῦ om. V. Θ.

1164, 25 ὄντως, λίαν Θ. — 27 κρατεῖν Hemst. κρατεῖσθαι Dorv.

1165 οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν : Ἐποιοῦν γὰρ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀποτύχωσιν ἐνός, εἰς (ἀποτύχωσι εἰς Θ.) ἄλλο δικαστήριον δικάσωσιν. Θ. Ald. Quæ ex proximo scholio illata.

1166 in V. sic, ὁ τούτων νοῦς—καὶ τῶν δικαστηρίων ὅλος. Ἄλλως. οὐ ματαίως ἔλεγον πολλὰ ὀνόματα ἔχειν. ἐποιοῦν γὰρ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀποτύχωσιν, εἰς ἄλλο δικάσωσι δικαστήριον. Habet Suidas s. Ἐπώνυμον. — 31 ἄλλως. ὥσανεῖ Θ. Ceteri libri ὡς ἂν εἰ. — 33 ὁ δὲ τούτων Θ. Ald. — 34 τῆς additum ex Θ. περὶ προκίρσεως V. — 35 ὅλος post προκίρσεως habent Θ. Ald. — 36 ἐποιοῦν Dindorfius ex scholiis supra allatis. Legebatur ἐποιούτο. Ib. ἀποληφθῶσιν V. Ald. — 37 δικάσωσι om. Θ. « Qui sit ὁ πεσσός, quem εἰς τότε καὶ εἰς τότε ἐμβάλλειν τῶν δικαστηρίων iudices famelici lucellique judicialis avidi dicuntur, proclive non est definire : nec memini alios difficile vocabulum attigisse. Sive enim τὴν βάλανον intelligas, ejus ex Aristotele facta fuit mentio ad v. 278, sive potius τὴν δέλτον, τὸ πινακίδιον, aut τὸ σύμβολον, cui nomen ejus tribunalisque, in quod mittebatur, erat inscriptum, nodus non plane fuerit expeditus; atque adeo dubito, an vitium aliquod inveteratum hic occultetur : quocirca prætermittere non possum, quin lectorem admoneam illius interpunctionis, quam Ald. præbet, ἐν τῷ ἄλλῳ δικάσωσι τὸν πεσσόν, καὶ εἰς τότε etc., si forte sagaciori cuiquam lucis aliquid inde affulgeat : ἐμβάλλειν certe εἰς τὸ δικαστήριον, ingerere se atque inferre in tribunal, non secus dici poterit atque ἐμβάλλειν εἰς τὴν ἀγοράν. HEMST. De hac interpunctione non cogitandum. DIND. — 38 ἐμβάλλοντες Θ. — 48 non δ', sed φ' videtur scripsisse. DIND.

1167, 51 ὀνομάσθαι. Sic scilicet explicuit propter ἐπωνυμίας illas πολλὰς, quæ ante fuerunt commemoratæ : idem igitur est, quod, nomina sua multiplicari student, et in plures tabellas referri, ut, si uno tribunali per sortem excludantur, in aliud irrepere facilius possint : malim vero σπουδαζοῦσι. HEMST. — 52 αὐτοὺς Θ. Ald. — 53 δὲ καὶ ἐν V. Ald. — 54 ἀναγράφεσθαι Ald.

1169 πηγὰδιον pro puteo senioris est Græciæ : vide ad v. 810. HEMST.

1170, 10 δ' οὐκέτι codex.

1171 om. etiam Θ. — 23 παρορῶντο codex.

1172, 26 ὦ κάλλιστε, consueta Græcis seriōribus appellatio, quum veterum esset usitatio, ὦ γὰρ, ὦ βέλτιστε. HEMST.

1174 ἐφθάρηκα, forma verbi ex vulgari lingua sumta. Πείναν recentiores πίναν scribunt : v. Ducangium. HEMST.

1175, 32 Δία σωτήρα V. σωτήρα Δία ceteri. — 33 Διὸς σωτήρος Reg. — 34. Fuisse Jovem, qui utroque nomine Σωτήρ et Ἐλευθερίου Athenis coleretur, vel saltem afficeretur, fidem faciunt Hesych. et Harpocrat. in Ἐλευθέριος : neque tamen eo minus plurimis in urbibus Διὸς et Σωτήρος et Ἐλευθερίου templa fuerunt seorsum dedicata. Quis autem Athenis exstiterit Ζεὺς σωτήρ (nam plures fuisse constat), cui cognomen itidem Ἐλευθερίου sit inditum, non satis apertum est. Ego scholiasten sequor, eique duplicis appellationis privilegium tribuo, cui templum fuit ad forum in asty constitutum, summaque religione ab Atheniensibus habitum : huic enim quotquot annis extremo die sacra fiebant, ut patet ex Lysia In Evandr. p. 175, 36; quo tempore stipēs videtur a populo collata in aram exornandam; ejus rei meminit Plutarch. in Demosth. p. 859, A. Ab his sacris peractis quum rediret magistratus in concionem, populoque læta fuisse renunciaret, tale, ut arbitror, exordium erat oratoris, ejusmodi legitur in Demosth. Προοίμ. Δημηγ. 63. Ejusdem Jovis σωτήρος a Lycurgo mentionem fieri puto Adv. Leocr. p. 150, 6, et 167. Ἐλευθερίου vero cognomen fuit nactus διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους (præjūs ἐλευθέρους Etymologus habet, et scriptus Suidæ codex) τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ : quod quum Hyperides expressis verbis, Harpocrate teste, tradiderit, non video, quam fidem Didymus mereatur tanto ceterior, qui magnum oratorem hoc nomine erroris arcessere non dubitavit : nam Ἐλευθερίου dictum esse Jovem propterea, quod Græcos Persici dominatus metu liberasset, id quidem ultro largior, utpote firmatum præter alios auctoritate Strabonis 9, p. 632, A, et Aristidis vol. 1, p. 237, C; sed ejus Jovis templum Platæis post memorabilem illam de Mardonio victoriam fuit erectum, et noto Simonidis epigrammate celebratum. Perperam igitur confudit Didymus communem illum Græcæ libertatis vindicem, et hunc Atheniensibus proprium Δία Σωτήρα, cui ab alia longe causa, quam vere Hyperidem, qui optime scire poterat, explicuisse credo, Ἐλευθερίου titulus accessit : quod non parum adjuvatur a Menandro, ex quo patere monet Harpocratio ὅτι ἐπιγράφεται μὲν Σωτήρ,

ὀνομάζετο δὲ καὶ Ἐλευθέριος. In illa vero τοῦ Διὸς τοῦ Ἐλευθερίου στοῦν sedentem adortus est Ischomachus Socrates, eosque sermones audivit, qui venustissime sunt descripti a Xenoph. in OEcon. : unde simul liquet, foro fuisse junctum. Solebant autem, si quod gravius adeundum esset discrimen, Jovi suo Servatori vota nuncupare. Hinc facile intelligitur, non alium esse Jovem Σωτῆρα, cujus hic sacerdotem Aristophanes in scenam ire jussit. Erat alioqui in Pirææ etiam ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος navigantibus opportunum, cujus mentionem fecit Strabo 9, p. 606, B; nec deerit forte, qui eam in ædem, propter portum sitam, commodius ingredi putet ἔμπορον σωθέντα, ut Jovis propitii numen victima cæsa veneretur : at ego cum scholiaste facio. HEMST.

1176, 36. Ita solent Græci posteriores : λέξον μοι ἔνεκεν τῆς Θεοτόκου, *quæso te dic mihi, per virginem Deiparam*. HEMST.

1180 sic in V., θυσίας ἐπιτελέσαι ἢ ἐξιλεῶσθαι τὸ θεῖον ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν. — 42 τὰ τῆς θυσίας Ald. — 43 ἐξιλεῶτο Θ. — 44 sq. conf. schol. v. 1185. — 48. Hic usus verbi φυλάττεσθαι est citerioris Græciæ. HEMST.

1184, 7 codex ἐφοδῆματα. — 14 sqq. Nugæ sunt, quæ narrat de voce πάτος, quasi *alimenta* significaret : nusquam enim, etsi analogia non obstat, ea potestate reperietur. HEMST. — 17 ἢ ex Regio legendum pro ἡγουν.

1185, 22 κωλᾶς Hemst. κωλᾶς Ald. — 23 νόμος ἦν Ald. et Suidas s. Κωλακρέται et Νομιζόμενα. — 24 Ἡ οὕτως. τὰ R. — 25 κωλαῖ Suidas. κῶλα libri scholl.

1190, 43 δὲ φῶς Paris., eodem compendio usus ad v. 716.

1191, 51 ἐγκαθιστῶ Reg.

1193 sic in R., τῆς Ἀθηνᾶς. εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνέφερον—ἐπανηλώθη. ἐπειδὴ τὰ χρήματα—Ἀθηνᾶς ναοῦ. In V., τῆς Ἀθηνᾶς—ἐναπηλώθη. Ἄλλως. ὁπίσω—ἀκροπόλεως. ὡς μέλλοντος προῖναι τοῦ Πλούτου. Postrema ὡς—Πλούτου ex scholio v. 1195. — 10 τῆς x. π. Ἀθηνᾶς post διπλοῦς τοῖχος leguntur in V. Θ. Ald. Transposuit Meursius Cæc. c. 26. Regius : Ὅπ. τ. v. τῆς Ἀθ. ἐν τῇ ἀκρόπολει διπλοῦν ἦν τεῖχος ἔχον θύραν, ὅπου ἦν τὸ θησ. τῶν κοινῶν χρημάτων. καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ὀπισθοδόμος. ὡς γοῦν χρημάτων ταμειὸν λέγει ἐκεῖσε πρότερον ἐγκαθιδρῦσθαι τὸν Πλούτον, καὶ νῦν αὖθις ἐκεῖ φησὶν ἐγκαθιδρῦσθαι. — 12 ἐπειδὴ R. Ald. ἀπέκειντο Θ. μέσον δὲ Ald.—13 ἐστὶ om. V. ἐνθα ἐστὶ R. — 14 post ναοῦ pergit Θ. et Ald. τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς μέλλοντος προῖναι τοῦ Πλούτου. (v. 1195.) ἀλλ' ἐκδότω—Φυλλίου. ἔν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ : τῆς Ἀθηνᾶς—ἐπανηλώθη. — 16 φησὶν om. Θ. — 17 αἰε ποτε R. V. ἀπό

τε Ald. ἔτι τότε apud Thucyd. — 19 τὰ V. pro τριακοσίων. παρεγένετο Θ. « Corrigendum μύρια ἐγένετο ex Thucyd. » DINN. εἰς R. V. om. Θ. Ald. τε om. R. — 20 τὰ ἄλλα R. Ald. — 21 scribatur εἰς.

1194, 25 ὁ Λυκ. Θ. Ald. « Lycophron, ut probabile videtur, ea de re, cujus causa testis ab Eratosthene citatur, scripserat in libris περὶ κωμῶδίας, quorum in Athenæo sit mentio : idem erat et poeta multisque tragædiis nobilitatus, et grammaticus, ut Suidas ostendit; nec raro cum Eratosthene paulo inferiore hoc in genere jungi solet, velut a nostro schol. ad Vesp. v. 702, ad Pac. v. 701. Πρὸ ἀμφοτέρων τούτων, Plutum videlicet huncce, et Ecclesiastus nostri Comici, cujus tu dramatis vid. v. 970, 1142; nam cave, ne cum Jungermanno ad Poll. 9, 78, n. 24, ἀμφοτέρους Lycophronem et Aristophanem intelligas. » HEMST. — 26 ὁ Ἐρ. Ald. τοῦτο Θ. Ald. δᾶδας τοῦτον V. — 28 γὰρ om. Θ., qui πρὸς ἀμφ. Ib. Ποταμούς—Φυλλίον (φύλλον Θ.). — 30. Pythium Strattidis utrum intelligendum sit Apollinis fanum in urbe, an alterum Οἰνοᾶ, de quo Philochorus apud schol. Sophocl. ad OE. Col. 1041, definire non possum : illud tamen vero videtur similis. Meminit ejus Πυθίου Thucyd. 2, 15, et 6, 54, ubi vide Dukerum; parique loquendi formula Isæus p. 55, 14 : ἀναθήματα ἀνέθεσαν τρίποδας ἐν Πυθίου, quod Suidas illustrabit in Πύθιον. HEMST.—31 πάρεστε V. περ ἐστὲ Θ. Ald. — 32 Φυλλίου Hemst. Legebatur Φυλλίου (φύλλον Θ.).

1195. Vide ad 1193, 14.

1197 scholio v. 1198 adjungit V., præfixo ἄλλως, omissoque γὰρ post ἔθος. — 45 ἡψημένας Θ. ἡψημένων Reg. Ald. ἡψημένων V. — 46 corrigendum est ποικίλοις, quod tantillum vitium eos, qui scholiastæ verbis usi sunt, fefellit. Scholium autem mox ad Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς adjectum huc revocari malim; hocce contra istius in locum succedere. HEMST. — 47 καὶ οὕτως ἀπ. Reg. — 49 ἀφιερῶντες Hemst. Codex ἀφιερῶν. — 50 pro αὐτοῖς reponi malim βωμούς. Ita jubet scholiastes noster et ad Pac. v. 922. HEMST.

1198, 2 ἀγάλματα schol. Pacis l. c. et Suidas s. Χύτραις. θεοῦ libri, schol. Pac. et Suidas. Legebatur θεῶν. — 3 τούτους ἀφιερῶντες Θ. χαριστήρια schol. Pac., « quæ hic etiam paulo ante videbamus, et ad v. 1054; idque occurrere frequentius negari non potest : χαριστήριον ναὸν ἰδρύσασθαι ad Nub. v. 52; χαριστήρια τῇ πόρῃ ἀποδιδόντας Athen. 13, p. 572, F; σωτηρίας χαριστήριον ἀποδοῦναι 15, p. 672, A; χαριστήρια τῷ Διὶ θύειν Zu-

nob. C. 1, 33; ταῦτα σύμπαντα χαριστήρια τῷ Ἀχιλλεῖ ἀνέκεται Arrian. P. P. E. p. 13, 10, De ven. c. 35; χαριστήριον τῆς Ἰκάρου ταφῆς Hesych. in Πληξάντα· inde Προχαριστήρια ab iis, qui veterum festa collegerunt, neglecta Suidas commemoravit: Προχαριστηρία, in quibus explicandis mirifice lapsus est Jo. Meurs. in Græc. Fer., perperam apud Harpocratonem legi, vel ordo literarum demonstraverit. Neque alterum tamen, quasi exemplo careret, temere videtur repudiandum: Etymol. p. 706, 44: ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐτυχίας εὐχαριστήρια. » HEMST. εἰς χαριστήρια Θ. — 4 ταῖς om. G. — 6 ἐρκείου Suidas. Scribebatur ἐρκίου. — 7 μεθ' ὧν δ schol. Pac. ἰδρύνθη G.

1199, 12 πορφυροῖς. Ἐν præfigendum videtur: familiarissima locutio, εἶναι ἐν ἐσθῇτι, *indutum esse veste*, in qua per ingenium linguæ, ut quidem existimo, præpositionem omittere non licet: ideo pluribus in locis, ubi errore librariorum desideratur, revocandam arbitror; ut in Æschin. Ep. 4, καθήμενος ἐν ἐνδύματι καὶ λύρα ὁ Πίνδαρος· apud Alciph. 3, p. 428, ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι etc., et schol. nostrum ad v. 9, ἐν παρθενικῇ σκευῇ χρηστηριάζειν· neque alia fuit causa, cur vel Casaubonus in Athen. 6, p. 255, E, κατέκειτο ἐν λευκῇ χλαμύδι, vel ego in Luciani Nigr. p. 53, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῇτι θεώμενος restituere: sic enim ipse sub initium Bacchi: ἐν πορφυρίδι καὶ χρυσῇ ἐμβάδι· et paulo post ἰππεύοντα ἐν χροκωτῷ Alciph. 3, 40, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ.

Hic igitur pari modo, ἐν πορφυροῖς, *purpureis amicti, variisque vestimentis pompas celebrabant*. HEMST. Vide Ruhnen. ad Vell. Pat. p. 188. BAST. nott. mss. — 13 δεῖ καὶ R. — 14 συνῆλθε Θ.

1201 ἔλθει Dorv.

1202, 28 γάμου καὶ συναλλ. Reg., qui 29 σοι om.

1206 sic in V. τὸ ἐπιτηγνύμενον ἐλαιῶδες τῷ ζωμῷ, ἢ ἐπιφάνεια τῆς ἀθάρης. ἐν τῷ ὑπερζεῖν τὰ ὄσπρια γραῦς καλεῖται ὁ ἀφρός ὁ ἀνώτατος. — 38 sq. γραῦς λέγεται ὁ R. ὁ ἀφρός om. Θ. — 39 ἀνώτατος etiam Suidas s. Γραῦς. ἀνωτάτω Ald. τῶν χυτῶν additum ex R. ἢ om. Θ. πηγνύμενον Θ. Ald. — 40 sq. τὸ δὲ — χοροῦ om. Θ. V. Eorum loco R. ὁ λόγος ἐκ τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ χοροῦ. — 42 ἄθη vox barbara labentis Græciæ Ducangium præterit: suspicor, ut ἄθος dixerunt ἄθος, vel ἄθθος, perinde et ἄθη pro ἄθη receptum fuisse; unde ἄθηβολή, quod Ducangius subministrat. Ἄθη vero Atticis eadem, quæ ἄθησις, ut αὔξη, βλάστη, ἄσκη, ὀφειλή, σύλη. Solet autem, quicquid in summam faciem cujuslibet corporis emicat atque emergit, ἄθος dici, et ἄθηεῖν, ἐξανθεῖν: ideo spuma quoque ἄθος: unde οἶνος λευκῷ πεπυκασμένος ἄθηεῖ sunt *spumantis pocula Bacchi* Archestrato apud Athen. 1, p. 29, B. Aristoph. Lysistr. 1259: πολλὸς δ' ἀμφὶ γένους ἀφρός ἦνσει· quod opportune Berglerus adnotavit ad Alciph. 1, Ep. 1, ubi τοῦ ὕδατος ἀφρός ἐξηγηθήκει. Patet itaque non fuisse nullam causam, cur Græci recentiores γραῦν vetustorum ἄθη appellaverint, aut ἄθθη. HEMST.

CORRIGENDA.

Adnot. ad Nub. 137, l. 7 *leg.* νέους. — 169, l. 4, Reg. 1821. — 249, 10. Videndus omnino Cobet. Obs. in Platonem com. p. 129. — Ad Pac. 73, in fine, videndus idem p. 192. — 605. *leg.* Θεοδῶρου. — Ad Avium Arg. II, lin. 5 *delenda* sunt verba « (non Reg.... egregie) ».